

P. Anthony Saji VC

**TVOJE
BUDOUCNOST
JE PLNÁ NADĚJE**

Duchovní cvičení za osvobození a uzdravení

Tvoje budoucnost je plná naděje (srv. Jer 31,17)

Duchovní cvičení za osvobození a uzdravení

P. Anthony Saji VC

*Foto na titulní straně: Poutní místo Římov, © Stanislava Vitoňová, Člověk a víra
Foto na zadní straně obálky: Kostel Nejsvětější Trojice v Klášterci nad Orlicí, © Bořivoj Krejsa*

Nehleďte zpět (1. den – ranní rozjímání)

Pán Ježíš řekl svým učedníkům: „Následujte mě,“ ale my máme tendenci dívat se zpátky a nedokážeme jít vpřed a dojít k cíli. Křesťanství však znamená jít vpřed, neohlížet se.

V Bibli se výzva k tomu, abychom se neohlíželi zpět, objevuje poprvé v knize Genesis. V kapitole 19 říká Bůh Lotovi a jeho ženě: „Nehleďte zpět, postupujte vpřed, abyste nezahynuli.“ Bůh je držel za ruku a s velikou nadějí je odváděl pryč z toho města plného zla vstříc zářivé budoucnosti. Lotova žena však nemyslela na lepší život, který je čekal, a ohlédlá se. V Novém zákoně říká Pán Ježíš: „Vzpomeňte na Lotovu ženu!“ To je velice důležitá výzva. My nechceme, aby se nám stalo to, co Lotově ženě. Pán Ježíš je s námi a říká nám: „Následujte mě.“ Jdeme tedy za Ním.

V Novém zákoně promluvil k Josefovi, snoubenci Panny Marie, v noci ve snu anděl a řekl mu: „Vstaň, vezmi Marii a dítě a jděte do Egypta.“ Josef poslechl a ještě tu noc se vydal na cestu. Nehleděl zpět, postupoval vpřed. V noci se vydal na cestu a dočkal se svítání. Mnoho lidí nezažije ve svém životě svítání, protože se nevydají na cestu hned a čekají, až pomine noc. Josef je nám dobrým příkladem. My nechceme čekat do rána. I když je ještě tma, s důvěrou v Boží moc se vydáme na cestu. Ten, který nás vede, nás nikdy neopustí v půli cesty. Důvěřujeme v Jeho moc a postupujeme vpřed jako Josef, abychom prožili svítání svého života.

Uvědomme si, že když budeme stále hledět zpět, nakonec zůstaneme v minulosti. V duchovním životě však musíme neustále stoupat vzhůru jako horolezci. Je to riskantní, ale je v tom zároveň veliká naděje. A když si nedáme pozor, snadno sklouzneme. Rozjímejme o tom.

Pane Ježíši, Tys mě vyzval, abych Tě následoval, ale často mě strhává moje minulost. Už k ní nechci sklouzávat. Pane, chci Tě následovat jako horolezec. Nechci čekat do rána, vydám se na cestu už teď v noci jako Josef. Ty máš pro mě připravenou krásnou budoucnost plnou radosti a štěstí. Tys nám odpustil všechny hříchy a teď je naší povinností odpustit druhým, abychom rostli v lásce. Pane Ježíši, chceme se naučit víc milovat. Duchu svatý, pomoz nám postupovat vpřed v duchovním životě, abychom zažili svítání svého života. Amen.

Jdeme vsřříc Źivotu (1. den – 1. promluva)

Ve jměnu Otce i Syna i Duchu svatěho. Amen. Trojjediný BoŹe Otče, Synu a Duchu svatý děkujeme Ti a chvālíme Tě. Spolu s celým stvořením velebíme Tvě svatě jměno. Pane JeŹiši, děkujeme Ti za ten velkolepý pŹislib, který jsi nám dal: „NeodmĹtnu nikoho, kdo ke mně pŹijde.“ Děkujeme Ti, Pane JeŹiši, Źe nás pŹijmáš do svě lásky. Tady jsem, abych Ti naslouchal. Tady jsem, abych začal nový Źivot. Vřsvobod' mě ze vřech spoutaností zlem. Uzdrav vřechny nemoci mého těla, duře a ducha. Pane, ochraňuj mé blĹzké. Takě je vkládám do Tvých milosrdných rukou. Ochraňuj nás tento den pŹed vřim zlem a nebezpečím. Panno Maria, oroduj za nás. V Abba Otci Źijeme, pohybuje se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Těmatem těchto exerciciĹ je osvobození a uzdravení. Pocestujeme BoŹím slovem a svátostmi. Často si představujeme d'ábla jako nestvůru s velkými rohy a dlouhým jazykem. Ale to není pravda. D'ábel k nám nikdy nepŹijde s rohy, to bychom pŹed ním utekli. On si nás chce získat a pŹichází jako milý člověk ve vyleštěných botách a sluřivě kravatě a naváže s námi pŹijemný rozhovor. Podívejte se na Evu v zahradě v Edenu. Kdyby za ní d'ábel pŹišel s velkými rohy a dlouhým jazykem, utekla by pŹed ním. Říká jí: „Dobré ráno, Evo! Sbíráš kleřtí, abys uvařila kapučinu pro svěho manŹela? Vidíš to jablko? Bůh ti řekl, abys ho nejedla, Źe?“ Eva odpovídá: „Ano.“ A d'ábel pokračuje: „Víš, proč ti Bůh řekl, abys ho nejedla? ProtoŹe kdybys ho snědla, byla bys jako Bůh.“ Eva si pomyslí: „Copak je špatné být jako Bůh?“ Vidíte, to je d'ábel. Působí velmi svůdně. Na začátku je d'ábel svůdcem, a jakmile nás svede, stává se našim Źalobcem. Eva teď snědla jablko a svůdce se mění v Źalobce: „Tys snědla to jablko? Bůh tě potrestá! Radři uteč! Ani Bůh ti neodpustí! Jsi hrozná, jak můžeř hřeřit proti takovému dobrému Bohu? Jsi veliká nevděčnice!“ AŹ do smrti nás bude obviňovat.

Co tedy znamená osvobození? Znamená to oprořtěnost od naslouchání tomu, jak nás Źalobce obviňuje. Znamená to jít vpŹed. Je pravda, Źe jsme selhávali, ale náš Bůh nás netrestá pro naše selhání. Bible mluví o lidech, kteří zbloudili, ne o těch, kteří zahynuli. Celá patnáctá kapitola Lukášova evangelia mluví o tom, Źe jsme se ztratili, ne o tom, Źe jsme zahynuli. Tři podobenství hovoŹí o ztraceně ovci, ztraceně minci a dvou dětech. Vřichni se ztratili, ale mohou se vrátit. Mohou být získáni zpátky. To je podstatou BoŹí lásky. KdyŹ se mladři syn vrátil, otec se ho neptal, kde byl a co dělal. „Můj syn byl ztracen, a je zase nalezen. Byl mrtev, a teď Źije. Pojďme oslavovat!“ KdyŹ našel pastýř svou ztracenou ovci, vložil si ji na ramena a odnesl ji zpátky. Neptal se: „Kdes byla? Proč ses ztratila?“ Nic takového. Bible mluví o znovuobnovení, o navrácení, abychom se osvobodili od d'áblova obviňování.

Osvobození nás může pŹivést k uzdravení a naopak. MnoŹi lidé vřak netouŹí po osvobození, chtějí jen uzdravit. Uzdravení bez osvobození je ale k ničemu. Osvobození je nezbytné, po něm následuje odpuřtění hříchů a teprve potom uzdravení. A tehdy si ho můžeme do hloubky vychutnat. KaŹdě uzdravení je vřyzvou k novému Źivotu. Co se stane, kdyŹ jsme uzdraveni, ale nejsme osvobozeni? NapŹříklad jeden ochrnutý muŹ, který se Źivil drobnými krádeŹemi, byl uzdraven a kradl pak jeřtě víc. Souřtřeďme se tedy hlavně na osvobození, abychom se pak mohli patřičně radovat z odpuřtění hříchů a uzdravení.

Možná si kladete otázku: Osvobodí mě Bůh? Odpustí mi? Ano. On odpouřtí. Nikdo nezašel tak daleko, aby se nemohl vrátit. Marnotratný syn zašel hodně daleko, a pŹece se vrátil. Nikdo není natolik ztracen, aby nemohl být nalezen. Ztracená mince byla nalezena. To je naděje. Děkuji vám, Źe jste pŹijali pozvání Pána JeŹiře na tyto exercicie. On vás nikdy neodmĹtne. On už vřas pŹijal, tiskne vás ke svěmu srdci a chce vám do ucha řeptat krásné věci o vařem Źivotě. AniŹ

byste si to uvědomili, ocitnete se ve společnosti Ducha svatého. Budete pohlčeni moci Božího slova a svátostí. Budete osvobozeni a uzdraveni. Dábla, který vstoupil do vašeho života bez vašeho vědomí, Pán Ježíš bez vašeho vědomí vyžene.

Tyto exercície jsou pro křesťany a ideálně pro katolíky. Nejsou to exercície pro posedlé lidi. Posedlí lidé potřebují exorcismus. Existuje pokušení, spoutanost a posedlost. Pokušení přichází zvenku. Když mu nepodlehne, nemůže nám uškodit. Může se stále objevovat: „Anežko, tady je tvoje becherovka. Je výborná! Když se napiješ, uvidíš nebe!“ Pokušení přichází zvnějšku a je přitažlivé. Kdyby Anežka chtěla, může mu podlehnout. Jinak ho může odmítnout. Pokušení je v našem životě přítomno stále. Když řeknete, že nemáte žádné pokušení, lžete. Židovští rabíni říkají, že jen kámen není pokoušen.

Řekněme, že Anežka podlehne pokušení, napije se becherovky a pije třeba celý měsíc. Pak potká otce Jaroslava a ten jí řekne: „Anežko, prosím Tě, nepij.“ A ona souhlasí. Vráti se domů, nechce pít, ale becherovka jí svádí: „Pojď, dej si.“ Anežka nechce pít a myslí na to, co jí řekl otec Jaroslav. Mám se napít? Nemám se napít? To je spoutanost. Jste to napůl vy a napůl ďábel. Z poloviny je to becherovka a z poloviny otec Jaroslav. Mám, nebo nemám? Svátý Pavel si takto posteskl: „Nevím, co mám dělat. Děláám to, co nenávidím.“ To je spoutanost. A co je to posedlost? Tehdy už nežijete vy, ale žije ve vás becherovka. Už jste úplně ztraceni. Jste úplně v moci ďábla. Spoutaní lidé žijí třeba v hrobech a zraňují se. Většina lidí však nepotřebuje exorcismus, ale osvobození a Pán Ježíš vám ho chce dopřát.

Možná máme nějaké závislosti nebo zlovyky, ale když nasloucháme Božímu slovu, dostaneme sílu se jich zbavit. Mějme velikou naději: Pán Ježíš nás osvobodí a navrátí důstojnost našemu životu. Co je měřítkem dobrého a důstojného života? Schopnost spontánně se smát, dobře spát, mít pokojnou mysl a chuť k jídlu. Proto jsme tady. Pán Ježíš nám chce dát přednostně tyto dary, abychom se pak mohli radovat z dalších věcí – ze svého domu, z dovolené, z drahých postelí. K čemu by nám byly drahé postele, kdybychom nemohli spát?

Začněme teď několika úryvky z Bible. Mt 2,16-18: *Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, velmi se rozlítil a dal v Betlémě i v celém jeho okolí pobít všechny chlapce do dvou let – podle času, který si zevrubně zjistil od mudrců. Tehdy se splnilo, co je řečeno ústy proroka Jeremiáše: 'V Rámě je slyšet hlas, pláč a velké bédování: Ráchel oplakává svoje děti. Není k utišení – už nejsou.'*

Když se do Božího slova ponoříme s Duchem svatým, porozumíme mu. První dvě kapitoly Matoušova evangelia pojednávají o narození Ježíše, o návštěvě králů, o přinesení darů. Vše se nese v radostné atmosféře. Matouš však tuto radostnou náladu uvedeným úryvkem narušuje. Nárek Ráchel v Rámě protíná radostné veselí jako blesk z čistého nebe. Přišla o své děti a nikdo ji nedokáže utěšit. Proč tam Matouš vložil tento úryvek? Proč je takový otravný zážitek uveden už na začátku evangelia? V prvních dvou kapitolách Matoušova evangelia se zrcadlí celý náš život. I my začínáme své dílo s velikou radostí. I svatba je velikou slavností, přijímáme dary, veselíme se. Ale po jisté době se něco stane a jako by to ukradlo veškerou radost z oslavy. V určitém okamžiku na nás dolehne prožitek z Rámy. Zkušenost z Rámy je nedílnou součástí našeho života.

Nejstarší syn z jedné úžasné rodiny se třemi dětmi šel studovat na vysokou školu a propadl drogám. Celá rodina plakala. Z veliké radosti najednou veliký smutek. Tady vidíme, jak moc

potřebujeme Boha. Totéž se děje i v životě kněze či svobodného člověka. Nikdo se této zkušenosti Rámy nevyhne. Musíme o tom do hloubky rozjímat.

Slovo Ráma znamená vznešenost, ušlechtilost, povznesenost. V Bibli je o ní zmínka na mnoha místech, ale na třech místech ve spojení s Ráchelinými slzami. První úryvek jsme již slyšeli. Ráma je vzdálená asi pět mil od Jeruzaléma a je to místo, kde matky trpí. Poprvé se o ní v Bibli píše v Genesis 35,16-21: *Pak odtáhli z Bételu. Byl to ještě kus cesty do Efraty, když Ráchel začala rodit. Měla velmi těžký porod. V nejtěžší chvíli jejího porodu jí porodní bába řekla: Neboj se, protože máš zase syna. Když její duše vycházela - neboť umírala - dala mu jméno Benóni, ale otec ho nazval Benjamin. Ráchel zemřela a byla pohřbena u cesty do Efraty, což je Betlém. Jákob nad jejím hrobem postavil pamětní sloup. To je pamětní sloup Ráchelina hrobu až dodnes. Pak Izrael odtáhl a postavil svůj stan za Migdalederem.*

Mluví se zde o narození Benjaminá a smrti Ráchel. Na tomto místě v Bibli (v blízkosti Rámy) Ráchel poprvé nařiká. Jákob odešel od svého strýce Lášana a spolu se svými ženami, dětmi a veškerým majetkem se vrací do země svých předků. Cestou prochází Rámou a tehdy zachvátily Ráchel porodní bolesti. Porodila Benjaminá, Jákobovo dvanácté dítě. Až dosud měl Jákob jedenáct dětí se čtyřmi ženami – dvěma služkami a dvěma manželkami. Po porodu Benjaminá Ráchel umírá. Ráma je slzavým údolím. Je místem, kde se setkává smrt s novým životem. Místem, kde je matka odtrhávána od svých dětí. Místem, kde je ničena rodina. Je to místo velikého nářku. Místo bolesti, smutku, odloučení. Matka je odloučena od svých dětí, manžel je odloučen od manželky, rodina se otrásá v základech. Ráma nás nechává ve velké nejistotě ohledně budoucnosti. Po pohřbu Ráchel však Jákob pokračuje v cestě. Ano, i my musíme pokračovat v cestě. I když je Ráma místem velikého neštěstí, musíme jít dál. Ráma nemá v našem životě poslední slovo.

Smrt vždycky přináší smutek. I já teď procházím zkušeností Rámy, protože mi na začátku roku zemřela babička. Bylo jí devadesát dva let. Když nás opustí člověk, kterého milujeme a kterého si velmi vážíme, je to těžké. Přiměje nás to k tomu, že se zastavíme a zamyslíme. Mám pocit, jako bych zůstal sám, jako bych ztratil přímluvce. Babička se za mě stále modlila. Když jsem loni v prosinci přijel domů, modlily se pod jednou střechou čtyři generace – babička, maminka, sestra a její dcera. Čtyři ženy. To je veliké požehnání. Víra se předává z generace na generaci. A najednou babička z mého života zmizela.

I přirozená smrt nám působí velikou bolest. Truchlíme, nařikáme, jsme plni nejistoty. Procházíme stejnou bolestí jako Jákob. Ale důležité je překonat Rámu a jít dál. Musíme jít dál, protože máme své poslání. I když se v našem životě odehraje něco nečekaného, něco nepřijemného, musíme jít dál. Jako Jákob. Když pohřbil svou ženu, kráčel dál prašnými cestami do země svých předků. Zaslíbená země – místo Boží – v Novém zákoně nebe - je naší cílovou destinací. Nesmíme dovolit, aby nás Ráma zastavila. Ale je to realita, proto vložil Matouš Rámu do té radostné atmosféry. Když nemyslíme na svůj cíl, může nás Ráma zničit.

Když se podíváme na Rámu očima moderního světa, jedná se o hedonismus. Co znamená hedonismus? Jezme, pijme a veselme se, vždyť zítra tak jako tak zemřeme. Když však máme na paměti Zaslíbenou zemi, nemůže se nás hedonismus zmocnit. Myšlenka na Zaslíbenou zemi – nebe - nám pomůže hedonismus překonat. Čím můžeme nahradit hedonismus? Láskou a službou, vždyť zítra budeme žít. Milujme a služme a kráčeje vpřed, protože jdeme vstříc životu. V Zaslíbené zemi na nás čeká nový život. I když procházíme zkušeností Rámy, nezemřeme, překonáme ji a budeme žít.

Oni se vrátí z nepřátelské země (1. den – 2. promluva)

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen. Pane Ježíši Kriste, který nás zachraňuješ a uzdravuješ, děkujeme Ti a chválíme Tě. Děkujeme Ti za všechna požehnání, která jsi nám dal. Děkujeme Ti, že nás stále vyvádíš z Rámy. Panno Maria, oroduj za nás. V Abba Otcí žijeme, pohybujeme se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Řekli jsme si, že se o Rámě ve spojitosti s Ráchel píše v Bibli třikrát, dvakrát ve Starém a jednou v Novém zákoně. Následujícímu úryvku budeme věnovat velkou pozornost, protože rozjímání o něm nás může osvobodit. Budeme osvobozováni už pouhým nasloucháním Božímu slovu. Nelze říci, že budeme osvobozeni až na konci exercicií. Možná už to nastane teď. Boží slovo je léčivé. Váš Pán je tím, kdo uzdravuje, a řekl to i izraelskému lidu: „Já jsem Pán, který uzdravuje.“ Bůh poslal své slovo a uzdravil svůj lid a dnes, když nasloucháme Božímu slovu, probíhá osvobozování a uzdravování.

Jer 31,15: Toto praví Hospodin: Slyš! V Rámě je slyšet bédování a hořký pláč. Ráchel oplakává své syny. Nechce se dát potěšit kvůli svým synům, protože už nejsou. Tento úryvek se týká vpádu Babylóňanů. Rád bych ho zasadil do věroučného kontextu.

Naše víra není žádným mýtem, má své kořeny. Chtěl bych se teď věnovat době od Josefova správcovství v Egyptě po babylóňský vpád. Za vlády Josefa byli Izraelité v Egyptě šťastní, ale potom se stali otroky. Bůh vyslyšel jejich modlitby a skrze Mojžíše je vysvobodil. Mojžíš je vedl do Zaslíbené země. Mojžíš tuto Zaslíbenou zemi před svou smrtí spatřil, ale nemohl do ní vstoupit. Izraelity dovedl do Zaslíbené země Jozue.

Zaslíbená země je velická a vstupuje do ní dvanáct izraelských kmenů. Proč dvanáct kmenů? Protože Jákob přišel do Egypta s dvanácti dětmi a ty měly své potomky a vytvořilo se dvanáct velikých skupin. A ty milióny lidí z každého kmene vstoupily do Zaslíbené země a rozptýlily se mezi Kananejce. Poté co vstoupili do země oplývající mlékem a medem, žili v blahobytu a zapomněli na svého Boha. Viděli tam cizí bohy, zamilovali si je a začali je uctívat. Jozue tím trpěl a řekl: „Já a moje rodina budeme sloužit Bohu. I kdyby žádný Izraelita neuctíval Boha Izraele, já a moje rodina budeme sloužit Bohu.“ Jozue zemřel a těch dvanáct kmenů se v Zaslíbené zemi rozrůstalo. Neměli společného vůdce. Utiskovali je místní obyvatelé. Například Izraelité pěstovali pšenici, a když nastal čas sklizně, sklidili ji Amalečané. Nebo když se Izraelitům rozmnožily ovce, přijšli Amalečané a odvedli je. Izraelité se neměli kam obrátit o pomoc. Zapomněli na Boha, ale ten byl s nimi stále a dal povstat soudcům.

Kdo jsou ti soudci? My máme soudce spojené s justicí, ale v Bibli je to jinak. Soudce je charismatická osoba a zároveň je to bojovník. Vzpomenete si na jména některých soudců? Gedeon, Samson, Debora, Daniel. Bůh shlédl na Gedeona, sestoupil na něj Duch svatý a naplnil ho silou a charismaty. Pak mu Bůh řekl: „Jdi a bojuj. Osvobod' můj lid!“ Duch svatý použil Gedeona pro tuto jednu událost, aby osvobodil Izraelity z područí Amalečanů. Jiný kmen byl utiskován Midjanity, jiný Filišťany. Když Filišťané ohrožovali Izraelity, použil si Bůh Samsona. Poté co tito soudci naplnili své poslání, vrátili se k normálnímu životu. Ve Starém zákoně nesestupuje Duch svatý na všechny lidi, ale jen na jednotlivce – na Samsona, na Gedeona... V Novém zákoně je Duch svatý dán všem. Každý může přijmout Ducha svatého. Proto potřebujeme křest, v něm všichni přijímáme Ducha svatého.

Ani se soudci však lidé nejsou spokojeni. Říkají si: „Filišťané mají krále, Amalečané mají krále, Jebuzité mají krále, a my krále nemáme.“ Vidíte? Oni mají Krále králů, ale nevnímají ho. Chtějí

nahradit Krále králů lidským králem. Všude panuje anarchie. Doba soudců je skutečně patetickým obdobím Izraele. Kniha Soudců 21,25: *V oněch dnech nebyl v Izraeli král. Každý dělal, co bylo v jeho očích správné.* To byla hrozná doba! Každý bral věci do svých rukou. Naprostá anarchie. Neděje se to i v dnešní společnosti? Lidé nemají víru, popírají ji, popírají Krále králů a každý si dělá, co chce. Podívejte se na své rodiny. Manžel si dělá, co chce, manželka si dělá, co chce, pět dětí si žije každé po svém. Anarchie. Je nejvyšší čas na modlitbu. Potřebujeme panovníka. Z anarchie máme přejít k monarchii. Anarchie nás ničí. Ničí jednotu rodiny. Ničí život člověka. Každý si dělá, co chce. Když zmizí Pán Ježíš z našeho života, nemáme nic společného. Řídíme se svými vlastními pocity a k ničemu společnému nedospíváme. To, co prožíval Izrael, prožíváme dnes ve svých rodinách i my. A pokud se to netýká přímo naší rodiny, týká se to lidí kolem nás. Ani ti, kteří vládou, nejsou jednotní, ať už jde o politiku nebo náboženství. Každý vládce přichází se svými názory a lidé zapominají na Boží slovo.

Pak se obrací lid Izraele na proroka Samuela. Prorok Samuel je jakýmsi mostem a můžeme v něm rozpoznat trojí působení Ducha svatého. On je knězem, soudcem i prorokem. Lid tedy přichází za Samuelem: „Prosím Tě, pomaz nám někoho za krále.“ Samuel zesmutněl, když to slyšel, ale Bůh mu řekl: „Udělej, oč tě žádají. Oni neodmítají tebe, ale mě. Dej jim krále. Pomaz za krále Saula“. Tehdy začíná v Izraeli monarchie. Až dosud byl jejich panovníkem Hospodin. Saul je prvním pomazaným králem. Byl plný Ducha svatého, ale díky tomu, že opakovaně odmítal Boha a byl neposlušný, nebyl nikdy úspěšným vládcem. Nedokázal ani sjednotit všechny izraelské kmeny.

Po jeho smrti se stal králem David. Ten byl velmi úspěšný, byl to velmi dobrý politik, člověk vedený Duchem svatým, šikovný diplomat a podařilo se mu sjednotit dvanáct izraelských kmenů a všichni byli šťastní. Všichni rozptýlení Izraelci byli sjednoceni pod vládou Davida. Bůh byl s ním a on byl úspěšný. Vybuďoval nádherné Boží království. Chtěl také vystavět Bohu chrám, což se mu nepodařilo, ale později to učinil jeho syn Šalomoun.

Po smrti Davida se stal králem Šalomoun, muž plný Ducha svatého, zvláště moudrosti, který dokázat odlišit dobro od zla. Chtěl postavit Boží dům a vystavět jeruzalémský chrám. Co se mu však později přihodilo? Jeho moudrost mu nepomohla k tomu, aby žil dobře, pomohla mu k tomu, aby vedl druhé k pravdě, ale jemu samotnému nepomohla. Sklouzával zpátky. Aby mohl vystavět krásný chrám, musel jezdit do cizích zemí pro materiál – dřevo, drahé kameny, zlato a stříbro. Problém je, že spolu s nákupy si z cizích zemí přivezl i ženy a naplnil jimi celý palác. Na jedné straně stavěl chrám a na druhé straně sloužil zlu. Kdykoli jel do cizí země, přivezl další zlo. Musíme si dávat pozor na služební cesty. Služební cesty bez Ducha svatého jsou velmi nebezpečné.

Jedna z jeho žen říká Šalomounovi: „Šalomoune, já jsem na tebe hodná, dej mi nějaké místo ve svém chrámě, abych tam mohla uctívat svého boha.“ „Dobře, miláčku, dej si tam svého boha,“ odpovídá Šalomoun. Chrám je vybudován pro Hospodina a je tam Archa úmluvy. A kousek od ní oltář s pohanským bohem. Když se o tom dozvěděla jiná Šalomounova žena, ptala se ho: „Šalomoune, ty si myslíš, že tě miluje jenom ona? Já tě miluji víc! Prosím tě, dej mi dva oltáře pro mé dva bohy.“ „Dobře, tady jsou.“ Během pár let se celý chrám naplnil pohanskými oltáři. A Šalomoun zemřel.

Co za sebou zanecháváme příštím generacím? Říkal jsem vám o své babičce, ta za sebou zanechala veliký odkaz víry. Co za sebou zanechal Šalomoun? Zde se máme zamyslet každý

sám nad sebou. Co za sebou zanechávám jako otec, jako matka? Nemysleme si, že zemřeme a konec. Ne. Každý za sebou zanechává určitý odkaz. Je to odkaz víry, nebo odkaz prokletí?

Šalomoun zemřel a králem se stává jeho syn Rechabeám. A víte, co se stalo? Bůh rozdělil to nádherné království na dvě poloviny – na severní království nazývané Izrael a jižní království nazývané Juda. Severní království tvoří deset kmenů, jižní království sestává ze dvou kmenů – Juda a Benjamín. Jarobeám je králem severního království a Rechabeám králem jižního království. V severním království kraluje mnoho zlých králů, kteří na Boha ani nepomyslí. A k čemu dochází po pár letech? Přijdou Asyřané, zmocní se severního království a vezmou lidi do zajetí. To je konec.

V jižním království bylo několik dobrých králů, Bůh k nim byl stále milostiv, a když zaútočili Asyřané, tehdejší král Ezechiáš se modlil k Pánu a Bůh prokázal lidem milosrdenství. Asyřané přišli o celé vojsko a museli se dát na útěk. A co učinil král Ezechiáš? Následující text je pro nás, zejména pro všechny rodiče varováním. Tady uvidíte, jak vstupuje zlo do našeho života. To, co nyní uslyšíte, vám říká sám Bůh. 2 Král 20,12-13: *V té době babilonský král Marduk-bal-adan, syn Bal-adanův, poslal Ezechiášovi list a dar, neboť slyšel, že Ezechiáš je nemocný. Ezechiáš posly přijal a ukázal jim celou svou klenotnici, stříbro, zlato, balzámy a výborný olej. Ukázal jim i zbrojnici a všechno, co se jen našlo v jeho pokladnicích. V celém jeho paláci a v celém jeho panství nebylo nic, co by jim Ezechiáš neukázal.*

Babilonský král se dozvěděl, že Ezechiáš onemocněl. Uvidíte, jak vstupuje ďábel do našeho života. Babilonský král poslal své posly k Ezechiášovi: „Zdraví tě král Babylonu. Přeje ti brzké uzdravení a posílá ti své dary.“ Ezechiáš se zaradoval a co udělal? „Pojďte, ukážu vám své zlato, svou sílu.“ Ukázal jim všechny poklady a to, co ho činilo silným. Pamatujte, že vlk zůstává vlkem. Může předstírat, že je ovci, ale je to pořád vlk. Král Ezechiáš udělal velikou chybu. Za své bohatství a požehnání měl děkovat Bohu a místo toho ukazuje svou slávu zlému králi. Nikdy neodkrývejte svou slávu před zlými lidmi. Babyloňané viděli veškerou oporu a všechno bohatství krále Ezechiáše, všechno si zapamatovali, vrátili se do své země a sprádali plány, jak na Judu zaútočit. Babyloňané byli silní, ale Judy se báli, protože věděli, že je s ním Bůh a nikdo ho nemůže porazit. Vstoupili tedy do tohoto království prostřednictvím diplomacie, pod rouškou návštěvy, aby předali dary.

V dnešní době se děje totéž. Mnohé cizí národy k nám přicházejí s dary, ale my nevíme, co se stane v budoucnu. Bible nás dokáže poučit o všem. Když známe pravdu, vyjdou na světlo všechny triky moderních politiků. Dáváme příležitost cizím národům, aby zakořenili v naší zemi. To je Ezechiášův hřích. Král Ezechiáš zemřel, na trůn usedl jeho syn Manases, zlý král, který nectil Boha. A tehdy vtrhl nový babilonský král Nabuchodonozor do království Judy. Celý předcházející čas se připravovali na přepadení, sprádali své zlé plány na základě toho, co viděli během své návštěvy krále Ezechiáše, a když přišel ten pravý čas, vtrhli do království Judy, zničili ho a odvedli lid do babilonského zajetí. Úryvek Jer 31,15 jsme četli v kontextu tohoto babilonského zajetí.

Král Nabuchodonozor byl zlý, obsadil město Jeruzalém a zničil jeruzalémský chrám, nezůstal kámen na kameni. Všechno vypálil, rozbořil jeruzalémské hradby, brány jeruzalémských hradeb zapálil a mladé, zdravé lidi odvedl do Babylonu. A jsme znovu v Rámě. Když matky viděly, že jejich děti poutají řetězy a odvádějí je pryč do cizí země, hlasitě naříkaly. 2 Král 24,14: *Z celého Jeruzaléma odvedl 10 000 vyhnanců – všechny hodnostáře, všechny bojovníky a také všechny řemeslníky a kováře, takže nezůstal nikdo než ti nejchudší z lidu.* Slyšeli jste, co

udělal král Nabuchodonozor? Zničil město Jeruzalém, spoutal řetězy deset tisíc silných, chytrých a nadaných mladých lidí a odvedl je od rodičů do Jeruzaléma. Matky to vidí a hořekují, protože jim odvádějí jejich milované děti. To je Ráma.

Kam odvádějí ty mladé lidi? Do Babylonu, do říše zla. A co se s nimi stane? Zlý král je použije k tomu, aby budovaly zlé město Babylon. Naše děti mají budovat město Jeruzalém. Naše Anežka je stvořena k tomu, aby stavěla město Jeruzalém, ale teď ji odvedli a Nabuchodonozor ji využije k tomu, aby budovala zlé území. Ráchel pláče v Rámě. Nejen ona, všechny matky. Milí přátelé, zde je pro nás skryto veliké poselství. Nabuchodonozor a jeho tajná služba se zaměřuje na naše talentované děti i dnes. Poutá je řetězy a odvádí je od rodin. Pohleďte na současnou společnost. Ten duch svazuje naše děti řetězy alkoholismu, řetězy drog, řetězy okultismu, new age, nemorálnosti. Odvádí naše děti z domova, z církve, odvádí je od víry a ony stavějí babylonské království. To je veliká bolest každé rodiny. Pane Ježíši, smiluj se nad námi! Smiluj se nad dobou, v níž žijeme!

Naše děti mají sloužit u oltáře a ony slouží v restauraci pro lesbičky nebo homosexuály. Odvádějí je od rodiny a rodina je rozpolcena. Matky pláčou. Rodiny ztrácejí naději a jsou rozdělovány. Život bez Krista je katastrofa. Ezechiáš si neuvědomil, co zanechává další generaci. Ani současní politici si neuvědomují, co dělají pro další generaci. I já jako kněz si musím dávat veliký pozor a nesmím se stát Nabuchodonozorovým agentem. Ačkoli jsem kněz, musím být opatrný, jinak se jím automaticky stanu. Musíme se modlit, modlitba je jediné řešení. Modleme se za svůj národ, za církve, za naše rodiny. Ráma je místem mučení, místem rozdělení, slzavým údolím, místem, odkud jsou odváděny děti, kde jsou matky bezmocné, protože duch Nabuchodonozora je velmi silný. Ale existuje naděje.

I naše děti, které mají víru, to mají ve škole těžké. Z věřících dětí si spolužáci ve škole utahují. Duch Nabuchodonozora a jeho tajná služba se zaměřuje na naše děti. Říkal jsem vám, že ďábel nepřichází s rohy, ale s dary a velmi uhlazeně. Například tady v naší zemi. Anežka je hodná dívka, chodí na vysokou školu, má víru a já se stanu jejím přítelem. „Anežko, ty chodíš v neděli do kostela? To je dobře. Ale vypadáš trochu smutná. Víím, že mše svatá nestačí. Pojď se mnou a budeš se cítit líp. Znáím jednoho člověka, ten tě naučí meditovat. Můžeš dál chodit do svého kostela, ale pojď se mnou.“ Anežka s ním jde a dostanou se na jedno místo. Anežce připadá podezřelá, ale chce se zbavit svého smutku, tak vytrvá. Ten muž říká: „Tohle je křišťál, dej si ho do postele, dodá ti energii a budeš zdravá. Dám ti ho za tisíčovku, tady v Evropě se nedá sehnat, mám ho z Asie. Má velikou sílu.“ Anežka si ho vezme domů a dá si ho do postele. Ten kámen jí ukradl víru v Pána Ježíše. Věří tomu kameni. Přestává se modlit. Vidíte, jak jsou naše děti manipulovány? Postupně je proměňován způsob jejich myšlení, jsou odváděny od víry a nakonec jsou ztraceny. Později zjistí, že ten kámen nepomáhá.

Minulý týden mi jedna žena řekla: „Děkuji Vám, otče, že jste mě pozval na exercicie. Já jsem to zkoušela jinde a tam mi řekli, že když mám depresi, mám se posadit pod strom a ten mi dodá energii. Já tedy sedávám pod stromem, ale žádnou energii nemám, nevím. Ale jedno víím, že jsem se dva roky nemodlila, důvěřovala jsem tomu stromu a energii. Děkuji, otče, že jste mě přivedl zpátky k víře!“ Dva roky se nemodlila, nechodila na mši svatou! Jak se ďábel a tajná služba Nabuchodonozora zmocňují smýšlení našich dětí! My potřebujeme modlitbu, potřebujeme naději. Možná v rodině trpíte, ale když předkládáte svůj život Pánu Ježíši, najdete u Něj vždycky řešení! Moc Nabuchodonozora nemá ve vašem životě poslední slovo. Poslední slovo ve vašem životě má Beránek Boží. To je naděje každého rodiče. To je naděje každého,

kdo žije v Babylonu. Babylon je místem otroctví, místem bez Boha, zlým místem. Babylon je tím nejbudálenějším místem od Boha, kam se může člověk dostat.

Přečteme si o naději každé matky, každého otce. Jer 31,16-17: *Toto praví Hospodin: Zdrž svůj hlas od pláče a své oči od slz, protože je mzda za tvou práci, je Hospodinův výrok: Navrátí se z nepřátelské země. Je naděje pro tvoji budoucnost, je Hospodinův výrok; synové se navrátí zpět na své území.* Ano, existuje naděje a vaše dílo, vaše úsilí bude odměněno! Pokud jste matkou, která trpí kvůli duchu Nabuchodonozora ve vaší rodině, Bůh Otec vám dává naději: za svou práci dostanete mzdu! Co je tou prací, tím úsilím? Vaše modlitby a slzy, které jste prolila za obrácení svých dětí, váš půst za vaše děti, oběti mše svaté za obrácení vašich dětí. Vidíte, jak hrozně ten člověk žije, ale neztrácíte naději a modlíte se za něj růženec, trávíte čas v eucharistické adoraci, modlíte se a postíte, konáte dobročinné skutky a vaše úsilí bude odměněno, dostanete mzdu za svou práci. Modlitba za obrácení vašich dětí nevyjde nikdy naprázdno. Dostanete mzdu za svou práci. Vaše děti se vrátí z nepřátelské země. Bůh je přivede zpátky domů. Nabuchodonozor je odvedl a Bůh je přivede zpátky.

Totéž se píše v knize Baruch 5,6: *Děti z tebe vyšly pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené se slávou jako na královském trůnu.* To je naděje každého rodiče. Bůh odmění vaše dílo a vaše děti se vrátí domů. Opustí nepřátelskou zemi a vrátí se domů. Neztrácejte naději. Neztrácejte víru. Děti moje, poslouchejte mě. Až budete ve škole, mějte na paměti, že tam mohou být tajní agenti krále Nabuchodonozora! Uvědomujte si to a nedávejte jim příležitost. I kdyby vás kvůli vaší víře tupili, sneste to pro Pána Ježíše. Oni vás chtějí spoutat a chtějí vás přimět, abyste dělali špatné věci. Chtějí vás odvést od maminky. Nevydávejte se všanc zlým lidem.

Kolik věcí můžeme načerpat z předchozích svatých textů! Vidíme problém, vidíme, kde začal a jaké přináší utrpení, a máme naději, protože konečné vítězství patří Pánu Ježíši. Prosím, rozjímajte o tom. Vaše děti se vrátí. Vaše manželka, váš manžel se vrátí. Opustí zemi lenosti, zemi alkoholismu, zemi nemorálnosti, zemi okultismu. Vráť se domů. Setkal jsem se s mnoha rodiči, kteří o tom svědčili.

Neztrácejme naději. Duch svatý odnímá naši nevědomost, abychom se vrátili domů jako vítězové. Už nebudeme prohrávat. Náš Ježíš nám pomůže k vítězství. Neobviňujeme se navzájem, modleme se za sebe. Čtème Bibli, účastněme se exercicií, choďme na mši svatou, zpovídejme se, modleme se růženec, postěme se, choďme na poutě a konejme skutky bliženské lásky. A naše práce, naše úsilí bude odměněno. Nedovolme Nabuchodonozorovi, aby naše dílo spoutal fetězy.

Bůh zná srdce člověka (1. den – 3. promluva)

Ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého. Amen. Nebeský Otče, náš Stvořiteli, milujeme Tě a děkujeme Ti. Děkujeme Ti, že nám dáváš tento den jako dar. Duchu svatý, děkujeme Ti, že nás inspiruješ, abychom porozuměli Božímu slovu. Ó, Duchu svatý, proměň nás k obrazu Pána Ježíše. Osvobod' nás od všech útoků zla. Panno Maria, oroduj za nás. V Abba Otci žijeme, pohybujeme se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Když rozjímáme nad Božím slovem, nalézáme řešení svých problémů. V Božím slovu nalézáme sebe, svůj život i celý svůj národ. Modlíme se, aby se naše děti vrátily domů, ale někdy můžeme být i my sami pod vlivem ducha Nabuchodonozorova. Nezapomínejme sami na sebe. Uzdravení začíná u nás, osvobození začíná u nás. Někdy jsme my sami spoutáni řetězy. Když se podíváme do vlastního srdce, zjistíme, v kolika oblastech jsme spoutáni a bezmocní. Třeba sledování pornografie – chceme s tím přestat, ale nejde to. Nemusíme hledat daleko, stačí se podívat do vlastního srdce a vidíme, kde jsme spoutáni.

Naše modlitby pomáhají i nám samotným. Možná jsme plni hněvu, nebo jsme líní, nebo nemáme o nic zájem, i náš manželský život je jakoby bez šťávy. Na začátku manželského života spolu komunikujeme, teď už ne. Na začátku doma žijeme, teď už jen fungujeme. Jsme spoutáni. Na začátku to takhle nebylo. Bylo to krásné. Rozmlouvali jsme spolu, čekali jsme na sebe, chovali jsme k sobě silně city. Když manželka dlouho nešla z práce, manžel se po ní sháněl. Nebo manželka připravovala jídlo, manžel pak pomohl s nádobím, manželka dala prádlo do pračky, manžel ho pověsil. Byli jsme k sobě pozorní. Žili jsme, měli jsme v sobě život. Ale jak to vypadá teď? Jsme úplně spoutáni. Potřebujeme osvobodit. Musíme žít, nestačí jen fungovat.

Co znamená fungovat? Ráno vstát, jít do práce, vrátit se, něco sníst, podívat se na televizi, jít spát. Ráno vstát, jít do práce, vrátit se, televize, možná pivo nebo becherovka a spát. Vstát a jít. Vidíte, jak vstupuje ďábel do našeho manželství? Ukradl nám plno věcí. Jan 10,10 nám říká, že zloděj přichází, aby kradl, zabil a ničil. Ano, zloděj, ďábel, duch Nabuchodonozora přichází, aby kradl, on v Jeruzalémě všechno ukradl a zabil tisíce lidí a celý Jeruzalém zničil. Pán Ježíš říká: „Zloděj přichází, aby kradl, zabil a ničil, ale já jsem přišel, aby měli život a měli ho v hojnosti.“

Nedávno mi jedna paní řekla: „Otče, jsem smutná kvůli svému manželovi. Jsme spolu třicet let a na začátku jsem si myslela, že se oženil se mnou, ale teď mám dojem, že se oženil s pivní lahví.“ „Proč?“ „Když je se mnou třeba jen minutu, nudí se. Když jsem s ním, je nervózní. Ale když jde do hospody, prosedí klidně u piva celé hodiny.“ Vidíte, ďábel. Potřebujeme osvobodit. Bůh nám pomůže vrátit se domů, do svého vlastního srdce, do své vlastní rodiny. Zase budeme žít. Už nebudeme jen fungovat. Budeme zase žít jako lidé, s úctou a láskou. Nebudeme jednat s druhým člověkem jako s předmětem, ale jako s osobou.

Uvědomme si, kde potřebujeme osvobodit. Musíme vstát. V mnoha oblastech jsme ochrnutí. Mnoho dobrých stránek naší osobnosti je paralyzováno. Je načase vydat se na cestu. Bůh nám pomůže. Opravdu! Mějme, prosím, jen velikou touhu. Buďme aspoň natolik pokorní, že řekneme Ježíši: „Pane Ježíši, smiluj se nade mnou, hříšným.“ Uvidíte, co se stane. Stejně jako se vaše děti vrátí z nepřátelské země, tak se i vy vrátíte z nepřátelské země do svého vlastního srdce, do své vlastní rodiny.

Třetí místo, kde čteme o Rámě a Ráchel, je v Novém zákoně. Poprvé čteme o Rámě a Ráchel v souvislosti s narozením Benjamína. Podruhé šlo o útok Nabuchodonozora a potřetí to je král

Herodes. Co udělal Herodes, když se narodil Ježíš? Vydal nařízení zabít všechny chlapce do dvou let věku. Miminka odtrhávali od prsů jejich matek. Matky nařikaly stejně jako Ráchel. Dělo se to také blízko Jeruzaléma. O Rámě musíme do hloubky rozjímat.

Když se podíváme na ty tři úryvky, poznáváme příčinu nářku. Zaprvé je tu smrt – Ráchel umírá. Zde pláčeme z přirozených důvodů. Ale ve druhém případě se jedná o tak zvané pozvané zlo – Nabuchodonozor je pozvaným zlem. S jasnou myslí otvíráme své srdce nepříteli, který nás přichází zničit. Víte, že když každý den vypijete dvě lahve becherovky, brzy zemřete. Dnes vypijete dvě lahve, zítra tři, pozítří čtyři a konec. S plným vědomím otvíráte dveře svého srdce nepříteli, který přichází, aby vás zničil. To je vnitřní korupce. Vnější svět je zkorumpovaný, vnitřní svět je zkorumpovaný. Proto se svatý Pavel modlí: Kdo mě vysvobodí z mé bídy? Pán Ježíš je naší nadějí. Zatřetí – ty malé děti neudělaly nic špatného, ale na Zemi se událo něco dobrého – narodil se Ježíš, Spasitel. I něco dobrého může být příčinou našeho pláče. Herodes se hněval a bál se ne proto, že by na něj někdo útočil, ale proto, že se narodil Spasitel. Umíte si to představit? Narodil se Spasitel a jeho se to dotklo.

Naše děti dnes ve škole trpí, protože jsou dobré, protože vyznávají Pána Ježíše. Druzí se jich bojí a útočí na ně. V jednom státě v Indii v současnosti umírají stovky křesťanů denně. Proč zabíjejí nás, křesťany? Snad proto, že se chápeme zbrani a bojujeme? Ne, my jsme dobří, stáváme se světlem světa a hinduističtí fanatici se nás bojí a zabíjejí nás. V jednom státě již zabili polovinu křesťanů a vypálili kostely. V médiích se tato zpráva neobjevila. S velikou krutostí zabíjejí křesťany, uřezávají jim hlavy a napichují je na větve stromů. Odpověď máme tady. I doma můžete jednat dobře, stojíte za pravdou a povstávají noví Herodové, aby vás potlačili, aby vás umlčeli. Ach, Pane Ježíši, toto Boží slovo nám vrhá světlo na všechno utrpení, kterým procházíme.

Kdo je Kristus? Je to Mesiáš. A kdo je tento Mesiáš? Ten, který osvobozuje. Není jen tím, kdo nás spasí a uzdraví, On nás i osvobodí. Když přišel Kristus na svět, rozdělily se dějiny světa. Před Kristem a po Kristu. Totéž se děje dnes. Když člověk pozná Krista, jeho život se rozdělí na život před setkáním s Kristem a nový život po setkání s Kristem. Kristus stojí se svým slovem před vámi. Jestli chcete, aby se váš život rozdělil, musíte k němu přijít blíž. Svatý Jakub nám řekl: „*Přijďte blíže k Bohu a Bůh přijde blíže k vám.*“ (Jk 4,8) Pojdte ke Kristu. Uvědomte si, že Ho potřebujete. Život svatého Pavla se také rozdělil, i život svatého Petra nebo Augustína, protože Kristus nás osvobozuje a my ho potřebujeme. Naše rodina potřebuje Krista, naše společnost potřebuje Krista. On nás osvobozuje od všech sil krále Nabuchodonozora. V Ném je naše naděje. Proto se modlíme. Víme, že existuje řešení. I když křesťané umírají násilnou smrtí, křesťanství se dál rozrůstá. Čím víc křesťanů přichází o život, tím rychleji se křesťanství šíří. To je Kristus.

Jsou tedy tři důvody našeho nářku. V první oblasti týkající se přirozené smrti, přirozených neštěstí jsme bezmocní. Je to tajemství. Až se upevní vaše víra, Bůh vám to tajemství v soukromém zjevení podkryje podobně, jako poskytl ve Starém zákoně osobní útěchu Jobovi v jeho utrpení. Neexistuje na to nějaká obecná odpověď. Každý člověk je jedinečný a stejně tak je smutek každého člověka jedinečný. Každý člověk potřebuje, aby se ho Kristus dotkl jedinečným způsobem. Ale druhého důvodu k nářku se můžeme vyvarovat. Když budeme žít podle Božích přikázání, když budeme žít z víry, můžeme se těmto velkým problémům vyhnout. A třetí případ je součástí křesťanství. Náš Mistr, náš Spasitel nám řekl: „Kdo chce jít za mnou,

zapři sám sebe, vezmi na sebe svůj kříž a následuj mě. Já tě nikdy neopustím, budu s tebou.“ Emmanuel, Bůh s námi. Rozjímejte o tomto trojím náрку Ráchel v Rámě a jeho příčinách.

Ráma je místem, kde se otřásá naše víra, kde je naše víra vystavena zkoušce. Když není naše víra zkoušena, nevíme, jestli je dost silná. V Rámě poznáme, jak pevná je naše víra. Víra je nezbytný dar z nebe, bez víry se nelze zalíbit Bohu. Máme víru? Pokud ne, asi zůstaneme v Rámě, nebudeme se z ní moci pohnout. Kde získáme víru? V Bibli, v Božím slově. Teď jsme na exerciciích a i zde roste naše víra. Čím hlubší je naše víra, tím jsme svobodnější.

Přečteme si Řím 10,14-17: *Jak ho však mohou vzývat, když v něho neuvěřili? A jak v něj mohou uvěřit, když o něm ještě neslyšeli? Jak o něm však mohou uslyšet bez hlasatele? Ale jak mohou hlásat, jestliže nebyli posláni? Tak to stojí v Písmu: 'Jak milý je příchod těch, kdo zvěstují dobré věci!' Ale ne všichni tu radostnou zvěst přijali. Izaiáš přece praví: 'Pane, kdo uvěřil tomu, co jsme hlásali?' Víra je tedy z hlásání, hlásání pak se děje slovem o Kristu.*

Všechno je propojeno. Kdyby Stáňa nebyla k dispozici, jak bych tu mohl vést exercicie? A i kdyby byla k dispozici, ale mí představení by mě odmítli pustit do Evropy? A kdyby mě mí představení pustili, Stáňa byla k dispozici, ale já jsem nebyl k dispozici, lidé by teď neměli možnost naslouchat Božím slovu. Jak by mohli uvěřit v Boha, o němž nikdy neslyšeli? A kdyby nikdo Pána Ježíše nehlásal, jak by se o Něm mohli lidé dozvědět? A kdyby nebyli hlasatelé poslání, jak by mohli hlásat? Například za dva týdny budu ve farnosti otce Jaroslava. On si přeje, aby jeho farníci slyšeli o Pánu Ježíši, a pozval mě, abych přijel. Když uslyší o Ježíši, poznají Ho. A když Ho poznají, porostou ve víře a jejich život se promění. Promění se celá farnost. Všechno je propojeno.

Víra je ze slyšení a ke slyšení dochází díky hlásání Božího slova. Naslouchání Božím slovu a růst ve víře jdou ruku v ruce. Kde se káže Boží slovo, tam roste víra. Já teď působím v exercičním centru v Nairobi v Keni a tam přicházejí na exercicie tři, čtyři tisíce lidí. Proč? Kvůli Božím slovu. Lidé zakoušejí osvobozující moc Božího slova a vidí, co pro ně může Pán Ježíš udělat. Okoušejí a vidí, jak je Boží slovo nádherné. Když brzy ráno vyjdu z domu, už tam stojí tisíc lidí ve frontě, aby si poslechli Boží slovo. To, co čteme v Bibli, se stále děje. To je moc Božího slova – osvobozuje, uzdravuje, navrácí našemu životu kvalitu a pomáhá nám žít dobře a zdravě. Dochází k mnoha uzdravením.

Když mluvím o třech, čtyřech tisících lidí, myslíte si, že si vymýšlím. Ale pojedte se mnou a uvidíte. Lidé znají hodnotu Božího slova. Když se dozvědí, že odjízďím, abych kázal v jiných zemích, nelíbí se jim to. Já jim většinou neříkám, kdy odjedu a kdy se vrátím, aby víc milovali Pána Ježíše a nesoustředili se na hlasatele, ale na Pána. My jsme nástroji Ducha svatého, my nejsme spasiteli. Jsme nástroje Ducha svatého, učedníci Pána Ježíše. Nejsme spasitelé, jsme učedníci. Pán Ježíš je Spasitel a naši povinností je přivádět lidi k Němu. Přivádět všechny lidi k Ježíši, aby je vedl. To je povinnost učedníka: hlásat radostnou zvěst, otvírat lidem oči, aby poznali Ježíše, a ponechat je s Duchem svatým. Učedník se musí stáhnout za oponu. V sobotu odpoledne odjedu a pak už vás povede Duch svatý. Tak to čteme v Bibli. Jistě znáte ten příběh o etiopském dvořanovi a Filipovi. Filip pomohl Etiopanovi poznat Ježíše, pokřtil ho a pak zmizel. Učedník musí zmizet. Kolik let už sem jezdím? A nikoho na sebe nevážu. Přijedu, předám Pána Ježíše a odjedu. Na konci exercicií vás pošlu domů do vašich farností, abyste šli a žili svůj život ve své rodině, ve farnosti. Buďte tam světlem. Buďte solí země.

Říkal jsem vám, že naslouchání Božimu slovu a růst ve víře jdou ruku v ruce. Abychom to lépe pochopili, poslechněme si Sk 15,6-9. Poslouchejte pozorně, jsou tam skryty poklady: *Sešli se tedy apoštolové a starší, aby tu věc uvážili. Když se o obrázce na sněmu dlouho tak a onak rokovalo, vstal Petr a promluvil k apoštolům a starším: „Jak víte, bratři, Bůh už dávno mezi vámi rozhodl, aby pohané uslyšeli slovo evangelia z mých úst, a tak aby přišli k víře. A Bůh, který zná srdce, dosvědčil jim svou přízeň tím, že jim udělil Ducha svatého právě tak jako nám. Nedělal tedy žádný rozdíl mezi námi a mezi nimi, když jim vírou očistil srdce. Až budete mít chvíli, přečtěte si celou tuto patnáctou kapitolu.*

Jaké je pozadí tohoto úryvku? Jedná se o první jeruzalémský sněm, první synodu. Křesťanství se šířilo, mnoho lidí se obracelo ke křesťanství, židé i pohané se stávali křesťany. My, židovští křesťané jsme však vás, pohanské křesťany, považovali za podradné. „Vy nejste skuteční křesťané. Když chcete být křesťany, musíte být nejdříve židy a mít obrázku.“ Nastal velký problém. Nkteří říkali, že je obrázka nezbytnou podmínkou k přijetí křesťanství. Jiní říkali, že není nutná. Když napětí vrcholilo, byl svolán první sněm. Sešli se tam všichni starší, apoštolové a učedníci. Petr povstal a začal promlouvat: „Milí přátelé, Bůh učinil, abych hlásal radostnou zvěst, a víte, co se stalo v prvních dnech: Bůh, který zná srdce, jim dal Ducha svatého. On nepotřebuje jiné svědectví, On zná srdce každého člověka. A očistil jejich srdce vírou.“ Petr kázal o něčem, co se stalo dříve, a Bůh, který zná srdce, jim dal Ducha svatého a očistil jejich srdce vírou. Tato slova si zapamatujte.

O čem říkal Petr, že se to stalo v prvních dnech? Jakou volbu učinil Bůh? Já jsem tady kázal v roce 2013 a dnes vám říkám: „Milí přátelé, vzpomínáte si, že Bůh mezi vámi provedl volbu, když jsem vám kázal?“ O jakou volbu se jedná? O tom čteme v kapitole deset. Později si to přečtěte. Skutky apoštolů, kapitola 10. Petr mluví právě o této kapitole. Jde o obrácení Kornelia a jeho rodiny. Kornelius byl pohan, ale líbilo se mu kázání svatého Petra, přijal Pána Ježíše a stal se Jeho učedníkem. Ačkoli byl pohan, přijal Ducha svatého a přijal víru. Jde o volbu toho pohana, o jeho obrácení, jeho víru. Jako dal Bůh Ducha svatého nám, tak ho dal i tomu pohanovi. Bůh nerozlišuje mezi židem a pohanem, protože nás všechny vede týž Duch. To my činíme rozdíly. Bůh mezi námi nerozlišuje, my všichni jsme Jeho děti.

Ted' se podíváme na Kornelia. Mně se moc líbí to, co se v Bibli píše o něm a jeho rodině. Sk 10,4: *Pozorně na něho pohléd, ulekl se a řekl: „Co je, Pane?“ Anděl mu řekl: „Tvé modlitby a almužny vystoupily jako připomínka před Bohem.“* To je nádhera! Kornelie, tvé modlitby a almužny vystoupaly až k Bohu! Jaká požehnaná rodina! Není divu, že nás církev učí, že rodina, která se modlí, zůstává pospolu. Když se společně modlíme jednotlivci ve víře, stoupají naše modlitby k Bohu a zůstávají před Ním. A co naše modlitby? Stoupají? Stoupají aspoň o metr? Možná vystoupí kousek a pak spadnou. Ale Bible říká v Přísloví 28,9: *Kdo odvrací své ucho od slyšení zákona, i jeho modlitba je ohavností.* Modlitby člověka, který nevěří nebo nedodržuje přikázání, jsou pro Boha ošklivé a nedocházejí svého cíle, protože jsou bez lásky. Pomyslete na to, jestli vaše modlitby dojdou k Bohu, když se modlíte s nenávisťmi nebo s hořkostí. Avšak modlitba s odpuštěním dojde k Bohu. Modlitba ve víře. Vezměte si tyto dva úryvky a zůstaňte s nimi před Bohem, abyste pochopili, jak jste na tom.

Ted' se vrátíme zpátky. Bůh si mezi vámi vybral. Ted' potřebuji, abyste dávali pozor. Petr káže evangelium skupině lidí a mezi nimi je Korneliova rodina, která slyší Boží slovo předávané Petrem a aktivně mu naslouchá. Jsou tu dvě slovesa – slyšet a naslouchat. Obě jsou důležitá. Například když se zeptám Anežky, jaké evangelium se četlo včera v kostele, neví, i když byla

na mši svaté a slyšela ho. To je problém nás křesťanů. My slyšíme, ale nenasloucháme. Tady působí zlý, protože on nechce, abychom naslouchali. Kornelius slyší a naslouchá Petrovu kázání a jeho srdce se pohne směrem k Pánu Ježíši, protože Petr káže o Ježíši. Kornelius začíná chápat, co pro něj udělal Ježíš na kříži, a začíná tomu věřit. Jeho srdce se hýbe směrem k Ježíši. Bůh se dívá člověku do srdce, a když se jeho srdce pohybuje správným směrem, dává Bůh člověku Ducha svatého. Bůh vidí naše srdce a sleduje, nakolik se pohybuje správným směrem, nakolik touží po Bohu, jak moc chce být s Ježíšem, a v tom okamžiku nám dává svého Ducha svatého a brzy nám dá i víru. Vírou očistí naše srdce. Korneliova rodina je dnes svatou rodinou, jejich modlitby a almužny stoupají k Bohu.

Milí přátelé, mně tohle opravdu otevřelo oči. Já kážu patnáct let, ale toto jsem nevěděl. Myslím jsem si, že Bůh na nás shlíží, když jsme třeba na adoraci nebo na mši svaté. Ale Bůh se dívá na naše srdce, i když nasloucháme kázání Božího slova, a má připraveny nádherné dary – Ducha svatého a víru. Nikdy si nenechte ujít příležitost naslouchat Božímu slovu. Ještě jednou si přečtěte Skutky apoštolů 15,6-9. Jen jsem chtěl to Boží slovo trochu vysvětlit. Bez vysvětlení bychom mu nerozuměli. Potřebujeme Ducha svatého, abychom pronikli do Božího slova. Čím víc rozumíme Božímu slovu, tím víc rozumíme vlastnímu životu. Čím víc milujeme Boží slovo, tím víc milujeme sebe. Zamilujte se do Božího slova, čtete ho dnem i nocí. Když jste pod ochranou Božího slova, nemůže se vás dotknout ďábel. Nenechte se ďáblem manipulovat a vždy se podřízujte Duchu svatému. Buďte poslušní. Poslušnost a podřízenost. Milujte Boží slovo a milujte svátosti. Když nerozumíte Božímu slovu, nerozumíte svátostem. Každá svátost je hluboce zakořeněna v Božím slovu.

Když jsem byl na jednodenních obnovách ve vašich farnostech, myslím, že jsem všude kázal o důležitosti Eucharistie, jak je propojená s Božím slovem. Prosím, modlete se. Rozjímejte. Když nasloucháte Božímu slovu, dějí se zázraky. A já kážu s velikou láskou a s velikou vírou. Víím, že Pán Ježíš učiní ve vašem životě veliké věci. Bůh Otec se dívá na vaše srdce ne proto, aby viděl, co jste udělali v minulosti, ale proto, aby zjistil, jestli se vaše srdce pohybuje tím správným směrem. Proto vyznáváme, že Bůh je láska. Pán Ježíš řekl: „Nenechám vás sirotky. Poprosím svého Otce, aby vám poslal utěšitele.“ Umíte si představit, co by se stalo, kdyby nám Pán Ježíš poslal pozorovatele? Utekli bychom před ním. Duch svatý nepřichází jako pozorovatel, ale jako paraklét – utěšitel, pomocník a přímluvce. Někdy má třeba Anežka v srdci nepořádek, a tak přichází Duch svatý jako pomocník, aby jí pomohl dát srdce do pořádku. Nepřichází, aby ji potrestal nebo obviňoval, ale aby jí pomohl uspořádat život. Když přichází Duch svatý a zjistí, že jste smutní, tak vás utěší, potěší. A když si v některých věcech nevíte rady, přichází Duch svatý jako přímluvce a mluví skrze vás. Já jsem to zažil v životě naší babičky. Kdykoli se něco stalo v naší rodině, byla babička naší přímluvkyní. Přišla a řekla jednu větu a všichni byli spokojeni. Velký problém se vyřešil. Měla velikou duchovní autoritu. Takové staré lidi plné Ducha svatého moc potřebujeme.

Rozjímejte o těchto věcech. Kéž se Duch svatý dotýká vašeho srdce. Kéž vás osvobodí. Kéž vám dá světlo.

Bůh je Láska (1. den – mše svatá)

Mt 28,16-20: Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Důstojní otcové, milý jáhne, milí bratři, milé sestry,

dnes bych chtěl mluvit o Nejsvětější Trojici. Je to veliké tajemství. My víme, že náš Bůh nás uzdravuje, osvobozuje, že je naším Spasitelem. Ale kdo je to ten Bůh? Kdo je to, kdo uzdravuje, osvobozuje? Je dobré to vědět, je dobré ponořit se do Boha, do Jeho bytí.

My máme určité pochybnosti týkající se Trojice: proč musí být Bůh ve třech osobách? A pokud se jedná o tři osoby, jak to, že říkáme, že je jen jediný Bůh? Katechismus praví, že jsou v jednom Bohu tři osoby, že je to jedna bytost ve třech osobách. Mnozí z nás vědí jen tohle. Zkusíme se na to podívat.

Víme, kdo je náš Bůh. Je milosrdný, milující a věrný. Jak víme, že je náš Bůh právě takový? Protože On nás stvořil a ve vztahu k nám je milosrdný, laskavý a soucitný. My, křesťané, nazýváme svého Boha Láskou. Bůh je Láska. Žádné jiné náboženství nenazývá svého boha láskou. Ostatní náboženství mají také koncept božství, jejich bůh je stvořitel a potřebuje stvoření. Kdyby ho jeho stvoření neoslavovalo, hněval by se. On se realizuje skrze své stvoření. Ale koncept našeho Boha je jiný. Kdo je náš Bůh? Rozumíme Mu jen ve světle stvoření? Kdo je náš Bůh před stvořením? Bůh je Láska. V Jeho bytosti je prvek lásky. Náš Bůh je Láska před stvořením i po stvoření.

Když říkáme, že Bůh je Láska, musí tam být aspoň dvě osoby. Milovat a být milován. Když jsou přítomny tři osoby, jedná se o lásku ve společenství. Náš Bůh je Láska a v Bohu je rodina. Sv. Jan Pavel II. řekl: „Náš Bůh není ve svém nejhlubším tajemství sám, ale je rodinou.“ Když není koho milovat nebo kým být milován, jedná se o narcismus. Jelikož je Bůh Láskou a rodinou, je Jeho stvoření odrazem Jeho lásky. On nám zároveň umožňuje, abychom měli podíl na Jeho lásce. Podívejme se, jak Bůh tvoří člověka. Bůh řekl: „Učiňme člověka jako náš obraz, podle naší podoby.“ Ne „můj“ obraz, nýbrž „nás“ obraz. Kořeny Nejsvětější Trojice tedy sahají až do Starého zákona. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, aby miloval a byl milován. Ovocem lásky je třetí osoba. Říkáme tomu „rodina“. Bůh nás stvořil jako muže a ženu, ne jako muže a muže či ženu a ženu. Když se podíváme do Nového zákona na vtělení, vkládá Bůh Otec Ježíše do rodiny. Svěřuje ho do péče Marie a Josefa. Trojiční aspekt – láska. Když je později založena církev, vidíme tam totéž. Papež – Svatý otec, my - děti církve a Duch svatý – vůdčí síla církve. Všude je ten prvek lásky.

Mně se tento způsob chápání Nejsvětější Trojice moc líbí:

- Nejsvětější Trojice je Láska
- k lásce jsou potřeba aspoň dvě osoby, aby bylo možno milovat a přijímat lásku
- stvoření je odrazem Boží lásky
- my žijeme svůj život v napodobování Božího života

Na všechno ostatní zapomeňte. I když se budete snažit o hlubší pochopení Nejsvětější Trojice, zůstane to stejně tajemstvím. Ale musíme v to věřit, neboť je to psáno v Bibli. Ani apoštolové

tomu moc nerozuměli, protože o tom Pán Ježíš nemluvil, ale řekl, že jim to později objasní Duch svatý. Čím víc se budeme modlit, tím víc pochopíme.

V Keni se mě ptala jedna žena: „Otče, proč pořád mluvíte jen o Ježíši? Bůh Otec a Duch svatý mohou žárlit.“ Ne. Kde je Otec, tam je i Syn a Duch. Když mluvím o Ježíši, je tam v plnosti přítomen Bůh. Co znamená Bůh v plnosti? Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý. Bůh nežárlí jako my. I když je Bůh ve třech osobách, je jedna bytost. Láska. Kéz rosteme v lásce. Napodobujeme ve svém životě lásku Nejsvětější Trojice. Ten druhý je v Trojici vždycky velmi důležitý. Vidíme Otce, jak se maximálně zajímá o svého Syna. Říká nám: „To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!“ Otec pořád mluví o svém Synu. Teď se podívejme na Syna: „Nepřišel jsem sám od sebe, ale poslal mě můj Otec.“ „Kdo vidí mě, vidí Otce, protože my jsme jedno.“ Pán Ježíš všechno připisuje svému Otci. A teď Duch svatý. Ten nemluví vůbec, protože je poslušný Pána Ježíše, který řekl: „Až přijde Duch svatý, naučí vás všemu.“ Co dnes dělá Duch svatý? Pomáhá nám porozumět Bibli a proniknout k vnitřnímu smyslu Božího slova.

V Trojici je jednota, je tam láska a jedna osoba se podřizuje druhé. Není tam žádné sobectví. Je tam pravá láska. Setkal jsem se s několika takovými manželskými páry. Manžel říkal: „Otče, já jsem úspěšný jen díky své ženě. Ona je pro mě vším. Miluji ji.“ Manželka říká: „Tak to není, otče. Já za všechno vděčím svému muži. Já jsem šťastná jenom díky němu. On mě velmi miluje a přijímá mou lásku.“ I v manželství můžeme vidět Trojici. Není tam žádná hra o moc, žádný pocit nadřazenosti nebo méněcennosti. Je tam láska. Jsou spolu, aby přijímali a rozdávali lásku. Žijme tedy skutečně po vzoru Nejsvětější Trojice. Kéz Nejsvětější Trojice osvíti naše srdce, abychom také vrůstali do lásky. Do lásky bez sobectví. Do lásky v plnosti po vzoru Nejsvětější Trojice. Mějme velikou touhu po takové lásce, abychom měli v životě úspěch, abychom pocítovali, že jsme užiteční pro druhé. Pak budou všichni šťastni. Nebe z nás bude mít radost. Prosim, modleme se o milost růstu v lásce. To potřebujeme my sami, naše rodina i naše společnost.

Jaký odkaz po sobě zanecháváme? (2. den – ranní rozjímání)

Milí přátelé, dnešní rozjímání věnujeme knize Rút. Jen dvě knihy v Bibli nesou ženské jméno – Rút a Ester. Jméno Rút znamená láska a tento příběh se odehrál v Izraeli v době soudců. Kniha Rút mluví o naší rodině. Je specifická tím, že v ní nejsou žádné vize ani sem Bůh přímo nevstupuje. V rodině Rút se možná zrcadlí naše rodina. Rút žije v cizí zemi, je pohanka, zemřel jí manžel a její tchyně se vrací do Betléma, ale Rút se od ní nechce odloučit, odchází s ní a žije tam obyčejným životem naplněným těžkou prací. Potká tam svého budoucího manžela Boaze, velmi spravedlivého a milujícího muže, uzavřou manželství a žijí dobrý život. Tato kniha krásně mluví o vztahu mezi tchyní a snachou. Pokud máte někdo problémy ve vztahu tchyně – snacha, přečtěte si tuto knihu s velkou vírou a dostanete odpověď.

Byl bych rád, kdybychom dnes rozjímali o tom, proč by měli manželé žít dobře, proč by měli jít příkladem. Odpověď se skrývá v této knize. Rút a Boazovi se narodil Obed, Obed měl syna Jessea, otce krále Davida. Rút je tedy praprababičkou Davida a poté se do tohoto rodu narodil Mesiáš. Rút a Boaz si nikdy nepomysleli, že by se mohly v jejich rodu přihodit takové velkolepé věci. Bůh vkládá do vaší rodiny veliký odkaz pro budoucí generace. Musíte to brát vážně. Musíte se stále přibližovat k Bohu. Nevíte, kdo se narodí v dalším pokolení, třeba nějaké veliké osobnosti ve třetí, čtvrté generaci. Bůh připravuje vašim manželstvím nádhernou budoucí generaci. Rút nezažila během svého trápení žádný přímý Boží vstup, ona šla vpřed s láskou. Měla mnoho zážitků Rámy, ale nečekala na pomoc shůry a s láskou postupovala vpřed. Láska je lék a zároveň je palivem na cestě vpřed. Když se pak Rút vdala, ohlížela se ve svém štěstí zpět a viděla, že Bůh byl s ní v každém okamžiku jejího života, i když ho nezakoušela.

Když dnes rozjímáme o své rodině, o svém životě, ani my nezažíváme vize nebo přítomnost andělů, ale máme lásku. Díky skutečné lásce se rodina semkne a její členové jsou si blízko. Vztahy mezi členy rodiny často ochladnou nebo jsou obtížné, právě třeba vztah mezi tchyní a snachou, ale když žijeme v lásce, vzdálenost mezi příbuznými se zmenšuje. Je s námi neviditelná moc Pána. Bůh vkládá do našeho současného manželského života veliký odkaz pro budoucí generace. Rozjímejme o svém životě, o svých rodičích a děkujeme Pánu za dar svých rodičů, prarodičů. Někteří jsou naživu, někteří již zemřeli, ale přivedme je v duchu před Pána pro jejich posvěcení.

Hradby jsou důležité! (2. den – 1. promluva)

Bože Otče, děkujeme Ti. Bože Synu, chválíme Tě. Bože Duchu svatý, klaníme se Ti. Vyvyšujeme Tvé svaté jméno nad naši rodinou. Děkujeme Ti, že nám dáváš vše, co potřebujeme, a že nás ochraňuješ. Děkujeme Ti, že nás vedeš na každém kroku našeho rodinného života. Chraň nás přes vším zlem, nebezpečím a nemocí, pomoz nám přijmout víc milosti a víc radosti v životě. Ó Duchu svatý, rozvaž nás z každé spoutanosti zlem. Panno Maria, oroduj za nás. V Abba Otci žijeme, pohybujeme se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Dobré ráno! Jak jste se vyspali? Musíme děkovat Bohu za dar spánku. Dřív jsem si myslel, že spánek je něco běžného a nikdy jsem za něj neděkoval. Přece je normální, že ulehnu, spím a pak vstanu. Až později po setkáních s lidmi, kteří nemohli spát, jsem si uvědomil, že spánek je požehnání a že bych ho neměl považovat za samozřejmost, ale děkovat za něj Bohu. Já spím velmi dobře. Někdy třeba jen tři hodiny, protože je málo času, ale i když to jsou jen tři hodiny, spím jako dřevo. Když vstanu, děkuji Bohu za spánek a prosím Ho, aby ho dopřál těm, kteří mají se spaním potíže.

Podíváme se na 3. kapitolu knihy Nehemjáš. Když čtete Bibli s Duchem svatým, pronikáme do hloubi Božího slova. Například když je místnost zamčená, nemůžete do ní vstoupit a zjistit, co je uvnitř. Potřebujeme klíč. K této 3. kapitole existuje klíč. Odemkneme si, vstoupíme dovnitř a uvidíme, co tam pro nás Pán Bůh připravil. Klíčem je Neh 2,17: *Potom jsem jim řekl: Vidíte nouzi, ve které jsme; že Jeruzalém je zcela zpusťšený a jeho brány jsou spáleny ohněm. Pojdte, vystavíme hradby Jeruzaléma a nebudeme už v potupě.*

Povstaňme a vystavme hradby Jeruzaléma, abychom už nebyli v potupě. Proč se mají postavit jeruzalémské hradby? Kvůli potupě, kterou lidé zažívali. Co se stalo s těmi hradbami? Co se stalo s chrámem? Co se stalo se svatým městem Jeruzalémem? Bylo zničeno. Mluvili jsme o tom, co udělal babylonský král Nabuchodonozor – přišel, zničil město i chrám, zbořil hradby a spálil brány a všechn lid odvedl do Babylonu. Jak dlouho mohl zůstat Nabuchodonozor u moci? Když se podíváme na biblickou tradici, zlo je vždycky zničeno jiným zlem. Co se pak stalo Babyloňanům? Zvítězili nad nimi Peršané. Babyloňané porazili Izraelity a sami pak byli poraženi Peršany. Izraelité v Babylonu se dostávají pod nadvládu Peršanů.

Perští králové se chovali k židům lépe. Vidíte, jak pracuje Duch Páně. Peršané jsou na židy hodní a rozhodli se, že je po skupinách pošlou zpátky do Jeruzaléma. Ezdráš, Nehemjáš a další se vrátili z exilu do Jeruzaléma. Když se vrátila první skupina, chtěla postavit chrám. Jozue (ne Jozue ze Zaslíbené země) položil základy nového jeruzalémského chrámu a Zorobábel ho postavil. Nyní už chrám stojí. Ezdráš věděl, že ti, kteří se narodili v babylonském zajetí, neznají Zákon a nevědí nic o Hospodinu, a učil je: „Máme Boha, Hospodina a ten nám žehná. Dříve trpěli naši předci v Egyptě a On je z Egypta vysvobodil. Bůh je mocný, není jako babylonští bohové. Na poušti nám dal manu a maso, bojoval za nás, je to velmi mocný Bůh. Zde jsou příkázání, která dostal náš předek Mojžíš. Dodržujme je, milujme Boha. Když Ho nebudeme milovat, stane se nám to, co se stalo před pár lety našim předkům – dostaneme se k někomu do otroctví. Když budeme milovat svého Hospodina, ten za nás bude bojovat a už nebudeme v potupě.“ Začalo se vyučovat náboženství. Čím víc se vyučovalo, tím víc rostla víra.

Další skupina žila stále v exilu a byl v ní Nehemjáš. Nehemjáš není prorok, není to kněz, je to normální člověk a pracuje jako vrchní číšník perského krále. Jednoho dne dal Nehemjáš napít králi trochu vína, ten se na něj podíval a zeptal se ho: „Nehemjáši, Ty přece nejsi nemocný,

proč jsi tak smutný?“ Nehemjáš odpověděl: „Můj králi, jak se mohu radovat, když jsou v zemi mých předků zbořeny hradby a město je obnažené, bez ochrany? Dostal jsem zprávu od přátel a jsem smutný.“ Neh 1,3-4: *Řekli mi: Pozůstali, kteří zůstali po zajetí tam v provincii, jsou ve velké nouzi a v potupě; hradby Jeruzaléma jsou zbořeny a jeho brány jsou spáleny ohněm. Stalo se, když jsem uslyšel tato slova, že jsem usedl, plakal a truchlil jsem po několik dní.* Nehemjáš dostal zprávu od lidí, kteří již byli v Jeruzalémě a kteří se vrátili, aby svůj lid v Babylonu informovali. Říkali, že je chrám vybudován, ale hradby jsou zbořeny a brány spáleny. Co udělal Nehemjáš, když slyšel tu smutnou zprávu? Posadil se a celé dny hlasitě nařikal a postil se a modlil se k Bohu.

Je tu paralela s našim životem. Rodiny už nemají žádnou ochranu, nemají hradby, rodinný život selhává. A jak se můžeme radovat, když se všechno kolem nás hroučí, když je rodinný život v troskách? Je načase povstat, modlit se a postit se. Duch Páně dnes říká, že současným Nehemjášem jste vy. Hradby se bortí, důvěra v rodinný život se rozpadá, vytrácí se věrnost v rodině, mizí nasazení pro rodinu. To bolí. Nemělo by nám to být jedno. Je načase modlit se za rodiny, za jejich ochranu, za vybudování důvěry v rodinném životě, za vybudování víry. Já mám Nehemjáše moc rád. Není to kněz, ale zná bolest a přijímá ji za vlastní. Je smutný, pláče, celé dny se postí a modlí se k Bohu. Po modlitbě s pevným přesvědčením vstal. Povstaňme i my a znovu vybudujme hradby Jeruzaléma, abychom už nebyli v potupě. Přišel čas.

Jeden chlapec se mě na exerciciích pro mládež ve Švýcarsku zeptal, jestli vím, jaký je rozdíl mezi dřívějšími a současnými městy v Evropě. Nevěděl jsem. „Dříve byl ve městě kostel, v současnosti se města stavějí bez kostelů,“ vysvětlil. My dnes budujeme všechno bez Boha. Když to takhle bude pokračovat, budeme v potupě jako lidé v Jeruzalémě. V Indii je zvykem, že když stavíme dům, vždycky vyhradíme jednu místnost na modlitbu. Dáme tam sochu Panny Marie, křížifix a třeba obraz Božího Milosrdenství. Večer se tam společně modlíme. Když odcházíme z domu, jdeme tam a svěříme se Pánu Ježíši. Nevím, jak to vzniklo. Kněží nás to neučili, možná Duch svatý. Tady to chybí. Všechno budujeme bez Boha. A přitom Bůh tolik žehná vašemu národu! Když projíždím vaše města, jsem šťastný, vy opravdu žijete v nebi, v zemi Kanaán. Přijďte do našich měst v Africe a uvidíte ten rozdíl. Je to díky vašim prarodičům, kteří byli věrní Bohu a všechno dělali s Ním. Naše města jsou vystavěna kolem kostela, protože naši předci věděli, odkud přichází pomoc. Čím byli Bohu vděčnější, tím víc jim Bůh žehnal.

Je načase povstat a znovu budovat svou rodinu. Svou roli ve znovubudování rodiny hraje kněz, manžel, dcera, syn. Pane Ježíši, nedovol, abychom zažívali ve svém životě potupu. Nechceme se za nic stydět. Pomoz nám a našim vůdcům povstat a budovat. Vy jste teď na exerciciích a nesete v srdci své osobní záležitosti i záležitosti svého prostředí jako Nehemjáš. Hradby jsou zničeny. Brány jsou spáleny. Potřebujeme znovu stavět. Proč jsou ty hradby důležité? Nestačí chrám? Například Jarda na zahradě zasadil krásný strom a odjel na týden na služební cestu. Po týdnu se vrátil a zůstal jen kmen, listy i větve sežraly ovce nebo lesní zvěř. Nestačí jen zasadit strom, musí se ohradit, oplotit.

Nehemjáš myslí na město Jeruzalém a vybudovaný chrám a na to, že není chráněný, nemá hradby a kdokoli tam může vstoupit. My potřebujeme hradby. Svátý Pavel říká: „Copak nevíte, že jste chrámem Ducha svatého? Copak nevíte, že je vaše tělo chrámem Ducha svatého?“ Potřebujeme být chráněni. Naší ochranou je desatero Božích přikázání. Naše děti chodí do školy a potřebují kolem sebe ochranu. František přivedl sem na exercicie své dva chlapce a víte, co

s nimi Pán Bůh v této chvíli koná? Aníž by si to kluci uvědomovali, staví kolem nich plot. Všichni potřebujeme ochranu, aby k nám neměli přístup zlí lidé, aby nás neohrozily špatné filosofie. Když jsme pod ochranou, nemohou nám zlí lidé ublížit, ani nám nemohou vnutit něco zlého, protože se nás bojí.

V Bibli je jeden muž, jehož majetek byl takto chráněn. Přečteme si Job 1,10: „*Copak ho nechráníš ze všech stran, jeho dům a vše, co má? Žehnáš jeho podnikání a jeho stáda se na zemi množí.*“ To je rozhovor mezi nepřítelem a Bohem. Nepřítel chce k Jobovi vstoupit, ale nemůže. Kolem něj je jakási neviditelná hradba. „Bože, ty si myslíš, že je Job tak dobrý? Ne, on je zlý, on jen předstírá, že je dobrý, protože mu tolik žehnáš. Kdybys mu odňal své požehnání, uvidíš, že ti bude zlořečit! Nebo mi dovol, abych se ho dotkl, a uvidíš, co vyjde z jeho úst,“ říká nepřítel. Bůh řekl: „Dobře, dotkni se ho. Ale nesahej na jeho život, ten patří mně.“ Nepřítel vstoupil do života Joba, vzal mu děti, stáda, ovce, kozy, velbloudy, ženu a zdraví. A říká mu: „Jobe, myslíš, že tě Bůh miluje? Kdyby tě miloval, dovolil by, abys takhle trpěl?“ Ale Job řekl: „Hospodin dal, Hospodin vzal, Hospodinovo jméno buď pochváleno.“

V životě věřícího se neděje nic, o čem by Bůh nevěděl. Tuto jistotu čerpáme z knihy Job. Proč nemohl ďábel vstoupit? Protože viděl ochranu. Když chce do vašeho života vstoupit becherovka, nemůže, protože ďábel vidí, že máte kolem sebe hradbu. Teď chápete, jak je důležité chodit do kostela, modlit se. Díky vaší modlitbě a díky životu z víry kolem vás Bůh buduje hradby. Nepřítahuje vás zlo a naopak. Budete mít normální pokušení, ale budete schopni ho překonat. Jana s Jardou staví kolem Sofinky hradbu a v ní může Sofinka klidně spát, nepozná strach, je pod Boží ochranou, má kolem sebe plot. Modlím se, abyste měli takovou ochranu kolem sebe a svých rodin. Když nejste ochraňováni plotem, můžete být Božím chrámem, ale nechráněným. Do vašeho života může vstoupit cigareta, becherovka, drogy, desetkrát ženatý muž a všichni mohou přijít a odejít. Rodiče si neuvědomují, jakému nebezpečí vystavují své děti, když je nevychovávají ve víře.

Moc mě to trápí. Chodím do základních škol a na střední školy a jsem v šoku. V dívčí škole jsou lesbičky, v chlapecké škole homosexuálové. Nestačí mít děti, rodiče je musejí vychovávat ve víře a stavět kolem nich plot. Jinak je velmi jednoduše přemůže zlo rozšířené ve společnosti a celá rodina bude v potupě. Je načase povstat a vybudovat hradby Jeruzaléma, abychom už nebyli v potupě. Potřebujeme být ochraňováni plotem, který nám poskytne Bůh.

Nehemjáš nechce stavět hradby jen kolem chrámu, ale kolem celého města Jeruzaléma. V těch hradbách je deset bran: Oví brána, Rybná brána, Stará brána, Údolní brána, Hnojná brána, Studniční brána, Vodní brána, Koňská brána, Východní brána a Strážná brána. Toto čteme ve Starém zákoně. A svatý Augustin nám říká: „Nový zákon je skryt ve Starém zákoně a Starý zákon je zjeven v Novém zákoně.“ My se tohoto učení svatého Augustina budeme držet při výkladu jeruzalémským bran. Já považuji Starý zákon za vypínač a Nový zákon za žárovku. Když se dotknu Starého zákona, rozsvítí se Nový zákon. Všechno, co se píše ve Starém zákoně, mluví o příchodu Krista, o Ježíši, Světlu světa. Stejně tak brány jsou vypínače a my je budeme po jednom stiskávat a uvidíme, co se rozsvítí v Novém zákoně. Hradby a brány mají veliký význam. Teď jsem postavil základy a v příští promluvě se podíváme na jednotlivé brány, začneme Oví branou.

Jeruzalémské brány – I. (2. den – 2. promluva)

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen. Ježíši Kriste, náš Spasiteli, který nás uzdravuješ, děkujeme Ti a chválíme Tě. Děkujeme Ti, že poskytuješ nám i našim rodinám mocnou ochranu. Duchu svatý, Ty jsi ochranou našich rodin, Ty jsi ochranou našich dětí a s Tebou začínáme stavět zničené hradby kolem našeho domu, kolem našeho života. Duchu Boží, inspiruj nás stále víc, když začínáme rozjímat o jednotlivých branách. Panno Maria, oroduj za nás. V Abba Otci žijeme, pohybujeme se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Lid Izraele je lid systematický. I když stavěli hradby, měli všechno přesně rozplánováno a rozkresleno. Když přijedu do České republiky, vidím, že i Češi jsou systematictí. Je to něco úplně jiného než u nás ve východní Africe. Tady když chci třeba něco vyhodit do odpadků, nemohu dát všechno do jednoho koše. Musím to rozdělit na plasty, papír, sklo a další. U nás se všechno dává na jednu hromadu. Židé jsou také velmi systematictí.

Podíváme se na první bránu: Oví brána. Touto branou přiváděli do města ovce na prodej na trhu nebo k obětování v chrámě. Jinou branou se ovce do města nepřiváděly. Jan 1,29: *Na druhý den viděl Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa!“* A Jan 10,7: *Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím.“* Kdo je tedy tou branou? Pán Ježíš! On řekl: „Já jsem dveře.“ Beránek, který tou branou vstupuje, je Ježíš, beránek Boží. Tato brána představuje Krista, který obětoval svůj život. Židé mají pro tuto bránu trojí pojmenování: brána milosrdenství, brána odhodlání a brána oběti.

Za prvé – brána milosrdenství – je stále doširoka otevřená, nikdy se nezavírá. Boží milosrdenství je nám k dispozici stále, kdykoli je člověk připraven činit pokání. Ti, kteří přišli pracovat jako první, i ti, kteří přišli jako poslední, dostali stejnou odměnu. My všichni potřebujeme Boží milosrdenství, protože jsme hříšníci. Pán Ježíš vstupuje touto branou a obětuje svůj život, aby nás zachránil. Kdykoli činí hříšník pokání a vyzývá Boží jméno, může přijmout Boží milosrdenství. Vybudovali tu bránu a nechali ji otevřenou. Právě tak je otevřen bok Pána Ježíše. Je otevřený doširoka, vzkříšením se rána nezacelila, je otevřená kvůli nám. Pokud jste připraveni, poďte, brána je otevřená.

Za druhé – brána odhodlání, oddanosti. Například otec Jiří chce přinést oběť a koupí ovci, ale nevede ji přímo na obětiště, nejdřív ji vykoupí a zjistí, jestli nemá nějaké nedostatky. Je v tom oddanost, odhodlání. Například Jarda před vstupem do manželství věděl, že si nebere jen tak ledajakou dívku a že jim Bůh dá děti. A přemýšlí – co když budou děti v noci plakat, zvládnou to? Nebudu se hněvat? Je v tom odhodlání – jsem připraven na všechno. Chci mít svatou rodinu. Například já jsem se na tyto exercicie připravoval s velkou odhodlaností celý rok. Studoval jsem, modlil jsem se a díky rozjímání splynulo to, co jsem nashromáždil ve své hlavě, do srdce. Já k vám mluvím ze srdce, ne z hlavy.

Za třetí – brána oběti. Podívejte se na Ježíšův kříž. Víme, že není neděle Vzkříšení bez Velkého pátku. Oslavě Velikonoc předchází velkopáteční oběť. Podívejte se na malé děti, které jsou tu s námi. Je to pro ně oběť. Mají prázdniny, mohly jet někam s přáteli, mohly jezdit na koni, mohly se radovat, ale rozhodly se pro exercicie. Je to oběť. Za vším dobrým se skrývá prvek oběti. Avšak kde je láska, už pro nás oběť není křížem, ale součástí lásky. Je to cena za lásku. Pán Ježíš si na své ukřižování nikdy nestěžoval, nestěžoval si na své rány. Dokonce po svém vzkříšení vybízí Tomáše: „Tomáši, vlož prst do mé rány.“ Kdybyste měli malou ránu na ruce, nedovolili byste mi, abych se jí dotkl, ani lékaři to někdy nechcete dovolit, protože to bolí. Ale

Ježíš Tomáše vybízí, aby se rány dotkl. Jeho rána je jiná. Naše rány jsou velmi bolestivé, ale Jeho rána nebolí, protože ji přijal v lásce. Nestěžuje si, necítí bolest, miluje.

Před několika lety mě Stáňa vezla na jednodenní obnovu a cestou někdo volal a zval nás k sobě domů. Nebyla to pro nás zajížďka, a tak jsme tam na chvilku zastavili. Přišel nás přivítat manžel a odvedl nás do pokoje, kde ležela jeho manželka a čekala na smrt. Měla rakovinu. Podstoupila mnoho operací. Manžel se o ni staral. Měl svou práci a všechno volný čas věnoval jí. Řekl: „Otče, vždyť je to moje žena. Pomáhají mi lidé z charity. Nechci ji dát do hospicu. My jsme prožili život spolu a chci, abychom byli spolu až do poslední chvíle.“ To je oběť! Jak moc platí za lásku! Díval jsem se na tu ženu a říkal jsem si, jak je požehnaná. Brána oběti. I když jsme nemocní hříchem, náš Pán nás nechce nechat samotné. On nás miluje. A pro tuto lásku je ochoten podstoupit jakoukoli oběť. Ovčí brána. Čím víc o ní budete rozjímát, tím hlouběji vás Duch svatý povede. Je to brána spásy, kterou pro nás Ježíš získal svou obětí.

Přicházíme k další bráně – Rybné. Proč se tak nazývá? Protože touto branou přinášeli do města ryby, které ulovili v Galilejském jezeře. Rybaření je profese. V Novém zákoně je psáno: „Učiním z vás rybáře lidí.“ Mluví se zde o evangelizaci, o svědectví o Kristu tady na zemi. Tady se zabýváme jakýmsi vnějším okruhem v našem životě. První brána se týká vnitřního okruhu, naší lásky k Bohu, naší touhy po milosrdenství, našeho odhodlání, naší oběti, kterou přinášíme s touhou víc milovat. Nikdo jiný o tom možná neví, ale Kristus to vidí. Rybařit je něco jiného než být rybářem lidí. Rybaření je profese. Být rybářem lidí je povolání, Boží volání. Možná jste profesí zdravotní sestra, ale máte také povolání. Nikdy pro svou profesi nezapomínejte na Boží povolání.

V naší komunitě byl jeden starší kněz a začaly ho bolet zuby. Požádal mě, abych ho vzal k zubaři. Chtěl jsem ho vzít k jednomu lékaři dv susedství, ale on si přál jet jinam, k zubaři v místě vzdáleném asi šedesát kilometrů. Přemlouval jsem ho, aby šel k místnímu lékaři, vždyť má stejné vzdělání a praxi, ale on trval na svém. Říkal: „Ten druhý zubař je jiný, on má duši. Když sedím v křesle v jeho ordinaci, mám pocit, že už jsem v pořádku. Jsem s ním rád.“ Jeli jsme tedy k němu. Jeho ordinace vypadala úplně stejně jako ostatní. Ale způsob, jakým přistupoval k pacientům, byl jiný. Jeho profese byla i jeho povoláním. Jaké je to požehnaní, když máte profesi spojenou se svým povoláním! Někteří kněží za mnou jezdí ke svátosti smíření třeba čtyři sta kilometrů. Rybná brána nám připomíná naše povolání. Například Tobiáš je student a svému povolání dostojí tím, že bude poslušný, nebude učitelům působit těžkosti, bude se dobře učit, dobře chovat, zdravit učitele. Učitelé budou mít z Tobiáše radost. I susedé ho budou mít rádi, pan farář mu nabídne ministrování.

Řeknu vám jeden příklad z mé farnosti v Indii. Jednou ráno přišel hinduista za naším biskupem a prosil ho, aby ho pokřtil. Biskup se ho zeptal, jestli ví něco o naší víře. „O vaší víře nic nevím, ale bydlím vedle Tomáše a chci mít jeho Boha, proto se chci stát křesťanem. Tomáš je farmář a je křesťan. Prosím, pokřtěte mě.“ Biskup se podivil a vyzval muže, aby mu řekl, co je na jeho susedovi Tomášovi tak zvláštního. A muž odpověděl: „Otče biskupe, já jsem taky farmář. Loni jsem kvůli špatnému počasí přišel o celou úrodu. Letos jsem neměl peníze na osivo, a tak jsem nezasel. Ale můj sused Tomáš osel svou půdu a potom zoral a osel mou půdu, aniž by mě požádal o svolení. Jelikož jsme přátelé, nechal jsem ho a myslím jsem si, že mi pak dá aspoň malý podíl ze sklízně. Pšenice začala růst, nastal čas sklízně a Tomáš sklídl úrodu ze svého pozemku, ale mé půdy se nedotkl. Divil jsem se tomu. Jednou večer jsme se potkali na trhu a on se mě zeptal, proč jsem ještě nesklídl svou úrodu. Namítl jsem, že to není moje úroda, že jsem

letos nezasel. Ale on mě ujistil, že úroda patří mně, když je na mé půdě, a vybidl mě ke sklizni. Učinil jsem, jak mi řekl, a pak jsem se ho zeptal, proč to udělal. Tomáš odpověděl: 'Můj Ježíš to tak chtěl.'“ Následujícího dne šel ten muž za biskupem. „Chci se stát křesťanem. Já miluji Boha svého souseda Tomáše.“ Stal se křesťanem. To je svědectví o Kristu. Tomáš je farmář, ale farmář s duší. Farnářem je jeho profesí a zároveň povoláním. Nehledí na svůj vlastní prospěch, zajímá se o druhé, o chudé.

Tyto hodnoty v současném světě chybí. I u nás, křesťanů. My máme ovlivňovat svět a nedokážeme ovlivnit ani vlastní rodinu. Máme dobré profese, peníze, ale ztrácíme své povolání. Přál bych si, aby o vás všichni lidé říkali, že jste jiní. Když se podíváte na Mirka a Mírku, vidíte, jak jsou dobří. Radují se ze života, ale zároveň se zajímají o druhé. Jsou spořádaní, bohabojní a myslí na druhé. Když se podíváme na otce Jiřího, vidíme jeho výjimečnost. Když se s ním bavím, je mi s ním moc dobře, mám pocit, že se mě dotýká Bůh. Rybná brána nám připomíná naše povolání. Musíme být jiní. Musíme být lidmi s duší a umožnit druhým, aby si toho všimli. Proto se tolik lidí tlačilo na Pána Ježíše. V jeho době bylo mnoho učitelů, ale Ježíš byl jiný. Měl duši. Nebyl to pouhý učitel, ale učitel s duší.

Ted' přejdeme ke třetí bráně – Staré bráně. Jer 6,16: *Toto praví Hospodin: Zastavte se na cestách a rozhlížejte se! Ptejte se na dávné stezky: Kde je ta dobrá cesta? Jděte po ní a najdete místo odpočínutí pro své duše. Říkají však: Nepůjdeme.* Stará brána mluví o dávné stezce, o základech naší víry, o zdroji naší spásy – těmi je náš Bůh. Nedělejte nic bez Boha. Když chcete něco dobrého, vraťte se na dávnou stezku. Ptejte se na dávnou stezku a On vám pomůže kráčet dobře. Nezapomínejte na dávnou stezku. Neopomíjejte ji, protože si myslíte, že je zastaralá. To se může stát i křesťanům.

Jedna rodina se věnovala okultismu a new age a byla úplně v troskách. Všechny okultní praktiky útočí přímo na naši mysl a začnou ji ovládat. Lidé, kteří praktikují okultismus, nedokáží setrvat na našich exerciciích, je to pro ně příliš. Musíme si dávat pozor, abychom těmto praktikám nepodlehli. Prevence je lepší než následná léčba. To je cíl našich exercicií. Setkal jsem se s lidmi, kteří byli ztraceni, posedlí d'áblem, nemohli spát, nedokázali se radovat, měli deprese, chtěli si vzít život, nadávali na Boha. Bůh prokázal této rodině milosrdenství. Celá rodina se uzdravila, prožila odpuštění a byla osvobozena od všech zlých sil. Byli šťastní, vrátili se do své farnosti a všichni to považovali za zázrak. Pět let byli poslušní, chodili na exercicie, ale v roce 2013 nepřijeli. Organizátor řekl, že by se na exerciciích nudili. Našli si prý nějakou skupinu a chodí na jejich setkání. Už nenaslouchají Božímu slovu. Úplně se ztratili. Zapomněli na dávnou stezku a šli za něčím novým.

Když si nedáme pozor, můžeme se ztratit. Mnozí křesťané zapomínají na své základy, na to, kdo je skálou jejich života. Ta dávná stezka je stejná včera, dnes i zítra. Ježíš je alfa a omega, ale my na to zapomínáme. Máme tendenci jít za něčím novým, za nejnovějším učením, nejnovějším prožitkem, za něčím exotickým. Snažíme se změnit pravdu a ztratíme se. Milí přátelé, nebudujte nic jinde než na dávné stezce. Možná budete svědky něčeho senzačního, exotického, ale nikdy kvůli tomu neopouštějte dávnou stezku. Potřebujete svou Bibli, potřebujete svátosti.

Minulý týden jsem byl v Trenčíně a tlumočil mi protestantský pastor. Já jsem katolický kněz a mluvím o Eucharistii a o Panně Marii. On je proti nim. Měl jsem z toho obavy a usilovně jsem se modlil. Když exercicie začaly, přišel na adoraci, udělal znamení kříže, modlil se růžencem a o zpovědním dnu se chtěl vyzpovídat. Bylo to v pořádku. Když něco konáme s Duchem

svatým, On nám pomůže. Já jsem nechtěl dělat kompromisy ohledně dávné stezky. Bral jsem ho s sebou na všechny části programu. Zažil velké uzdravení a na závěrečnou mši svatou pozval své přátele. Řekl, že bude prosit o požehnání katolické kněze, protože pochopil, jak důležité je požehnání. Posílal nahrávky promluv své manželce, která věří v energie. Se svou malou vírou vložil do krabice s úmysly na mši svatou prosbu, aby přišla na závěrečnou mši svatou. A ona přišla. Tlumočník to považoval za zázrak. Bůh, který vidí vaše srdce, vám splní vaše přání. To je síla té dávné stezky.

Prosím, modlete se za kněze. My bychom neměli na ty dávné stezky zapomínat. Někdy mě pokušitel pokouší: Anthony, už kážeš patnáct let a přicházejí mladí lidé jako František a Toník a měl bys nějak upoutat jejich pozornost. Trošku pozměň své kázání. Předpokládejme, že zajedu do exercičního centra a tam se setkám s vizionářkou, která drží v ruce list a říká, že vidí na jeho konci sedět anděly. Je to pěkné. Dokonce prý když se toho anděla dotknou dva lidé, uzdraví se. To je zajímavé. Dejme tomu, že si ten list vezmu a na exerciciích vám ho ukážu a řeknu: „Milí přátelé, letos mám pro vás něco speciálního. Vidíte ten list? Na kraji toho listu sedí anděl. Když se ho dotknete, uzdravíte se. Vizionářka řekla, že na ten list usedají andělé každý den. Od té doby, co mám ten list, mám v sobě pokoj. Pojd'te si sáhnout. Na konci exercicií vám dám kousek toho listu a můžete si ho dát pod postel.“ Líbilo by se vám to? Prosím, modlete se za mě.

Nikdy nezapomínejme na dávné stezky. Žádné kompromisy. Můžeme se setkávat s vizionáři, ale nikomu nedovolme, aby nahradil dávnou stezku. Nezapomínejte na Boží slovo a svátosti a nenechte se oklamat různými vizemi. Když se budete upínat k vizím a proroctvím a zapomínat na dávné stezky, budete ztraceni. Například kdybych byl váš farář a chtěl bych, abyste mě všichni milovali, zredukoval bych mši svatou na společenské setkání. Už by to nebyla svátost, ale společenská událost. Modlete se za nás, kněze. I my zapomínáme na dávné stezky. Lidské společenství vás nezachrání, ale dávná stezka může zachránit lidské společenství. Někteří lidé nechodí na mši svatou do své farnosti a jezdí jen na poutní místa. Pouť je v pořádku, ale když opomíjíte mši svatou, Bibli, nevím, jak to skončí. Copak můžete přicházet k Panně Marii a vyhýbat se Pánu Ježíši? Ona by vám řekla: „Udělejte to, co vám řekne můj Syn.“ I Maria nás vede na dávné stezky. Nevede nás k sobě, ale k Pánu Ježíši.

Nebud'te pyšní. Satan vás bude pokoušet. Všechno záleží na vaší víře. Naše exercicie vám pomohou přistupovat k oltáři Páně s obnoveným duchem. My stavíme svůj život na dávné stezce. V Indii se říká: Old is gold – Co je staré, to je zlaté. Žalmista říká: „*Tvou řeč uchovávám v srdci, abych proti Tobě nehřešil.*“ (Ž 119,11) Milé děti, Boží slovo je vašim pokladem. Budhismus nebo okultismus nemůže být vašim pokladem. Slovo je poklad. To je naše dávná stezka, naše Stará brána. Všechno dobro v našem životě má svůj původ zde.

Jeruzalémské brány – II. (2. den – 3. promluva)

Děkujeme Ti, Pane Ježíši, za dar dnešního dne a za všechna požehnání, která na nás vyléváš. Úplně se svěřujeme do Tvé péče. Mluv k nám, když rozjímáme o jednotlivých branách v jeruzalémských hradbách, pomoz nám znovu vybudovat náš život. Pomoz nám vystavět brány, které už jsou v našem životě v troskách. Panno Maria, oroduj za nás. V Abba Otcí žijeme, pohybujeme se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Pojďme hned ke čtvrté bráně – Hnojné. Touto branou vynášeli z města Jeruzaléma veškerý odpad ke spálení. Město bylo vždycky čisté, protože se průběžně uklízelo a veškeré odpadky vynášeli z města touto branou. 2 Kor 7,1: *Když tedy máme tato zaslíbení, milovaní, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávající své posvěcení v bázni Boží.* Městem Jeruzalémem je teď naše tělo, jsme to my a je velmi důležité očistit se od všech nečistot. Musíme zkoumat své srdce, jestli v něm není nějaká špína, nějaké hříchy. Pokud jsou v něm nějaké hříchy, musíme je vynést. Nemáme ve svém srdci uchovávat hřích, ale musíme se očistit od všech druhů hříchu. A jak se můžeme očistit? Skrze svátost smíření. Ta nám pomůže zbavit se veškeré špíny v našem srdci.

Typické pro tuto bránu je, že se stále opravuje. První brána je pořád otevřená a Hnojná brána je stále v rekonstrukci. Proč? Protože takový je náš život. Své srdce musíme zkoumat každodenně. Když své srdce nezkoumáme, budou se v něm bez našeho vědomí hromadit hříchy. Svätý Pavel nám řekl, že máme vršit milost na milost, ne hřích na hřích. Musíme stále opravovat. Proto přistupujeme k pravidelné zpovědi a každý rok jezdíme na exercicie. Aspoň jedny exercicie ročně jsou nutné. Svůj život budeme až do smrti opravovat. Když poskytneme svému životu pravidelnou údržbu, bude všechno v pořádku, bude čistý, bez hříchu, bude očištěn ohněm víry. Mluvili jsme o tom, co učinil Bůh Otec Korneliovi – když uvěřil v Pána Ježíše, dal mu Bůh Otec Ducha svatého a očistil jeho srdce vírou. Víra má moc očistit. To je nádherna! Když člověk dostane víru, chce v ní růst, a jak v ní roste, chce se vyzpovídat a začít žít po novu. Je to dílo Ducha svatého. Srdce je očišťováno ohněm víry.

V našem exercičním centru v Nairobi zpovídá o sobotách a během exercicií víc než deset kněží. Od devíti hodin ráno až do večera a stejně to nestačí. Když se káže Boží slovo, přistupuje ke zpovědi víc lidí. Chtějí opravit své srdce, chtějí očistit svůj život. Víra očišťuje srdce. Pamatujte na to, že je tato brána stále v opravě. Nemyslete si, že vám stačí jedny exercicie. Možná vám vystačí pro určitou dobu, ale s postupem času získá vnější svět svou přitažlivost, zlí lidé dělají každý den zlé věci a možná vás to bude přitahovat. Proto budete potřebovat světlo, sílu, a tak se znovu vrátíte, abyste naslouchali Pánu Ježíši, abyste získali víc energie, víc síly a opravili svůj život. V angličtině se říká buď prohloubit nebo opravit víru. Je to jako s autem. Když je porouchané, nemůžeme s ním jezdit a musíme ho nechat opravit. Stejně tak my máme víru, ale potřebuje opravu a k tomu nám pomohou exercicie. Naše víra potřebuje odblokovat, zprůchodnit. Musí se opravit. Při každých exerciciích dochází k opravě, každá zpověď je takovou opravou.

Další brána se nazývá Údolní. Je otevřena směrem do údolí a vytéká tudy nahromaděná voda. Víte, kde pramení řeka Nil? V Ugandě je Viktoriino jezero a to má jen jediný výtok – řeku Nil. Údolní brána je obrazem zkušenosti Rámy. Byli jsme na vrcholu hory a teď sestupujeme do údolí. Například jste deset let ředitelem společnosti, jste na vrcholu hory, těšíte se z dobrého jména, slávy, lidé vám pod nohy kladou červený koberec, jste velmi zaneprázdnění, ale teď

odcházíte do důchodu. Kdo bude před vámi rozbalovat červený koberec? Není to příjemná zkušenost. Údolní brána. Ale život je takový, jednou jsme nahoře a jednou dole.

Údolí nemáme rádi. Tam nás lidé nerespektují, nemáme ani jméno, ani slávu, přátelé se o nás přestanou zajímat. Mám souseda, který byl velmi sobecký a na všechno si vystačil sám. Potom onemocněl a nemohl vstát z postele. U vás by si zavolal záchranku, ale u nás žádná záchranka nefunguje. Když nám naši příbuzní nebo přátelé nepomohou, zemřeme. Požádal manželku, aby ho odvezla do nemocnice. Nebylo to pro něj příjemné, až dosud si všechno zařídil sám. Byl dlouhodobě na vrcholu hory. Teď je v údolí a potřebuje pomoc své ženy. Proč Bůh dopouští, že se ocitáme v údolí? Aby nás pokořil, aby nás naučil pokoře, jinak bychom byli velmi pyšní. Mysleli bychom si, že můžeme zastoupit Boha. Když se dostaneme do údolí, zastavíme se a zamyslíme se. 'Pane Ježíši, situace se nevyvíjí tak, jak jsem si to plánoval, potřebuji Tě.' Tato zkušenost nám pomůže duchovně růst. Někteří lidé přijdou k Pánu jen poté, co se dostanou do údolí.

Do mého centra v Africe přichází na exercicie hodně lidí až tehdy, když přijdou o práci. Kdyby o ni nepřišli, nebyli by na exerciciích. Když ztratí práci, snaží se ze všech sil najít novou, ale nedaří se to. Poslední možnost je přijít k Pánu Ježíši. Nebo když mají problémy v rodině. Zkušenost toho údolí pomáhá lidem vrátit se k Pánu, modlit se, činit pokání. Ačkoli to není příjemná zkušenost, lidé se modlí a přijmou Boží milosrdenství. Ž 23,4: *I kdybych šel údolím nejhlubší tmy, nebudu se bát zlého, neboť ty jsi se mnou. Tvé žezlo a tvá hůl mě potěšují. I kdybych byl v nejhlubším údolí svého života, nebojím se zlého, protože Ty jsi se mnou. Naděje.*

Na sobě to pozoruji také. Když mám velké problémy, hodně se modlím. Když jsem v údolí, usilovně se modlím. A v údolí se mi více rozkrývá tajemství Božího slova. To mi vždycky dodá útěchu. Jak to máte vy? Rozjímejte o tom, abyste pronikli do hloubky a pochopili. Zkušenost údolí je pro nás velmi důležitá. Potřebujeme ji pro svůj osobní i duchovní růst. Když vás najednou přítel falešně obviní, není to nic příjemného. Třeba k Josefovi se jeho bratři zachovali velmi špatně, ale Bůh byl s ním. Josef řekl svým bratřím: „Cokoli zlého jste plánovali proti mně, Bůh to proměnil v dobro. I když jste mě vhodili do cisterny, můj Bůh mě vyzdvihl a učinil mě správcem Egypta.“

Přejdeme ke Studniční bráně, která se nachází u rybníka Siloe. Pán Ježíš řekl slepci: „Jdi a umyj se v rybníku a prohlédneš.“ Zde se nám otvírají oči. Tato brána představuje Ducha svatého. Jan 7,38: „*Kdo ve mě věří, potečou proudy vod z jeho nitra, jak říká Písmo.*“ Mluví se zde o Duchu svatém. Když člověk přijde k Duchu svatému, začnou z jeho srdce vycházet všechny dobré věci. Začne být velmi milý, plný radosti, dokáže se ovládat, je mírný. To všechno je ovoce Ducha svatého. Ze srdce člověka plynou dary, plody Ducha svatého. Když jste dříve otevřeli oči, viděli jste jen negativní věci, když jste poslouchali, slyšeli jste jen to negativní, když jste otevřeli ústa, mluvili jste jen negativně. A teď jste úplně jiní. Dokážete vidět dobro, slyšet dobro. Když slyšíte říkat dobré věci o druhém člověku, nežárlíte.

Bible učí: Plačte s plačícími a radujte se s radujícími. Co je z těchto dvou věcí jednodušší? Plakat s plačícími. Radovat se s radujícími je velmi těžké. Například jsme s otcem Jiřím přáteli a on si posteskně, že s jedním farníkem obtížně vychází, že ten ho pomlouvá a obviňuje. A rozpláče se. „To je mi líto, otče. I když ti druzí nerozumějí, já ti rozumím,“ konejším ho a pláču s ním. Následujícího dne čtu v novinách zprávu o tom, že byl zvolen biskupem, a začnu žárlit a hněvat se. Pokud bych se chtěl s ním radovat, musel bych mít větší srdce než on.

Obvolávám své přátele: „Nevím, co se s tím papežem stalo, že ho jmenoval biskupem. V naší diecézi je plno schopnějších kněží. Třeba já mám dokonce dva tituly.“

Nebo jiný příklad: Lída s Anežkou jsou nerozlučné kamarádky, jezdí spolu na všechny exercicie, na všechny poutě a mají jen jeden společný úmysl: Pane Ježíši, chtěla bych se vdát. Tři roky se modlí o tuto milost. Jednoho dne ráno volá Anežka Lídě a říká: „Lidu, myslím, že Bůh vyslyšel mou modlitbu a za měsíc pětadvacátého se vdávám.“ Bude se Lída radovat s Anežkou? Ano, má velké srdce. Ale není to jednoduché. Může si postěžovat Bohu: 'Bože, jezdily jsme všude spolu, já jsem taky utratila všechny peníze, proč jsi nevyslyšel i mou modlitbu?' Pomoz nám, Pane Ježíši, abychom se dokázali radovat s radujícími. To je měřítkem naší duchovnosti, našeho pokroku v duchovním životě. Pokud se nedokážete radovat, když se radují vaši přátelé, je něco v nepořádku s vaší vírou. „Pane Ježíši, prosím, oprav mou víru! Já žárím a chci s tím přestat.“ Potřebujeme tuto Studniční bránu. Kéž z našeho srdce vychází radost a ne zklamání nebo žárlivost. Co učiní Duch svatý? Otevře nám oči a pomůže nám přejít od toho, co vidíme, dovnitř, obrátit pohled do svého nitra. Máme se nechat vést Duchem svatým, aby z našeho srdce vycházelo ovoce a dary Ducha svatého.

Přecházíme k Vodní bráně. Je to jediná brána, která nikdy nepotřebuje opravu. Specifikem Ovčí brány je, že zůstává stále otevřená, specifikem Hnojné brány je, že se stále opravuje, a specifikem Vodní brány je, že nepotřebuje údržbu. Je stále čistá, stále v pořádku. Ef 5,26: *...aby ji posvětil a očistil koupeli ve vodě a slovem.* Co je to tedy za bránu? Boží slovo, Bible. Boží slovo nepotřebuje žádnou opravu. Nemůže se z něj nic ubrat, ani k němu nic přidat. Nepotřebuje žádnou změnu. Je alfou a omegou. Zj 22,18-19: *Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví tohoto svitku: kdo by k nim něco přidal, tomu Bůh přidá ran zapsaných v tomto svitku; a kdo by ze slov svitku tohoto proroctví něco odejmul, tomu Bůh odejme jeho díl ze stromu života a ze svatého města, které byly popsány v tomto svitku.* Ž 119,9: *Jak si chlapec udrží svou stezku čistou? Tím, že bude zachovávat tvé slovo.* Jak můžeme žít svatě? Když budeme žít podle Božího slova. Boží slovo je pro náš život velmi důležité. Máme ho milovat, máme se s ním modlit, protože je věčné a nepotřebuje žádnou opravu.

Dále tu máme Koňskou bránu. Tato brána představuje boj, válku. Když dříve jezdili muži do boje, jeli na koních. Tato brána reprezentuje vnitřní boj. Může mít člověk plný Ducha svatého a moudrosti Božího slova pokušení? Podívejte se na Pána Ježíše. Čtyřicet dní se modlil a posílal a přišel pokušitel se svými pokušeními. Nesmíme být pyšní. Čím víc nás naplňuje Duch svatý, tím máme být pokornější. Pýcha nás ničí. Stále jsme v boji. Žijeme ve světě dobra a zla a musíme si volit, rozhodovat se a kdykoli můžeme padnout. Je to pravda, která nám otvírá oči. Ef 6,12-13: *Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší. Proto vezměte na sebe plnou Boží výzbroj. Jen tak budete moci odolat, až bude zle, všechno překonat a obstát.* 2 Tim 2,3-4: *Snášej spolu se mnou útrapy jako dobrý voják Krista Ježíše. Žádný voják ve službě se nezapléhá do záležitostí každodenního života, aby se zalíbil tomu, kdo ho na vojnu najal.*

Devátou branou je Východní brána. Kostel se staví tak, aby byl oltář směrem k východu. Má to své opodstatnění. Mluví o tom Ezechiel v kapitole 44 (zejména ve verších 44,1-3): *Potom mě přivedl zpět cestou k bráně do vnější svatyně obrácené k východu. Ta byla zavřena. Hospodin mi řekl: Tato brána zůstane zavřena, nebude otevírána a člověk do ní nebude vstupovat, protože skrze ni vešel Hospodin, Bůh Izraele. Zůstane zavřena. Až na knížete; sám kníže v ní bude*

sedávat, aby jedl chléb před Hospodinem. Přejde cestou z před síně brány a stejnou cestou odejde.) Zacharjáš 14,4: V onen den se jeho nohy postaví na Olivové hoře, která je východně naproti Jeruzalému. Olivová hora se rozštěpí na poloviny od východu k západu a vznikne převeliké údolí. Polovina hory ustoupí na sever a polovina na jih.

V centru Jeruzalémského chrámu je na nejdůležitějším místě uchována Archa úmluvy. Byla s ní Boží sláva a moc, aby ochraňovala lidi, ale lidé Bohu nevěnovali pozornost, pohltila je modloslužba, chrám byl naplněn pohanskými oltáři, všude byla nečistota, modloslužba. A Boží sláva opustila to místo a vyšla Východní branou. Boží sláva opustila město a zlo mohlo kdykoli zaútočit. Když přebývala Boží sláva v chrámu, nemohl do něj proniknout žádný Nabuchodonozor. Teď byla pryč. Lidé činili pokání, otevřeli oči a srdce Bohu a Bůh se vrátil. Opustil město Východní branou a Východní branou se vrátil. Tato brána představuje druhý příchod Kristův. Ježíš se vrací. Parusie – druhý Kristův příchod.

Na Květnou neděli sestupoval Pán Ježíš z Olivetské hory a vešel do Jeruzaléma Východní branou, aby vstoupil do chrámu. Boží sláva se vrací! Pomoc přichází! Radujme se! Co naše rodina? Možná proto, že stále odmítáme Boží lásku, nás Boží sláva opustila. Třeba od Samsona odešel Duch svatý a odešel i od Saula. Když se dnes modlíme za svou rodinu a činíme pokání, může se Boží sláva do naší rodiny vrátit. On přichází jako ten, který nás osvobodí od všech spoutaností zlem. Východní brána má v duchovním životě velký význam. Já o ní mluvím velmi jednoduše, ale čím víc o ní budete rozjímat, tím víc světla dostanete.

Desátá je Strážná brána a mluví o zpytování svědomí. Stojíme před Posledním soudem a zkoumáme svůj život. Žil jsem správně? Jsem autentickým křesťanem, nebo pokrytcem? Zkoumám své svědomí. V poslední chvíli nebudu moci nic předstírat, budu tam stát takový, jaký jsem. Pravda vás osvobodí. Svatý Pavel říká sám sobě v 1 Kor 4,4: *Moje svědomí mně sice nic nevyčítá, ale tím ještě nejsem ospravedlněn. Úsudek o mně patří Pánu.* Svatý Pavel provádí zpytování svědomí. On se úplně odevzdává Bohu. Podle Matouše se při Posledním soudu oddělí ovce od koz. A co na nás čeká? Ovcí brána. Tato brána je velmi důležitá proto, abychom jí vstoupili a žili dobře na zemi a pak vstoupili do nebe.

Třetí kapitola Nehemjáše začíná Ovcí branou a končí Ovcí branou. Touto branou jsme na začátku vstoupili, přijali Boží milosrdenství, uvěřili jsme, byly nám odpuštěny hříchy, byli jsme naplněni mocí Ducha svatého, zamilovali jsme se do Božího slova a svátostí, získali jsme sílu odolávat pokušení, žili jsme svůj křesťanský život s Duchem svatým, zemřeli jsme a touto branou jsme vstoupili do nebe. Pán Ježíš je vším. Všechno mluví o Jeho milosrdenství, o zásluhách Jeho utrpení, smrti a vzkříšení.

Když se podíváte na těch deset bran zblízka, získáte obrázek křesťanského života. Vidíte tady to, co jste za svůj život prožili. Bůh je v nás nejvíce oslaven, když my v NĚM nalézáme největší radost. Například manžel se nejvíce oslaví v manželce, když je jejím největším pokladem. Jinými slovy to podává svatý Pavel, když říká, aby manžel miloval svou manželku a ta aby měla ke svému manželovi úctu. Manžel, k němuž má manželka úctu, je tím nejšťastnějším mužem. Manželka, která je milována, je tou nejšťastnější ženou. Ef 5,33: *A proto každý z vás ať miluje svou ženu jako sám sebe a manželka ať zase svému muži projevuje úctu.*

Milí přátelé, rád bych to shrnul. Máme naplnit Boží záměr s námi. Bůh má plán. Jak ho máme naplnit? Kapitola tři nám dává odpověď. K naplnění Božího plánu na naši rodinu stačí tři věci. Za prvé - společná vize. Nehemjáš má takovou vizi – není dobré nechávat město bez hradeb.

Musíme vystavět hradby a opravit brány. To je společná vize. Manželé se společně rozhodnou, že půjdou každou neděli do kostela bez ohledu na to, jestli třeba prší nebo sněží, a vezmou s sebou děti. Za druhé – odhodlaní vůdci s velkým nasazením. Nehemjáš takový byl. „Pojďme, budujme, začněme!“ Nedávno za mnou přišel mladý pár, žili rok v manželství a manželka říkala, že pracuje do večera a pak je vyčerpaná, ale manžel přebírá iniciativu a povzbuzuje ji k modlitbě. Byla za to velmi vděčná. Aspoň jeden člověk v rodině má být odhodlaný. V mé rodině přebírá iniciativu tatínek. Modlíme se v půl osmé a děti se třeba dívají na televizi, ale on přijde, vypne ji a zavolí: „Jdeme se modlit!“ V rodině mé sestry je tou iniciátorkou její čtyřletá dcera.

Za třetí - potřebujeme ochotné lidi, kteří odvedou svou práci. Víte, proč vás čtení té třetí kapitoly Nehemjáše tak unavilo? Protože jste v ní pociťovali tíhu vlastní rodiny. Chcete třeba udělat něco dobrého, ale nemáte, kdo by ochotně spolupracoval. Jste odhodlaným vůdcem a chcete se každý večer modlit, ale nesetkáváte se s pochopením a ochotou. Proto jste pociťovali tu tíhu. Když čte tuto kapitolu farář, cítí tíhu své farnosti. Má vizi, je ochoten a připraven, ale lidé to odmítají a není nikdo, kdo by se chopil díla. Neztrácejte naději. Každá brána vám pomůže, každá brána vás utěší. Nezapomínejte ve své bezmoci na důležitost Studniční brány. Studniční bránu a Vodní bránu nazýváme branami síly. Když máte pocit, že ztrácíte víru a opouští vás síla, pojd'te k těmto branám. Budete osvěženi a posíleni a uslyšíte hlas Pána: „Se mnou můžete učinit cokoli.“ Rozjímejte o této kapitole každý den.

Rozjímání o těchto deseti branách vám pomůže žít dobře zde na zemi a dostat se do nebe. Je tu Boží slovo, svátosti, zpověď, Duch svatý, Bible, všechno. K plnosti chybí akorát vaše osobní rozjímání a modlitba. Bůh nedovolí, abyste padli. Zvítězíte. Já vím, že je tu hodně detailů, že se vám přepaluje mozek, ale nebojte se, tlučeme d'ábla kladivem do hlavy. Duch svatý se zmocňuje vašeho myšlení. Používali jste ho k negativním věcem a teď k pozitivním. Cítíte v sobě oheň. Nevzdávejte se. Kristus musí ve vašem životě zvítězit. Máte tu materiál k rozjímání na celý rok. Porostete ve svatosti.

Děkujeme (2. den – mše svatá)

Lk 3,10-18: *Lidé se ptali Jana Křtitele: „Co máme dělat?“ Odpovídal jim: „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně.“ Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho: „Mistře, co máme dělat?“ On jim odpověděl: „Nevybírejte víc, než je stanoveno.“ I vojáci se ho ptali: „A co máme dělat my?“ Odpověděl jim: „Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírějte, buďte spokojeni se svým žoldem.“ Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opáneků. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil obilí na svém mlatě a pšenici uložil na sýpce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“ Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal mu radostnou zvěst.*

Důstojní otcové, milý jáhne, milé sestry, milí bratři,

v dnešním evangeliu jsme slyšeli kázání Jana Křtitele o pokání, a jak na něj lidé reagovali. K Janovi přicházely tři typy lidí a ptali se: „Co máme dělat?“ Za první – dav. Za druhé – celníci. Za třetí – vojáci. Nemuseli to být nutně tři rozdílní lidé, ale trojí přístup v jednom člověku. Takové přístupy se mohou skrývat i v našem srdci. Podívejme se na ně.

Dav představuje společné smýšlení lidí. Lidé smýšlejí v jednotlivých oblastech stejně. Co jim řekl svatý Jan? Aby sdíleli svůj oděv i pokrm s těmi, kteří je nemají. Jak tedy smýšleli ti lidé? Chtěli všechno nahromadit pro sebe. Můj život, moje rodina, všechno se točí jen kolem nich. Jan jim říká, aby sdíleli, aby začali dělat to, co dosud nečinili. Tito lidé hřešili opomenutím. Pokud nekonáte dobro, které máte konat, je to hřích. My tomu často nevěnujeme pozornost. Například král David – jeho vojsko bylo na bitevním poli a on tam měl být s ním, ale byl doma. Je to hřích opomenutí. Proč my neděláme dobro, které máme dělat? Myslíme si, že tím ušetříme čas na něco jiného. Když však opomeneme konat dobro, které máme konat, nic lepšího konat nemůžeme. Král David nešel bojovat, šel si odpočinout. Odpočinul si? Ne. Toto opomenutí ho přivedlo k těžkým hříchům – k cizoložství a vraždě. Vidíte, co se skrývá za hříchem opomenutí.

Když jsem jednou slavil mši svatou, byla tam jedna rodina, která po kázání odešla. Pan farář mě po mši svatě pozval do restaurace a ta rodina tam seděla. Rodiče i děti pili alkohol. V kostele nevydrželi. Ušetřili čas na něco dobrého? Ne, trávili čas s alkoholem a možná se pak doma pohádali. Hřích opomenutí je těžký, nepodceňujte ho. My tento hřích často pácháme ve svých rodinách. Například Mirek s Mirkou se milují a Mirka jednoho dne z lásky uvaří pro svého Mirka něco zvlášť chutného a těší se, že ji pochválí. Všechno nakoupí a k večeři s velikou láskou připraví vepřové koleno s knedlíky a zelím. Večer nese večeři na stůl a po očku pokukuje po manželovi, jestli mu to chutná. Chutná. Všechno snědl a odešel do svého pokoje. Podívejte se teď na Mírku: 'Proč nic neřekl? Ani nevím, jestli mu to chutnalo. Celý den jsem vařila. Proč mi není trochu vděčný? Proč se takhle chová?' Víte, proč se jí tohle honí hlavou? Kvůli tomu hříchu opomenutí. Po večeři měl Mirek říct aspoň jedno slovo, ale neřekl a vidíte, jak to Mírku trápí. A lituje, že mu chtěla udělat radost.

Mirek měl říct po večeři manželce s velikou láskou: „Děkuji!“ A Mirka by byla šťastná. A kdyby byl Mirek pokorný, ještě mohl dodat: „Bylo to výborné!“ A viděli byste, jak by Mirka zářila radostí: 'Můj manžel mě pochválil, on mě miluje.' A panovala by tam radost. Když to však Mirek opomene a myslí si, že manželka stejně ví, že to bylo dobré, vyvstane v ní nejistota a vůbec není šťastná. Možná pak na ni Mirek čeká v ložnici s plným břichem a v dobré náladě,

ale co od ní může čekat? Úsměv? Ne. Protáhlý obličej. Ano, Mírek udělal chybu a ta má dalekosáhlé následky.

Můj tatínek byl taky takový. On nikdy nepoděkoval, ať maminka něco udělala sebelíp. Maminku to trápilo a někdy si posteskla. Když jsem se stal knězem, odvážil jsem se zajít za tatínkem a řekl jsem mu: „Tati, víš, jak se maminka pořád dře, zaslouží si, abys ji pochválil. My děti ji chválíme, ale pro maminku jsi důležitý ty, protože ty patříš jí a ona patří tobě. Můžeš jí po jídle aspoň krátce poděkovat?“ Táta odpověděl: „Proč bych jí měl děkovat? Vždyť ví, že vaří dobře.“ „Nepředpokládej, že to ví, řekni jí to.“ Souhlasil a pravil: „Tak jo, zkusím to.“ Po obědě tatínek řekl: „Jídlo bylo dobré, ale moc slané.“ Maminka řekla: „Radši přistě mlč.“

Zažil jsem u svých rodičů, že hřích opomenutí narušuje vztah. Věnujme tomu pozornost. Je to Boží slovo, je to rada Jana Křitele davu. Stejně by samozřejmě měla vyjádřit uznání svému manželovi manželka. Ale ženy to většinou umějí. Muž přijde z práce, žena mu uvarí čaj a řekne: „Jak ses měl, miláčku? Vypadáš unaveně. Vypij si čaj a pak si dej sprchu, osvěží tě.“ Takový láskyplný přístup vrátí manželovi sílu. Prosím, dělejte to.

Když děkujete, pomáhá vám to růst v pokoře. Bůh manžele nespojil, aby spolu soutěžili. Nemá tam být žádná nadřazenost ani podřízenost. Jsou to dva lidé, kteří spolu žijí v lásce. Když manžel řekne manželce: „Děkuji,“ o nic nepřichází, spíš všechno získá. Dnes po večeri manželce poděkujete: „Miláčku, to bylo výborné! Takové jídlo jsem ještě nikdy nejedl! Víím, kolik času jsi tím vařením strávila. Děkuji za tebe Pánu Bohu.“ A uvidíte, jak se usmívá. Pak jdete do ložnice, a když pak za vámi přijde vaše žena, přinese vám kapučíno: „Miláčku, napij se.“ Taky vás pochválí. A vládne u vás radost.

V Ugandě v Entebbe nás navštívili jistí manželé. Máme tam výbornou kuchařku, a protože přišli před polednem, pozvali jsme je na oběd. Při jídle muž řekl: „Vaše kuchařka vaří výborně!“ Jeho manželka se rozzlobila. Přestala se ovládat a řekla mu: „Já už ti vařím přes třicet let a ani jednou jsi mě nepochválil, a když vaří jiná žena, říkáš, že je výborná kuchařka!“ Vstala a odešla. Všichni jsme byli v šoku. Moji milí, my neznáme Boží slovo, a proto se dopouštíme mnoha chyb. Trpíme pro svou nevědomost, pro svou pýchu. Kdybychom byli trochu pokorní, trochu prostí, mohli bychom zabránit mnoha problémům.

Druhá skupina lidí – celníci. Když se ptali, co mají dělat, řekl jim Jan Křitel, aby nevybírali víc, než je předepsáno. Radí jim, aby nehřešili tím, že se budou obohacovat, aby se spokojili se svým platem, nepřijímali úplatky, nepodléhali korupci. U první skupiny lidí – davu – bylo hříchem opomenutí, u celníků to je obohacování.

Třetí skupina – vojáci. „Co máme dělat?“ Jan jim řekl, aby se na nikom nedopouštěli násilí a nikoho nevydírali, aby nehřešili jazykem - myšlením a slovy. Jaká je úloha vojáka? Ochraňovat, zajišťovat pokoj, mír. I v našem srdci jsou vojáci. A co ochraňují? Naše sebevědomí, naše ego. Když se zaútočí na naši sebeúctu, odpovídáme šířením pomluv a ochraňujeme své ego. Nehřešte slovy.

Když se podíváte na učení Jana Křitele, je to taková krátká verze mše svaté. Na začátku mše svaté se vyznáváme všemohoucímu Bohu z toho, že jsme zhřešili myšlením, slovy a skutky. Jan Křitel začíná své působení tím, že všechny lidi vyzývá k pokání. Pak káže Boží slovo a my také ve mši svaté nasloucháme Božím slovu. Pak Jan říká: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Všechny lidi vede ke Kristu. Ve mši svaté přistupujeme a přijímáme Pána Ježíše.

Lidé se ptají Jana Křitele: „Ty jsi Mesiáš?“ Měl příležitost se ukázat. Kdyby se někdo obrátil s touto otázkou na nás, jak bychom mu odpověděli? Jak Křitel říká: „Já nejsem Mesiáš. Já vás křtím vodou, ale až přijde On, bude vás křtít Duchem svatým a ohněm.“ Proč řekl Jan Křitel „Duchem svatým a ohněm“? Vždyť je to totéž, oheň je symbolem Ducha svatého. Podívejme se na ten oheň. V dokumentu Sacrosanctum Concilium se o ohni mluví jako o smlouvě. Co je to smlouva? Dějiny spásy se odehrávají ve vztahu smlouvy. Smlouva se neuzavírá mezi dvěma předměty, nýbrž mezi osobami – Bohem a lidem Izraele, mezi manžely. Smlouva se v latině řekne sacramentum. Anglické slovo sacrament znamená svátost. Jan říká: „Až přijde Ježíš, bude vás křtít svým Duchem a svátostmi.“ On nám avizuje existenci svátostí. Oheň – smlouva – sacramentum – svátost. Proto máme svátosti, proto přinášíme děti do kostela ke křtu. Přijetí svátosti křtu a přijetí Ducha svatého jde ruku v ruce. Jan Křitel nás křtí vodou, ale když přinesete své dítě do kostela, pokřtí ho Pán Ježíš – jak? Skrze svého Ducha a skrze svátosti. Duchem a ohněm.

Všechno, co potřebujeme k životu, máme v církvi. Problém nás křesťanů spočívá v tom, že nevyužíváme poklady církve. Je tady plno věcí pro naši spásu. Co je důležité – máme žít šťastně. A jak můžeme žít šťastně a radostně? Když nebudeme hřešit opomenutím a obohacováním se a budeme umět ovládat svůj jazyk a myšlenky. Pán Ježíš nám to dopřeje. Mějme v sobě touhu po šťastném životě. Pán Ježíš, který přichází, nám pomůže svým Duchem a svými svátostmi. Budeme žít lépe. Budeme dostatečně pokorní a nebudeme se stydět říci „Děkuji“ svým blízkým. Kéž se naše rodina začíná proměňovat, kéž se začínají proměňovat naše mezilidské vztahy – mezi manžely, rodiči a dětmi. Dělejme to, co můžeme. Nikdy druhé nezraňujeme svými slovy. Používejme slova k budování života druhých. A budeme šťastní. Dnes se ptáte Jana Křitele: „Co mám dělat?“ On vám to řekl. Dělejte to a budete úspěšní. Modleme se za to.

Jsem jiný? (3. den – ranní rozjímání)

V dnešním ranním rozjímání se zaměříme na Exodus 33,16: *Podle čeho se přece pozná, že jsem nalezl milost ve tvých očích, já i tvůj lid? Cožpak ne podle toho, že půjdeš s námi, takže budeme odlišeni, já a tvůj lid, od všech národů, které jsou na povrchu země?*

V této kapitole zápasí Mojžíš s Bohem. Bůh řekl Mojžíšovi: „Jdi ty i tvůj lid, já s vámi do Zaslíbené země nepůjdu. Tvůj lid je velmi tvrdohlavý.“ Ale Mojžíš řekl: „Jestli s námi nepůjdeš, tak nám nedovol odsud odejít.“ Nakonec si to Bůh rozmyslel a rozhodl se, že s nimi do Zaslíbené země půjde. Mojžíš dal Bohu ještě jednu podmínku, slyšeli jsme o tom v dnešním úryvku: „Když s námi půjdeš, budeme se odlišovat od všech ostatních lidí na Zemi.“ Dnes o tom chceme rozjímát. 'Pane, když budeš se mnou, budu se odlišovat od všech lidí.' Když člověk přijde ke Kristu, přijme Jeho hodnoty a už nemůže žít podle sebe. Je jiný. Končí anarchie, začíná monarchie. Odlišujete se od druhých lidí? Liším se od druhých já jako kněz?

V jedné farnosti se farníci loučili se svým farářem. Předstoupil jeden mladý muž a vedl oslavnou řeč na pana faráře: „Otče, Vy jste byl na nás velmi hodný a udělal jste pro nás mnoho. Ve všech ohledech jste úžasný, jste chytrý, jste nám vždycky k dispozici a ani jsme si neuvědomovali, že jste kněz.“ To je konec. Je to kněz, který se neodlišuje. Nám se to také stává. Můžeme být chytrí, nadaní, ale nelišíme se od druhých. Když přišel Pán Ježíš k fíkovníku, je psáno, že ho proklel. Proč? Fíkovník má stejně jako ostatní stromy listy a větve a lidé se mohou skrýt v jeho stínu jako ve stínu ostatních stromů, ale to je pro všechny stromy společné. Čím se ten fíkovník liší od ostatních stromů? Svými plody. Pán Ježíš na něm nenašel ovoce. Všechno ostatní tam bylo. I my jsme možná užiteční, nadaní, ale čím se lišíme od druhých? Rozjímejme o tom. Odlišuji se od druhých lidí? Mám v sobě Krista? Zrcadlím Krista ve svém životě?

Jak je to s prokletím? (3. den – 1. promluva)

Ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého. Amen. Pane Ježíši Kriste, náš Pane a náš Spasiteli, děkujeme Ti a chválíme Tě, vyvyšujeme Tvé svaté jméno spolu se vším stvořením. Děkujeme Ti, že jsi naší láskou a naším Spasitelem. Všichni se svěřujeme Tvé lásce. Postarej se o nás, ó Pane. Postarej se o naše blízké. Modlíme se za všechny nemocné příbuzné, zvláště za ty, kteří opravdu trpí psychologickými problémy. Pane Ježíši, smiluj se nad námi. Bez Tebe nejsme nic. Buď naším světlem, ved' nás, Pane. Prosíme Tě, Duchu svatý, otevři naše srdce Božímu slovu. Kéž učení Bible odstraní všechny naše chybné postoje a způsoby myšlení. Nahraď svou moudrostí naši nevědomost. Ochraňuj nás před vším zlem, nebezpečím a každou nemocí. Panno Maria, oroduj za nás. V Duchu svatém žijeme, pohybuje se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Milí přátelé, dostáváme se k nejdůležitější oblasti našich exercicií. Já kážu Boží slovo patnáct let a stále se setkávám s jednou otázkou: 'Otče, trpím proto, že na mě leží kletba?' Dosud jsem na toto téma nepromlouval, protože jsem v té oblasti neměl jasno a nechtěl jsem lidi ještě víc poplést a zatížit. Ale stále jsem slyšel: 'Otče, já jsem prokletý. Myslím, že moje babička zhrěšila a já kvůli tomu trpím. Já jsem zdědil jenom tu kletbu. Mé rodové kořeny jsou velmi špatné a já kvůli nim trpím. Nikdo mi nemůže pomoci, jsem prokletý.' Nezáleží na tom, kolika exercicií se lidé zúčastní, stále si říkají, že jsou velmi špatní kvůli kletbám v rodině. Jedna žena mi řekla: „Otče, já bych se ráda vdala, ale setkávám se jen se ženatými muži. Jsem asi prokletá, navazují vztahy jenom se ženatými muži.“ Nebo rodiče si postesknou: „Otče, máme šest dětí, ale ani jedno z nich nežíje v manželství. Prvorozená má děti, ale za svobodna, druhorozený má děti, ale není ženatý, nejsou schopni uzavřít manželství. Je to kletba?“

Nebo za mnou přišla babička s dcerou a vnučkou. Babička i dcera měly děti za svobodna a vnučce už je teď asi sedmáct let a strachují se, aby nedopadla stejně jako ony. Říkají, že už má přítele, a bojí se, aby na ni také nedopadla ta „kletba“. Něco je v tom jejich chápání špatné. Přijímají svůj život? Žijí ho, ale nepřijímají ho. Měly by činit pokání za své hříchy, měly by prosit Boha o milosrdenství, ale v této věci jsou slepé. Chtějí svou vinu hodit na někoho jiného. Babička neřekla: „Otče, já jsem hříšnice. Kvůli svému nezřízenému způsobu života jsem dopadla takhle. Kdybych žila spořádaný život, nic špatného by se nestalo.“ Ale tohle ona neříká. Říká, že je to kletba, že je prokletá ona i její dcera a bojí se o vnučku.

Na následující dvě promluvy jsem patnáct let studoval, modlil se a rozjímal. Setkávám se s lidmi, kteří skutečně trpí a jsou zmatení. Například Anežka si myslí, že je prokletá, a já jí řeknu: „Neboj se, Bůh tě zachrání.“ Ale jí se to nelíbí, radši si najde jiného kněze. Kdybych jí řekl: „Anežko, všechno tvoje trápení způsobily problémy v rodových kořenech. Tvůj prapradědeček zhrěšil, a proto trpíš,“ byla by spokojená. Ale když jí řeknu: „Ježíš tě může osvobodit,“ nechce to slyšet.

Já nevím, kdo je jejich Bohem. Lidé se drží kletby víc než Boha a říkají, že jsou katolíci. Chodí na jedny exercicie za druhými, na jednu pouť za druhou, znásobují počet růženců a medailek, růžence nosí na krku a dvě kila medailek mají rozvěšené po celém těle, a říkají, že jsou prokletí. A kladl jsem si otázku: Jestli mě můj Ježíš nemůže zachránit, jaký má smysl v Něj věřit? Sám jsem byl zmatený. Něco jiného jsem četl v Bibli a s něčím jiným jsem se setkal u lidí. Účastníci se programů za osvobození, ale zůstávali spoutáni řetězy. Někteří lidé při osvobozování padají, válejí se po zemi a pak vstanou a jdou na jiné místo a děje se totéž. Je to takový jejich zvyk.

V mém centru v Nairobi přicházím většinou během sobotních exercicií o deset židlí, lidé je rozbíjí.

Existuje kletba? Můžeme zdědit kletbu? Já budu mluvit o předávání hříchu z generace na generaci. Začnu jedním příkladem. Otec Martina je velký zloděj, ale Martin je dobrý a domlouvá mu, aby s tím přestal. Půjde do pekla kvůli hříchu svého otce? Tatínek jeho otce byl taky zloděj. Martin nekrade, miluje Boha, modlí se. Nepůjde do pekla. Není proklet, ale nevyhnou se mu následky hříchů jeho otce. Jaké jsou ty následky? Například spolužáci znají jeho tátu a říkají mu: „Podívejte se na něj, na syna zloděje!“ Budou ho ponížovat, ale nepůjde do pekla. Nebo obráceně. Martin je velmi nezdárný syn a jeho táta je dobrý a bohabojný. Půjde do pekla kvůli hříchům svého syna? Ne, ale také pocítí následky hříchů svého syna. Každý hřích má následek, ale nepovažujeme ho za kletbu.

Jak se dostal ten koncept kletby do Bible? To je velmi důležité. Když se psal Starý zákon, byla v Izraeli hluboce zakoreněná určitá tradiční moudrost. Co znamená tradiční moudrost? Například díváte se na Jaroslava, je to pohledný muž, bohatý, zdravý, úspěšný a říkáte si, že je svatý a Bůh mu hojně žehná. Pak se podíváte na proutníka Michala, nemocného a závislého na drogách a říkáte si, že je to velký hříšník a Bůh ho prokrel. To je pojetí Starého zákona a v tomto kontextu byl sepsán.

Potom přichází kritické myšlení a útočí na tradiční moudrost. Ukázkou kritické moudrosti je kniha Job, kde vyvstává otázka: Proč trpí nevinný člověk? Ve Starém zákoně vidíme problém a zároveň jeho řešení. Lidé to přiměje k tomu, aby se zastavili a přemýšleli. Bible nám nedává pohodovou odpověď na otázku utrpení, ale klade před nás výzvu a přiměje nás přemýšlet jinak. Job našel řešení svých problémů ve vizi. Když viděl Boha, byl šťasten. My jsme každý jedinečný a naše problémy jsou specifické. Potřebujeme, aby k nám Bůh přišel specifickým způsobem. Čekejte na Něj, modlete se k Němu, abyste byli klidní, abyste dostali odpověď, abyste nikoho neposuzovali podle zdání.

Chtěl bych, abyste měli dobrý základ, biblický základ, abyste byli chráněni před falešným učením. Věřit v kletby a zabývat se jimi je něco jednoduchého, nemusíme přebírat odpovědnost. Když trpíme, prostě řekneme, že je to kvůli hříchu příbuzných. Lidé jsou líní, a tak raději zůstanou u toho, že jsou prokletí. Nechtějí převzít zodpovědnost a předávají vinu. Co se stalo v zahradě v Edenu, když Adam s Evou neposlechli Boha? Přijali svou vinu? Ne. Adam říká: „Žena, kterou jsi mi dal, mi řekla, abych jedl.“ Eva svaluje vinu na hada. To považujeme za kletbu. Svalování viny na někoho druhého. Je pravda, že jsem zloděj, ale nepřijímám ten problém, přесouvám ho na svého tátu a svého dědu. Kdybych jednal zodpovědně a přijal sám sebe, bylo by to jiné. Mým životem by začalo něco nového. Mohl bych zlomit ten řetěz krádeží v mé rodině, začala by u mě nová generace, generace požehnaná, která věří v Boha, dodržuje přikázání. Ale když nepřevezmu zodpovědnost? Budu žít jako poražený, to je jednoduché a budu přesouvat vinu na druhé.

Například Jaroslav si myslí, že je proklet, a přijde za falešným mistrem, který miluje peníze. Ten mu potvrdí, že trpí kvůli svým příbuzným, a vyzve ho, aby nechal sloužit 200 mší svatých za své osvobození. Já neříkám, že mše svatá není důležitá, ona má velikou sílu a potřebujeme obět mše svaté, ale chci poukázat na falešné mistry, kteří chtějí vydělávat na zraněných lidech, kteří se snadno nechají zmanipulovat. Chci zabránit tomu, aby lidé končili ve špatných rukou, a vyzdvihnout, jak má postupovat pravý učitel. Nemá chtít na zraněných lidech vydělávat, ale má je vést k Pánu Ježíši, vyzvat je k pokání a k víře v Pána Ježíše. Nepodceňujeme tuto oblast,

ale zároveň ji nepřeceňujeme. Musíme si dávat pozor. Když nebudeme obezřetní, projeví se lo z naší rodiny v našem životě a můžeme být ještě většími hříšníky. Zároveň to nepřehánějme, protože Pán Ježíš nás může osvobodit. On osvobozuje a zachraňuje, On odpouští naše hříchy. Není hříchu, který by nemohla odpustit Ježíšova láska.

Mluvil jsem o dvou moudrostech Starého zákona – tradiční a kritické moudrosti. Rád bych, abyste se nad tím zamysleli. Pochopíte, jestli je vaše současné utrpení způsobené kletbou, nebo vašimi vlastními hříchy. Neposuzujeme druhé lidi podle toho, co se odehrává v jejich životě. Když se něco stane našim přátelům, říkáme si, že trpí oprávněně kvůli svým hříchům. Nebylo tomu tak jen ve Starém zákoně, i dnes máme tendenci takto smýšlet. Bible říká, abychom se neradovali, když se něco špatného stane našim nepřátelům. Neradujeme se z neštěstí našich nepřátel. Máme se modlit i za své nepřátele, žehnat těm, kteří nás proklínají, modlit se za ty, kteří nám ubližují. To je lék, to je odměna.

V naší indické kultuře je toto starobylé myšlení velmi zakořeněné. Já neučím žádné indické filosofie, ale v Indii je jich plno a setkávám se s nimi dokonce i v Evropě. Jeden guru mi řekl: „Ze začátku se mi v Evropě dařilo, měl jsem hodně učedníků a hodně peněz, ale postupně to začalo ovlivňovat můj rozum, začal jsem mít psychické potíže, propadl jsem různým zlozvukům a chtěl jsem spáchat sebevraždu. Tehdy mi Bůh otevřel oči a řekl mi, že jsem na špatném místě. Činil jsem pokání za své hříchy a vrátil jsem se k víře. Teď se snažím přivést lidi, které jsem svedl na scesti, zpátky k Bohu.“ V Indii věří guruové v převtělování, v reinkarnaci, ale my křesťané máme jenom vtělení. Pán Ježíš se vtělil a stal se člověkem a přišel k nám, aby nás zachránil, aby nám ukázal cestu k Otci.

Proč musel Ježíš přijít jako člověk? Podíváme se na to do Bible. Ve Starém zákoně se mluví o trojí funkci Ducha svatého: prorocká, královská a kněžská. Když se lidé dostali na špatnou cestu, povolal Duch svatý proroky a mluvil jejich ústy. Proroci povstali proto, aby přivedli lidi zpátky k Bohu, ale lidé jim nenaslouchali a některé zabili. Byli tvrdohlaví, zaprodali se hříchu. Potom povolal Duch svatý krále. Chtěl ochraňovat lid a chtěl, aby rostl ve svatosti a ve víře. Daroval jim blahobyt a vítězství, ale lidé krále neposlouchali a samotní králové přestali plnit svou roli a obrátili se proti Bohu. Potom Duch svatý povolal kněze, kteří mají úplně jinou funkci než proroci a králové. Proroci používali slova, králové měli zbraně, ale kněží nepotřebují mnoho slov a nepotřebují zbraně. Mají jen být ve světě a být svatí. Jejich svatost přivede lidi zpátky Bohu. To je jedinečná úloha kněžské funkce ve Starém zákoně. Mnoho kněží však na svou úlohu zapomnělo, zapomněli na to, že byli povoláni k tomu, aby žili svatě, a stali se součástí světa. Neměli úctu ani k Bohu, ani k lidem. Všichni záměr Ducha svatého překazili. A nakonec se Bůh Otec rozhodl, že pošle svého Syna, svého vlastního Syna na svět, aby nás osvobodil, aby nám ukázal cestu, aby nás naučil pravdě, aby nám dal život. „Já jsem Cesta, Pravda a Život,“ praví Pán.

Pán Ježíš naplnil očekávání svého Abba, Otce. V Ježíši se všechny tři funkce Ducha svatého naplnily. Pán Ježíš je prorok, král i kněz. On beze zbytku naplnil své poslání. Proroci, králové a kněží selhali ve svém úkolu přivést lidi zpátky k Bohu, ale Pán Ježíš neklamal. Vtělil se, aby nám ukázal cestu, aby nás naučil pravdě a dal nám život. Reinkarnace je něco jiného. Co to je? Dá se vysvětlit na teorii akce. V Indii se akce nazývá karmou. Ve škole v Indii jsme studovali všechna náboženství a já za to teď děkuji Bohu, protože jsem na tom pochopil velikost Pána Ježíše. My jsme za svého Ježíše bojovali. O Něm jsme se ve škole učili jen málo, spíš o všech těch ostatních náboženstvích. Pro křesťana je to bolestná skutečnost.

Zpátky k reinkarnaci - například jeden muž žije špatně a zemře jako hříšník, proto nejde jeho duše do nebe, ale vtělí se znovu ve světě v jiné podobě a velmi trpí. V utrpení umírá. Ten muž třeba v životě stále mění ženy a v tomto stavu zemře. V dalším životě bude opicí, bude skákat ze stromu na strom, protože v předchozím životě skákal z jedné ženy na druhou. V tomto životě bude za to konat nápravu. Pokud nebude jako opice žít dobře, v dalším životě bude třeba červem. A když bude ten červ žít v hříchu, uloví ho kos. Vidíte, trpíte za své činy. Nemáte Boha, který by vám pomohl. Jste na to sami. Zhřešíte a trpíte. Nedovoláte se pomoci. A tohle se zdejšími lidem líbí!

My máme Boha, který se v Ježíši vtělil. On nechce, abychom procházeli tímto kruhem převtělování, On nás osvobodil. Až zemřu, uvidím svého Krista tváří v tvář, to je moje víra. Po smrti se nenarodím znovu jako červ. Proč tomu lidé věří? Protože jejich bůh není láska, jejich bůh není spasitel. Záleží na tom, jakého boha vyznáváme. V tom je křesťanství jedinečné – náš Bůh je Láska. Jemu na nás záleží, On nám rozumí, On zná naše pocity, On nás slyší, On nás vidí, On k nám mluví. Náš Bůh není Bůh Áronův – zlaté tele. Zlaté tele neslyší, nevidí, nemluví, necítí, ale moderní lidé takové bohy vzývají, aby si mohli dělat, co chtějí. Anarchie. Když je s námi Bůh Pána Ježíše, nemáme anarchii, máme Krále.

Když přišla Matka Tereza z Kalkaty do Indie, bylo v ulicích Kalkaty plno nemocných a umírajících. Proč? Kvůli tamější filosofii, náboženství. Nemocný člověk trpí u silnice, jeho maso žerou červi, potulní psi chlemtají jeho krev, ale lidé se ho nesmějí dotknout, nemají mu pomáhat, protože jinak se nedostane z toho cyklu převtělování. Lidé ho nechají trpět, aby se tím utrpením očistil a aby se v příštím životě převtělil do lepší podoby. Proto byly ulice ve městech v Indii plné nemocných a chudých. To je naše náboženství, naše filosofie. Tehdy přišla Matka Tereza se světlem k lidem, kteří žijí ve tmě. Také přišla na ulici a viděla trpícího, nemocného člověka a viděla v něm Krista. Zvedla ho z ulice, vzala ho do svého domu a pečovala o něj, věnovala mu pozornost, dala mu léky a on se uzdravil. Indům to připadalo divné, nerozuměli tomu.

Jeden hinduista, kterého Matka Tereza vyléčila, se jí zeptal: „Matko, jsi bůh?“ Nikdy předtím takové jednání nezažil. Milí přátelé, kdyby se vaše děti začaly zabývat takovým náboženstvím, pošlete je ke mně, já jim to vysvětlím. Kdyby Matka Tereza neznala pravého Boha, jak by se mohla takhle odlišovat? Jeden člověk – Matka Tereza – se stala solí celé Indie. V současnosti mají sirotčince a domovy pro seniory i hinduisté. Hinduisté pomáhají v domech Matky Terezy pečovat o chudé, nemocné. Můj strýc je bratrem v kongregaci Matky Terezy. Byl jsem u něj na návštěvě a večer přijely dva autobusy, vyšli z nich hinduisté s množstvím jídla a šli do haly s nemocnými, holili je, koupali. Je to skutečně zázrak. Nakonec všichni bez ohledu na náboženství nazývali Matku Terezu „naší matkou“.

Naše děti neznají křesťanství, nevědí, kdo je Bůh, neznají Ježíše, proto se stanou snadnou obětí těchto náboženství. Všichni lidé hledají pravdu. V mládí třeba žijí podle sebe, ale v jistém okamžiku svého života hledají pravdu a při tom mohou skončit ve špatných rukou. Je důležité mít víru už v dětství, abychom se neztratili ve světě. Copak je někdo požehnanější a šťastnější než my, když máme Boha, který je nám tak blízko? Řeknu vám něco bolestného. V jedné evropské zemi chtěli organizátoři připravit exercicie v exercičním centru. Jeho majitel se ptal, co bude obsahem exercicií, a když slyšeli o Bibli, řekli, že to teda ne. Víte, co v tom exercičním centru pořádají? Různé okultní praktiky, jógu. Ale Bibli nechtějí. Kdyby chtěli mluvit o Buddhovi, uvítali by to. Vidíte, jak na nás dnes ďábel útočí? Musíme se modlit, modlitba je

jediným řešením. Těmto organizátorům trvalo půl roku, než našli vhodné exerciční místo. Já taky v této evangelizační službě trpím, je to skutečně cesta úzkou branou. Ježíš řekl: „Nepoznali jste čas mého příchodu.“

Nabízím vám požehnání a kletbu (3. den – 2. promluva)

Ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého. Amen. Abba Otče, náš Stvořiteli, děkujeme Ti a klaníme se Ti. Děkujeme Ti, že nám dáváš Ježíše, našeho Pána a našeho Spasitele. Děkujeme Ti, Ježíši, že nám dáváš svého Duchu. Děkujeme Ti, Duchu svatý, klaníme se Ti a vyvyšujeme Tě. Děkujeme Ti, že nám pomáháš do hloubky porozumět Božímu slovu. Boží slovo je sladší než med, je ostřejší než dvojsečný meč. Má moc uzdravovat, má moc osvobodovat. Pane Ježíši, důvěřujeme v Tebe, naše rodina Ti důvěřuje. Modlíme se dnes jako Jozue: Já a má rodina budeme sloužit Bohu. Panno Maria, oroduj za nás. V Duchu svatém žijeme, pohybujeme se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Nyní přistupujeme k nejdůležitějšímu tématu. V minulé promluvě jsem připravil půdu a teď začneme s pomocí Božího slova stavět. Když byl psán Starý zákon, lidé neměli příliš ponětí o věčném životě. Například když žil Pán Ježíš zde na zemi, nevěřili saduceové ve věčný život. Byli to prominentní židé, nevěřili v anděly, nevěřili ve vzkříšení těla. Smýšleli pozemsky, smýšleli podle toho, co viděli tady na zemi, a považovali tuto zemi za konečnou instanci. Ale svatý Pavel nám říká něco jiného: „*Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi.*“ (Kol 3,2) Kdybyste se soustředili jen na pozemské věci, byl by váš život těžký. To je tedy první věc, kterou bych chtěl, abyste vzali v potaz: Když se psal Starý zákon, lidé toho moc nevěděli o věčném životě. Věděli, že něco existuje, ale neměli v tom jasno. A věděli, že existuje Boží spravedlnost, ale neuměli ji definovat. Jelikož rozuměli jen pozemským věcem, začali interpretovat Boží spravedlnost za pomoci lidské spravedlnosti. Uchopili Boží spravedlnost a začali ji vykládat. Nebo jinými slovy chápali Boží spravedlnost podle života tady na zemi.

Ve Starém zákoně existuje trojí pojetí Boží spravedlnosti. Za prvé – když člověk zhřeší, bude potrestán už tady na zemi. Bude proklet a bude tady na zemi trpět. Pocítí na sobě následky hříchu ještě tady na zemi. Vidíte? Ani slovo o věčnosti. Lidé třeba čekali na zkázu hříšnice Anežky a říkali si: „Zítra už bude po ní.“ Uplynul rok, dva. Čím netrpělivěji čekali na Anežčin konec, tím víc vzkvétala. Nic se jí nestalo. Přečteme si to v Bibli: *Ž 37,1-2: Nerozčiluj se kvůli zlovolníkům, nezávid' těm, kdo páchají zvrácenosti, neboť brzy uschnou jako tráva a zvadnou jako zelené bylí.*

V našich vesnicích je toto smýšlení velmi rozšířené. Marek se dívá na Pavla a myslí si: Je to velmi zlý člověk, jistě už zítra zkrachuje jeho podnik. Pak se dozví, že Pavel svůj podnik dokonce rozšířil a následující rok zase. A Markovi se vůbec nedaří. Jde tedy za čarodějnicí a dostane jistý předmět, který skryje na Pavlově pozemku. A čeká, co se Pavlovi přihodí. Toto se děje, když nemáte víru. Soustředíte se jen na to, co je na zemi. V našich městech je hodně čarodějů, je to velmi lukrativní byznys. Někteří lidé hledají pomoc u kněze, ale víc jich jde za čarodějnicí. Takové věci se dějí v těchto dnech, co teprve před několika tisíci lety, když byla psána Bible?

A dostáváme se ke druhému pojetí Boží spravedlnosti. Jelikož toho lidé tehdy o věčnosti moc nevěděli, domnívali se, že život člověka pokračuje v jeho dětech, ne na věčnosti. Toto pojetí je v našich vesnicích v Africe velmi zakořeněno. Když nemůže mít vdaná žena dítě, považují to za prokletí a rozvedou se, aby mohli mít děti s jinou partnerkou. Myslí si, že jejich život pokračuje v jejich dětech a když zemřou bezdětní, bude se jejich duše potulovat kolem. Já právě v takové kultuře kážu evangelium a pomáhá mi to pochopit prostředí, v němž byla psána Bible. Nenaučil jsem se to na univerzitě, ale tím, že s těmito lidmi žiji. Ti lidé si myslí, že jejich život pokračuje v jejich dětech, a vysvětlují jejich prostřednictvím Boží spravedlnost.

Ex 20,5: *Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stihám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí.* Nu 14,18: *Hospodin je pomalý k hněvu a hojný v milosrdenství, odpouští vinu a přestoupení. Jistě však nenechá viníka bez trestu, ale navštívuje s trestem vinu otců na synech, na třetí i čtvrté generaci.* Vidíte, mluví se tu o modlářství. Řekněme, že hříšnice Anežka nemá žádné problémy, i když je špatná. Nakonec zemře, aniž by pykala za své hříchy, ale jistě budou trpět její děti a děti jejich dětí. Čekám tedy, co se stane první generaci: nic. Druhá generace: nic. Třetí generace: nic. Čtvrtá generace: nic se nestalo. Pátou generaci už nezažijí, protože zemřou. Stačím tedy sledovat maximálně čtyři generace. Takto bereme Boží spravedlnost do lidských rukou.

Proč se tedy píše v Bibli, že pocití následky hříchu třetí až čtvrtá generace? Přemýšleli jste někdy nad tím, proč třetí až čtvrtá generace, a ne čtvrtá až pátá? Nebo proč ne pátá až desátá? Když byla psána Bible, žili lidé ve velkých rodinách a pod jednou střechou žily tři až čtyři generace. Vyprávěl jsem vám, jak byly v naší rodině pospolu čtyři generace – moje babička, maminka, sestra a její dcera – a společně se modlily. Když chybí prarodiče, jsou to tři generace. Nebo když se ještě nenarodily nejmladší děti, tři generace. Proto kletba na tři až čtyři generace. Je dobré znát Bibli, abychom se nenechali svést na scestí. I satan dokáže vykládat Bibli a dokáže ji zkomplikovat. Toto druhé pojetí Boží spravedlnosti v lidech zůstávalo dlouhou dobu.

Za třetí přišli prorok Jeremiáš a prorok Ezechiel s tím, že každý, kdo páchá hřích, bude potrestán. S postupem času dostávali lidé víc světla. Duch svatý působí v lidech postupně, každý rok poznáváme Boha lépe a více Ho milujeme. Bůh je tajemství, které se každý den víc odkrývá. Další generace budou znát Boha lépe než my, budou mít větší světlo. Čím víc se přibližujeme k Ježíši, tím jasněji vidíme. Čím víc se prohlubuje naše víra, tím lépe se zbavujeme temnoty a přicházíme ke světlu. K lidem, kteří žili v tomto temném pojetí a trpěli, přišli proroci Jeremiáš a Ezechiel se svým světlem a učili je. Jer 31,30: *...ale každý zemře za svou vinu. Každému člověku, který jí trpké hrozny, budou trnout jeho zuby.* 2 Král 14,6: *Ale syny těch, kdo ho zabili, neusmrtil, jak je napsáno v knize Mojžíšova zákona, že přikázal Hospodin: ať nejsou usmrceni otcové kvůli synům a synové ať nejsou usmrceni kvůli otcům, ale každý ať je usmrcen za svůj hřích.* Přečtěte si osmnáctou kapitolu knihy Ezechiel, já vám k ní teď dám klíč: čtete nejprve Ez 18,5-9, potom 10-13 a pak 14-17.

Ez 18,5-9: *Jestliže je někdo spravedlivý, jedná podle spravedlnosti a práva, není maso s krví, neobrací své oči k modlám Izraelova domu, neposkvrní manželku svého bližního, nepřistoupí k ženě v době jejího krvácení, nikoho neutlačuje, vrátí dlužníkovi zástavu, nic nebere násilně, svůj chléb dává lačnému, obléká nahého, nebude lichvářsky půjčovat, nebude brát úrok, nebude podporovat nic zlého, bude-li každého soudit podle pravdy, následovat mé příkazy, bude-li zachovávat mé zákony a plnit je – ten je spravedlivý a jistě bude živ – praví Pán, Hospodin.*

Ez 18,10-13: *Když zplodí syna násilníka, který prolévá krev a udělá bratru kteroukoli z těchto věcí (ačkoliv jeho otec sám nic z těchto věcí nespáchal), vždyť i hodoval na horách a znečistil ženu svého bližního, utiskoval chudého a nuzného, uchvátil lup a nevrací zástavu, pozvedl své oči k bůžkům a páchal ohavnost, dával na lichvu a vybíral úrok. Bude žít? Nebude žít! Spáchal všechny tyto ohavnosti, jistě bude usmrcen, zůstane na něm jeho krev.*

Ez 18,14-17: *A hle, zplodil by syna a ten by viděl všechny hříchy, které spáchal jeho otec; i když je viděl, nebude jednat podle nich: Na horách nehodoval a své oči nepozvedl k bůžkům domu izraelského, ženu svého bližního neznečistil, nikoho neutiskoval, nevezal zástavu a neuchvátil*

lup, svůj chléb dával hladovému a obnaženého zakrýval oděvem, neublížil chudému – lichvu ani úrok nevybíral, plnil má nařízení, chodil podle mých ustanovení; takový nezemře pro zvrácenost svého otce, určitě bude žít.

Píše se tu o třech generacích – o velmi dobrém otci, špatném synu a velmi dobrém vnukovi. Jsou tady skryty poklady. Nechápu, že lidé propadají negativním myšlenkám, když máme v Bibli takové poklady, všechno nás to vede k naději. V této kapitole jsou všechna ta tři pojetí Boží spravedlnosti a do tohoto kontextu se narodil Ježíš. Ex 20,6: *...ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé příkazy.* Nu 14,19: *Odpust, prosím, vinu tohoto lidu podle svého velkého milosrdenství, tak jako jsi odpouštěl tomuto lidu od Egypta až doposud.* Milí přátelé, proč jsme si těchto věcí v Bibli nevěšimli? Proč jsme viděli jen verš pět, který jsme četli výše, a ne už verš šest? Zasekli jsme se u pětky a nemohli jsme pokračovat k šestce. Dobře tedy. Pokud existuje nějaká kletba, o kolika pokoleních mluvíme? Třech až čtyřech. Ale co se týče požehnání – kolik pokolení bude požehnáno? Tisíce! Které číslo je větší?

Řekněme, že je můj otec zloděj, možná to zdědil od svého otce. Ale jestliže se já rozhodnu, že budu věřit v Ježíše, jestliže budu činit pokání a vyzpovídám se, začne u mě nové pokolení a tisíce dalších pokolení mohou být požehnána. Je to na vás. Sami se rozhodněte, jestli budete žít život kletby, nebo život požehnání. Proč jsou lidé slepí vůči pravdě? Učíme my kněží pravdu, nebo ji skrýváme? Ale tohle je řešení. Bible mluví o problému a dává vám řešení. Písmo mluví o lidech a jejich chybách, ale uvádí i Boží řešení. Bible nás nikdy nesrazí na kolena, ale pomůže nám poznat pravdu o životě. Pomůže vám, abyste své problémy nezakrývali. Když přišla Samařanka k Pánu Ježíši, řekl jí: „Dám ti tu vodu, ale nejdřív jdi a zavolej svého manžela.“ Odpověděla: „Nemám manžela.“ Byla to pravda? Ne, to nebyla pravda, Pán Ježíš jí pomohl poznat pravdu: „Měla jsi pět mužů a ten, s nímž žiješ teď, není tvůj muž.“ To je křesťanství. Křesťanství nezakrývá zlo, ale čelí mu. Když uděláme chybu, činíme pokání. Uznáváme svou chybu, litujeme jí a vracíme se k Pánu.

Jiná náboženství nemluví o problému a pomohou vám váš problém zakrýt. Například kdyby byl Martin mistrem jógy a vy byste za ním přišli, aby vám pomohl získat pokoj, přiměl by vás k meditaci, ale nemluvil by s vámi o vašem problému. Pomohl by vám ho zakrýt. To se lidem líbí. Bojí se pohlédnout na svůj život a zkoušejí různé spirituality. Ale to není Bible. Bible nechce, abyste utíkali od skutečnosti. Musíte ji čelit, nějak s ní naložit. Váš Kristus vám pomůže se z toho dostat. Nenechte se oklamat jinými filosofiemi. Jednoho dne se budeme muset podívat na vlastní život. Nezáleží na tom, jak moc se od toho snažíme utéct. Jednoho dne budeme muset svému životu čelit. V mém rodném jazyce se říká, že je lepší plakat dnes, než zítra. Je lepší plakat teď s pokáním, než zítra s vinou. Pravda vás osvobodí.

Já miluji Bibli. Když se modlím sám, vždycky mluvím s Pánem Ježíšem a děkuji Mu, že mi dal milost, abych se narodil do katolické rodiny. V hinduistické rodině bych byl ztracen. On mi dal milost narodit se do katolické rodiny a projevil v mém životě svou lásku. Je to to největší požehnání. Když jsem v Indii cestoval vlakem, seděl jsem s jednou budhistickou rodinou – otcem, matkou a dítětem. Byla to bráhmanská rodina. Bráhmáni jsou kněží, členové nejvyšší kasty. Cestovali jsme vlakem a dobře jsme se bavili, a když jsme přijížděli do cíle, požádal mě ten muž o kontakt a po dvou měsících mi napsal: „Otče, děkuji, že jste vstoupil do našeho života. Staneme se katolíky.“ Teď už jsou pokřtěni. Jak nádherně přivádí Pán Ježíš lidi ke světlu! Tím, že se stanete katolíky, nic neztratíte, jen svoje hříchy. A naopak - všechno získáte! Ale když se budete věnovat jiným filosofiím, nezískáte nic podstatného, spíš o všechno

postupně přijdete. Víte, jak to dopadá s těmi, kteří se zabývají těmito věcmi. Jestliže jste se s takovými praktikami ještě nesetkali, děkujte za to Bohu a mějte na paměti, co vám říká Bible: *Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.* (1Kor 10,12) Mou povinností je pomoci vám, abyste zůstali stát a nepadli. Když padnete, je mou povinností vás pozvednout, abyste mohli znovu povstat.

Dt 11,26-28: *„Hle, já vám dnes nabízím pozeňání a kletbu. Pozeňání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, vašeho Boha, které já vám dnes přikazuji. Kletbu, když příkazy Hospodina, vašeho Boha, poslouchat nebudete a ustoupíte z cesty, kterou vám já dnes přikazuji, a budete následovat cizí bohy, které jste neznali.“* Předkládám vám pozeňání a kletbu. Co je to ta kletba? Je to život bez přikázání, život bez víry. Žít bez Krista je utrpení. A co je to pozeňání? Život z víry. Život s Kristem. To je velmi silné učení, odstraňuje mnoho pochybností o kletbě. Víím, že jste o kletbě slyšeli plno věcí, slyšeli jste, co si o tom myslí svět, ale teď v tom máte díky Bohu jasno. Ve svém volnu si to čtete stále dokola. Boží slovo uzdravuje.

I když jste se dozvěděli tolik věcí, ještě ve vás zůstaly pochybnosti. Michal mi říká: „Otče, když jsem byl u své tety, proklela mě. Žárčila na mě, protože jsem byl hezčí než její dva synové, a nedávala mi najíst. Vzal jsem si něco potají, ona to zjistila a proklela mě. Řekla mi: 'Ty jsi úplně k ničemu. Nikdy se neoženíš, nedostaneš žádnou práci, budeš chodit po žebrotě.' Otče, ona mě proklela, co mám dělat? Už je to dvacet let a já ještě nejsem ženatý a nemám práci. Možná je to kvůli tomu prokletí.“ Řekl jsem Michalovi, že ta kletba je bezdůvodná, je to dílo zlého smýšlení jeho tety. Někdy se stáváme obětí takových kleteb. Co o tom říká Bible? Přísl. 26,2: *Jako vrabec poletuje, jako vlaštovka létá, tak i bezdůvodná kletba: Nikam se nedostane.* Jak krásně a poeticky mluví Bible o této bezdůvodné kletbě! Například já jsem vrabec a létám nad Anežkou. Ublíží jí to? Ne. Ublížil bych jí jen tehdy, kdybych si jí sedl na hlavu. Stejně tak to, co řekla teta, nemohlo Michalovi ublížit, vrátilo se to k ní. Vy jste Boží děti. Svätý Pavel říká: „Ti, kteří jsou v Kristu, jsou nové stvoření.“ Staré pominulo a jste novým člověkem.

Pokud mi však budete stále říkat, že nemáte práci, protože vám teta tohle řekla, že nemáte manželku, protože vás teta proklela, poslechněte, co vám říká Bible: Job 3,25-26: *Neboť jsem se velmi strachoval, a stalo se mi to. To, čeho jsem se lekal, na mne přichází. Neměl jsem pohodu, neměl jsem klid a neodpočinul jsem, až přišla vřava.* Milí přátelé, co víc potřebujete? Jestli máte pořád strach, místo abyste věřili v Ježíše, jestli pořád věříte té kletbě a stále si říkáte, že se nikdy neoženíte, pak to, o čem stále přemýšlíte, na vás dolehne. Myslete pozitivně! Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám. Můj Pán je mým pastýřem, Můj Pán je mým Spasitelem, On mě uzdraví, On mě osvobodí. V Ježíši mám nový život, jsem syn/dcera Boží, Pán Ježíš mi odpustil hříchy, miluji svého Ježíše a věřím v Něj. To je život s pozeňáním.

Bůh nemá zálibu ve smrti hříšníka. Ez 33,11: *Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, cožpak si přeji smrt ničemy? Vždyť jestliže se ničema odvrátí od své cesty, zůstane naživu. Odvráťte se, odvráťte se od svých zlých cest. Proč byste měli zemřít, dome izraelský?* Když se narodil Pán Ježíš, byly tu dvě věci: kletba a pozeňání. Co si zvolil Pán Ježíš? Zvolil si pozeňání. On přišel, aby nás osvobodil. I když jste třeba prokletí, Pán Ježíš přišel, aby vás osvobodil. Kdyby vás Ježíš nedokázal osvobodit, proč byste v Něj měli věřit? Myslíte si, že je kletba větší než Pán Ježíš?

Gal 3,10-14: *Ti však, kdo se opírají o skutky Zákona, jsou všichni pod kletbou. Stojí přece v Písmu: 'Proklet je každý, kdo vytrvale neplní všechno, co je psáno v knize Zákona.' Je tedy zřejmé, že ze Zákona nebývá od Boha nikdo ospravedlněn, protože 'spravedlivý bude žít z víry'.*

Zákon však nemá na zřeteli víru, ale tam platí: 'Kdo ty předpisy bude plnit, najde v nich život.' Kristus nás vykoupil z té kletby Zákona tím, že ono prokletí vzal na sebe za nás. Stojí totiž v Písmu: 'Proklet je každý, kdo visí na dřevě.' Tak se pohanům dostává skrze Ježíše Krista požeňání, které bylo slíbeno Abrahámovi, a my vírou dostáváme ten slíbený dar: Ducha svatého. Ještě jednou verš 13: Kristus nás vykoupil z té kletby Zákona tím, že ono prokletí vzal na sebe za nás. Ano, Pán Ježíš nás osvobodil. Když v Něj uvěříte celým srdcem, už nebudete pod zákonem kletby. On svou smrtí zničil moc prokletí. Pokud vás duch kletby stále mučí, pošlete ho k patě kříže Pána Ježíše. Řekněte té myšlence na kletbu: 'Já mám Ježíše, který tě zničil, který tě porazil, proč mě chceš zase mučit? On mě osvobodil. Jsem dítě Boží.' A uvidíte, jak budete svobodní. Boží slovo je léčivé a mocné, má moc nás osvobodit. V Pánu Ježíši je řešení všeho.

Co je tedy kletba? Zapomeňme na to, co říkají druzí lidé, a podívejme se do Bible. Kletba je život bez Boha. To je prokletý život. Když však činíte pokání a věříte, můžete se vrátit k životu plnému požeňání. Ježíš nás osvobozuje. Mt 8,28-29: *Když se Ježíš dostal na protější břeh do gadarského kraje, vyšli proti němu dva posedlí, kteří vystoupili z hrobních slují. Byli velmi nebezpeční, takže nikdo nemohl projít tou cestou. Začali křičet: „Co je ti po nás, Boží Synu? Přišel jsi nás trápit dřív, než nastal čas?“* Slyšeli jste? Démonům se nelíbí, že přichází Ježíš, a křičí: „Přišel jsi nás trápit dřív, než nastal čas?“ Na toto nesmíme zapomenout. Kdo tady mluví o čase? Démon. Jedná se tedy o čas satana. Satan říká Pánu Ježíši: „Právě jsem vstoupil do jejich života a chci, aby mi patřili úplně.“

Satan nikdy nechodí sám, vždycky si s sebou vezme své přátele. Když byl jeden náš kněz v nemocnici s covidem, lékař mi říkal: „Otče, covid jako takový nezabíjí, ale když se chce zmocnit těla člověka, povolá si své přátele. Bakterie - zápal plic, tyfus, astma. Všichni vstoupí do toho člověka a on umírá na plicní problémy nebo problémy s ledvinami nebo se srdcem.“ Takhle jedná ďábel, je jako covid. Nikdy nevstupuje do člověka sám, vždycky si s sebou bere kamarády: ducha žárlivosti, ducha hněvu, ducha rozdělení, ducha alkoholismu, ducha drog, ducha nemorálního života. Pán Ježíš řekl: „Trojice přijde a učiní si v nás příbytek.“ Ďábel činí totéž. Když si nedáme pozor, učiní si příbytek v našem srdci. Satan říká Pánu Ježíši: „Přišel jsi nás trápit dřív, než nastal čas?“ Ten čas ještě nenastal, protože v těch posedlých mocně působí Pán Ježíš. Co je to ten čas satana? Úplné zničení člověka, v němž přebývá. Náš Pán Ježíš vstupuje do našeho života dřív, než nastane čas satana, a osvobozuje nás. Co zbývá těm posedlým? Jen sebevražda, o všechno už přišli. Satan se spokojí jenom s jejich sebevraždou. Přichází však Pán Ježíš.

Milí přátelé, to, co jsme teď slyšeli číst z Písma, se již mnohokrát stalo v našem životě. Mnoho špatností, které jsme dřív páchali, už nečiníme. Neděláme už to špatné, co jsme dělali dřív. Kdo nás osvobodil? Pán Ježíš. Vstoupil do našeho života před tím časem satana a přivedl nás na správnou životní cestu. Vytáhl nás z jámy a postavil nás do úrodné země. Jeden člověk mi řekl: „Otče, já jsem ztělesněný zázrak. Pán Ježíš vstoupil do mého života. Kdybych pokračoval v tom špatném, co jsem dělal dřív, už bych nebyl mezi živými. Ale jsem naživu jen díky Pánu Ježíši. On mě osvobodil. Jsem Jeho dítě.“ Prosím, děti moje, rozjímejte o tom. Víím, že to není jednoduché téma, ale já se věrně držím Božího slova, nekážu žádné světské teorie, jen vykládám Boží slovo na základě učení církve. Pokud pochopíte tuto promluvu, nikdy vám nemůže vládnout kletba. Já nepopírám, že prokletí existuje, ono existuje, ale my máme svého Krista a ten nám říká: „Já jsem přemohl svět.“

Pokud si po této promluvě stále myslíte, že na vás spočívá kletba, říká vám Pán Ježíš (Lk 19,14): *Ale jeho občané ho nenáviděli; poslali proto za ním poselstvo se vzkazem: 'Nechceme toho člověka za krále!' Ve verši Lk 19,44 se mluví o čase Božího navštívení: „...srovnají tě se zemí, vyhladí tvé děti a nenechají v tobě kámen na kameni, protože jsi nepoznalo čas, kdy ti Bůh nabídl svou přízeň.“* Pán Ježíš k vám na těchto exerciciích přichází, navštěvuje vás v každé promluvě. Neodmítejte Ho. Nebuďte tvrdohlaví, buďte s Ním s otevřeným srdcem. Proč říká židům, že nepoznali čas Jeho navštívení? Proč židé nepoznali čas, kdy se k nim Bůh sklonil? Za prvé: nazývali zlo dobrem a dobro zlem. Iz 5,20: *Běda těm, kdo zlu říkají dobro a dobrou zlo, kdo pokládají temnotu za světlo a světlo za temnotu, kdo pokládají hořké za sladké a sladké za hořké.* Za druhé: opovrhovali Božím varováním. Za třetí: upřednostňovali pozemské před věčným. J 3,19: *Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.* Místo toho, aby přijali světlo, zamilovali si temnotu a chtěli v ní zůstat. Prosím, dbejte na to, abyste mezi ně nepatřili.

V jedné knize jsem četl, že se tři věci nikdy nevrátí: čas, který promarníte, stejná příležitost a vyslovené slovo. Prosím, zamyslete se nad sebou. Využíváte čas, kdy se k vám Bůh sklání? Jste spoutáni pozemskými věcmi? Opovrhujete varováními Pána Ježíše? Považujete dobro za zlo a zlo za dobro? Pán Ježíš vám říká, že vás zachrání. Ale vy si v duchu říkáte: „Ne, Ty mě nedokážeš zachránit.“ Nevyužíváte čas, kdy k vám Bůh přichází. Já nevím, jak to říci lépe. Já o tomto tématu mluvím letos poprvé, patnáct let jsem se ho nedotkl, protože jsem si jím nebyl jist. Setkával jsem se s trpícími lidmi a nechtěl jsem jim svým omezeným chápáním způsobovat ještě větší problémy. Hodně jsem se modlil, hodně jsem studoval, žádal jsem o pomoc mnoho úžasných kněží. Kdybyste se setkali s nějakým lepším pojetím tohoto tématu, dejte mi, prosím, vědět. V těchto promluvách najdete odpovědi na všechny své pochybnosti. Mluvili jsme o problému a máme na něj řešení. Díváme se na pravdu takovou, jaká je. Neutíkáme před ní a nic neskrýváme. Vyžaduje to hluboké rozjímání.

Byl bych rád, kdybyste tyto pravdy předávali dál lidem, kteří jsou v temnotě. Všichni máme zodpovědnost za evangelizaci, jsme rybáři lidí. Učíte se pro sebe i pro druhé, aby lidé nesešli ve svém smýšlení na scesti, aby byli normální, aby žili normální život. Nechodte do extrémů, ctnost je uprostřed. Modleme se za to. Večer budeme mít hodinovou adoraci za osvobození a budeme prosit Pána Ježíše, aby nás osvobodil. Přicházejme za Pánem Ježíšem s velikou láskou a předkládejme Mu svůj život takový, jaký je. Řekněme Pánu Ježíši: „Pane Ježíši, je pravda, že jsem žil bez Tebe a že kvůli tomu trpím. Už se nechci vrátit k předchozímu způsobu života. Po zbytek svého života chci přebývat ve Tvém domě.“ My víme, jak velikou moc má Ježíš. On osvobozuje. On vás může osvobodit.

Odpuštění (3. den – 3. promluva)

Ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého. Amen. Ježíši Kriste, který nás zachraňuješ a uzdravuješ, děkujeme Ti a chválíme Tě. Děkujeme Ti, že nás miluješ. Děkujeme Ti, že nás vysvobozuješ ze spoutanosti kletbou. Prosíme Tě, rozmnož naši víru. Ó Duchu svatý, naplň nás vším svým ovocem a svými dary. Pomoz nám zapomínat a odpouštět. Panno Maria, oroduj za nás. V Abba Otci žijeme, pohybujeme se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

V této promluvě budeme rozjímat o odpuštění. Opuštění je nezbytnou podmínkou osvobození a zároveň je to velmi obtížná ctnost. Je to ta nejtěžší ctnost. Chtěl bych se na něj dnes podívat z jiného úhlu pohledu. Kdybych vám říkal, že musíte odpustit, že je dobré odpustit, vím, že byste neodpustili. Víím, že to musíte mít podloženo Božím slovem. Když to uslyšíte z Písma, odpustíte, protože milujete Boží slovo a důvěřujete v Boží moc. Než přistoupíme k tomu hlavnímu Božím slovu, podívejme se na Žalm 73,21-22: *Když bylo mé srdce zahořklé, když se jitřilo mé nitro, byl jsem tupý a nechápavý, byl jsem před tebou jako dobytec.* Už jste někdy takový stav zažili? Chováte se jako divoké zvíře, když jste rozhněvaní? Toto Boží slovo se dotýká srdce a říká nám: Když byla moje duše plná hořkosti a mé srdce zraněné, proboděné, byl jsem jako tupec a hlupák a choval jsem se jako dobytek. Je velmi důležité, abyste neztráceli rozvahu. Jinak zapomenete, že jste lidmi, a budete se chovat jako divoká zvířata. A proč se chováme jako zvířata? Bible mluví o dvou důvodech: hořkost v duši a zraněné srdce. Tehdy ztrácíme rozvahu a zapomínáme, kdo jsme. Jsme jako hlupáci a primitivové. Nezáleží na tom, kdo jsem, kolik mám titulů, stejně se chovám jako hlupák, mluvím jako tupec a jako dobytek ubližuji druhým. Neodpuštění je nebezpečné. Když v sobě živíme nenávisť, přicházíme o své zdraví a ztrácíme všechno, co je v nás dobrého.

Když se podíváme na svůj život, vidíme zranění, která nám způsobili naši nejbližší, a chováme v sobě hořkost. Například Michal je můj nejlepší přítel, zná mě skrz naskrz a já věřím, že budeme přáteli celý život. Ale nedávno jsem slyšel, že o mně šíří pomlvy. Neumím si to vysvětlit, miluji ho a stále ho považuji za přítele. Čím víc času spolu trávíme, tím víc mě pomlouvá. Vidíte, jak je moje duše plná hořkosti. Když žijete s takovým člověkem dlouho, může vám zranit srdce. Michal pak přišel a řekl mi, že předstíral, že mě má rád, a ve skutečnosti ze mě chtěl dostat všechny informace. Zranil mou důvěru, zranil mé srdce. Nevím, jak zareaguji. Držte mě, nebo ho zbij! Vidíte, byli jsme nejlepšími přáteli, a co se teď stalo s naším vztahem? Chovám se k němu jako zdivočelý slon. Obviňuji ho. Takhle to v našich vztazích chodí. Proto nám Bible říká, abychom neživilí hořkost ve své duši. Když máme něco proti sobě, promluve si o tom. Hlavní problém je, že o věcech nemluvíme.

Milí přátelé, podívejme se na tuto oblast odpuštění se vší vážností. Setkal jsem se s lidmi, kteří neodpouštějí, a možná se mnou nebudete souhlasit, není o tom psáno v Bibli, ale všiml jsem si, že taková lidé mají těžkou smrt. Lidé plní nenávisti obtížně umírají. Jsou třeba hodně nemocní, upoutání na lůžko tři, čtyři roky, mají proleženiny, ale nemohou umřít. Jednou mě pozvali k takové ženě, abych se za ni pomodlil, protože nedokázala odpustit svému bratrovi. Dříve spolu podnikali, ale bratr ji podvedl a připravil ji o všechny peníze. Od té doby ho sestra nenávidí. V poslední vůli má napsáno, že ho nechce mít ani na vlastním pohřbu. Kvůli té hořkosti, kterou v sobě živila, onemocněla. Ve věku padesáti pěti let byla těžce nemocná a upoutaná na lůžko. Šel jsem za ní a řekl jsem jí: „Prosím Vás, odpusťte. Jaký smysl má držet v sobě tu hořkost? Jednou se to stalo a nedá se to změnit. Odpusťte. Pán Ježíš odpustil, i Vy

odpusťte.“ Rozplakala se. Požehnal jsem jí a o dva dny později zemřela pokojnou smrtí. To je jen jeden příklad z mnoha.

Lidé, kteří v sobě mají nenávisť, onemocní, ztratí spánek, přestanou se usmívat, nemají chuť k jídlu, jsou pořád nervózní, bolí je klouby, mají potíže se zažíváním, bolesti hlavy. Ale když lidé odpustí, říkají mi: „Otče, přestaly mě bolet klouby a včera jsem se po dlouhé době dobře vyspal. Přestal mě bolet žaludek a po dlouhé době jsem se ráno dokázal deset minut modlit. Jako by mi spadl veliký kámen ze srdce.“ Odpuštění s sebou nese plno uzdravení, veliká pozhnání a veliké dary. Když nám Pán Ježíš řekl, abychom odpouštěli, myslel to vážně. Jeho výzva k odpuštění byla spojena s mnoha přísliby a velikým pozhnáním: Budete uzdraveni na duši, na duchu i na těle. Získáte duševní, tělesné i duchovní zdraví. Mluvme tedy o odpuštění s velikou vážností.

Jedna žena mi řekla: „Otče Anthony, není nikdo, koho bych nenáviděla, ale to neznamená, že všechny lidi miluji.“ Prosil jsem Pána Ježíše, aby nám všem dal milost odpuštění. Odpustit neznamená zapomenout. Zapomenout zejména na to negativní, co se nám přihodí, nelze. Možná zapomenete, když vám prokážu nějaké dobro, ale když se zachovám špatně, budete si to pamatovat i po třech stech letech. Odpustit neznamená zapomenout. Není to nápis křídou na tabuli, který můžeme smazat. Co je to tedy odpuštění? Vyléčení zranění, které nám druhí způsobili. Když utržíme zranění, nakupí se v našem srdci jakási negativní energie a my dostáváme zlost, potíme se, třeseme se a tomu, kdo to zranění způsobil, se vyhýbáme. Stačí jen pomyslení na tu ránu a začínáme se trást. Když odpustíme, Duch svatý tu negativní energii odejme, a když se pak s tím člověkem, který nás zranil, setkáme, budeme si stále uvědomovat, co nám udělal, ale už se nebudeme trást, už se nebudeme potit, nebudeme chtít utéci. Budeme klidní. Po třech měsících se staneme dobrými přáteli. Pořád si budeme pamatovat, co nám ten člověk udělal, ale už to nebude bolet. Po roce si pak z toho můžeme dělat i legraci. Náš smutek se promění v radost. To je příslib, který se stane skutečností, když odpustíme. Tomu, co vám dnes působí smutek, se budete zítra smát.

V manželství se někdy přihodí věci, kvůli kterým se rozpláčete, a pak spolu třeba týden nemluvíte. Později si odpustíte, zase se milujete, a když o tom pak po roce mluvíte, smějete se tomu. A zároveň jste tou zkušností vyžralí, lépe teď rozumíte svému protějšku a sami jste lepší. Bůh dokáže vytežit dobro i ze zla. Věřte tomu.

Teď se dostáváme k jádru našeho rozjímání. Přečteme si pozorně Gn 49,22-24: *Josef je úrodný výhonek, úrodný výhonek nad pramenem, jeho ratolesti rostly přes zeď. Střelci ho provokovali, střelili a zanevřeli na něho. Ale jeho luk zůstal pevný a jeho paže byly obratné od Mocného Jákobova, odkud je Pastýř, Kámen Izraele.* Jak to, že střelci nedokázali Josefa zničit? Protože ho drží za ruku Bůh Izraele. Nepřátelé ten zázrak nevidí. Pán Ježíš říká: „Odpouštěj, vždyť Tvůj život držím pevně ve svých rukou.“ Ti, kteří na vás útočí, to nevidí, ti, kteří o vás špatně mluví, si toho nejsou vědomi, ti, kteří škodí vašemu jménu a pověsti, ti, kteří vás chtějí připravit o práci, vás chtějí vidět padnout, ale když odpustíte, nepadnete, protože vás bude držet váš Bůh. Takhle dokázal Josef přemoci všechny úklady.

Jaký je ten výhonek z předchozího úryvku? Úrodný! A co je to ta zeď? Jelikož ten výhonek je Josef a jeho ratolesti rostou přes zeď, měli bychom vědět, co je to ta zeď. Ta zeď představuje lidi, kteří Josefa pronásledovali. Úrodným výhonkem je ten, kdo odpouští. Zdí je ten, kdo neodpouští. Úrodný výhonek roste a nese ovoce, každý rok se obnovuje, dostává nové listy, nový život, čerstvé ovoce. A co ta zeď? Ta neroste. Ten, kdo neodpouští, neroste. Nejen že

neroste, ještě se snižuje. Ta zeď je stále na slunci a na dešti, už jí vyledly barvy a opadala omítka. Vedle roste další strom a jeho kořeny vrůstají do zdi a způsobují trhliny. Pán Ježíš řekl: „Odpouštějte.“ On nechce, abychom byli jako ta zeď. Odpusťte a buďte plodní, buďte vítězi! Kdykoli vám bude zatěžko odpustit, přijďte za Pánem s tímto Božím slovem a zeptejte se: „Pane Ježíši, rostu jako úrodný výhonek, nebo jsem jako zeď?“

Člověk, který odpouští, činí dobro těm, kdo mu ublížili. Josef stále miluje své bratry, poskytuje jim ubytování, jídlo, ochraňuje je. Když odpustíte, nemůžete zůstat statiční, budete nadále konat dobro. Nebudete suchým výhonkem, nýbrž úrodným. Každé upřímné odpuštění vás promění v úrodný výhonek. A kdo jsou to tí střelci? V životě Josefa jsou trojí střelci: jeho bratři, manželka Potifara a číšník. Bratři ho hodili do cisterny a prodali ho. Manželka Potifara s ním chtěla hřešit, ale on to odmítl. Rozhněvala se, zahala o něm svému manželovi a nevinný Josef se dostal do vězení. Tam pomáhal druhým. Dostali se tam dva lidé, kteří pracovali ve faraónově paláci. Jeden byl číšník a druhý pekař. Josef jim vyložil sva stalo se podle jeho výkladu. Když propouštěli číšníka, poprosil ho Josef, aby se za něj u faraona přimluvil. On mu to slíbil, ale pak na svůj slib zapomněl. S kolika takovými lidmi jste se v životě setkali! Naslibovali vám plno věcí, ale nikdy je nesplnili. Zklamali vaši naději.

Ve válce se dříve bojovalo mečem a lukem a šípy. S mečem se bojovalo tváří v tvář. Střelci se však skrývali a náhle vystřelili. Nečekaně. Je lepší bojovat s nepřítelem tváří v tvář. V Bibli je psáno, že střelci Josefa provokovali a stříleli na něj a zanevřeli na něj. Kdyby přišla střelba od jeho nepřítele, ještě by to pochopil. Ale od jeho vlastních? Josef šel za svými bratry na pole a oni ho spoutali a hodili do cisterny. To nečekal. Myslel si, že ho bratři milují. Útok nepřišel od nepřítele, ale od jeho vlastních bratří. Později ho bratři prodali. Umíte si představit jeho bolest? Někdy nás zraní lidé, od nichž bychom to absolutně nečekali. Nějaký náš nepřítel by nás ještě, dejme tomu, mohl zranit, ale naši blízcí? Střelci stříleli po Josefovi. Pokud v sobě nesete nějaké zranění, způsobili vám ho vaši nejbližší přátelé, lidé, které milujete, od nichž byste to nikdy nečekali. Josefův luk však zůstal pevný.

Existuje také další typ útoku, který se praktikuje v naší společnosti. Svůj hněv vyjadřují lidé na veřejnosti formou určitého sarkasmu. Když dosáhnou svého cíle, řeknou, že to byl jenom vtip. Dvojnásobná slova jsou také jistým druhem střely. Příklad 26,18-19: *Jako šilenec, který střílí ohnivé střely a smrtící šípy, je člověk, který podvede svého bližního a potom řekne: Já jsem jenom vtipkoval.* Váš bližní vás obelstí, podvede, zlomí vám srdce a řekne: „Já jsem jen žertoval.“ Uvědomujete si tu intenzitu? Útočit mečem, lukem a šípem a slovy. Co je důležité? Když odpustíte, zvítězíte. Ti, kteří čekají na váš pád, se možná obrátí. Těm, kteří vás pomlouvají, možná zítra pomůžete. Přijdou za vámi, aby se skryli ve stínu vašich křidel. Čím víc odpouštíte, tím ponese víc ovoce. Uvědomujete si, jakého požehnání se dostalo Josefovi? Ten, kdo odpouští, má dvojitou ochranu. Za prvé – je zasazen u pramene. A za druhé – Bůh ho drží za ruku. Ochrana shora a ochrana zdola. S touto zdvojenou ochranou nepadnete. S takovou dvojitou ochranou jsem se nesetkal u nikoho jiného. Víme, že v knize Exodus jde Bůh před svým lidem, byl tam s nimi, možná byl po jejich pravici. Ale dvojitá ochrana – zdola i shůry? Tu má jenom Josef. Ten, který odpustil. Kdo odpustí, získá dvojitou ochranu. Proto Josef nepadl, zůstal pevný, protože s ním byla ruka Boha Izraele. Váš nepřítel tu vaši ochranu nevidí.

Když se znovu podíváme na Josefa, on byl hluboce zakořeněn v Bohu, v Řece života, v Bohu samotném. Nestěžoval si, nechtěl se pomstít. Bůh ho držel za ruku. Útočili na něj ze všech stran. Jeho bratři, jeho kolegové a ti, kteří zranili jeho naději. Josef zůstal stát zpřímá. Znovu si

přečtěte Gn 49,22-24 a rozjímejte o tom. Setkal jsem se se ženou, kterou hluboce zranil její manžel. Jeli spolu do Itálie na dovolenou. Ona ho velmi milovala a z ničeho ho nepodezřívala. Dojeli do Itálie, ubytovali se a on jí řekl, ať se osprchuje, že si jde zakouřit. Dlouho se nevracel, a když mu volala, měl vypnutý mobil. Znervózněla. Někdo zaklepal na dveře. Stála tam recepční s tím, že chce policie prohledat jejich pokoj. Prohledávali a v její kabelce našli drogy. Zatkli ji a strávila deset let ve vězení. Nevěděla, že je její manžel překupník s drogami. Byl bohatý a řekl jí, že má plno projektů. Když ji propustili z vězení, vrátila se domů. Když jsem se s ní setkal na exerciciích, měl jsem pocit, že nese na svých ramenou všechny hříchy světa. Byla smutná, plná zášti, nedokázala se usmát. Nevěděl jsem, co se jí stalo. Nedokázala manželovi odpustit. Jak jí to mohl udělat? Proč ji do toho zatáhl? Když jsem se dozvěděl, co prožila, modlil jsem se za ni. Bůh jí dal milost odpustit a po dvou dnech neskutečně zkrásněla. Nepřeháním, když řeknu, že vypadala o deset let mladší. Vrátil se jí spánek, zase se dokázala modlit, usmívat.

Setkávám se s lidmi jako Josef, na které střílí jejich nejbližší. Kdybychom neznali toto Boží slovo, co bychom si počali? Co se stalo, stalo se, nedá se to změnit. Aspoň tu ránu můžeme přinést před Pána Ježíše a odpustit a modlit se za toho člověka. Žehnat mu a přát mu všechno dobré. Jako dnes Bůh uzdraví vás, tak uzdraví i toho člověka. Boží slovo je ostřejší než dvojsečný meč. Když se Josef modlí za své bratry, dostává se uzdravení jemu i jim. Proto se Josef stal úrodným. Já také chci, abyste byli úrodní. Bible chce, abyste byli úrodní. Nežijte jako zed'. Doba, kdy jste žili jako zed', skončila. Neškod'te svému životu. Máte velkou hodnotu. Jste víc, než si myslíte. Bůh má s vaším životem svůj plán. My máme také plán se svým životem, ale Ježíš má lepší plán. Nežůstávejte zdí, buďte úrodným výhonkem. Boží Duch právě odnímá negativní energii z vašeho srdce. Boží slovo uzdravuje, má moc nás osvobodit. Rozjímejte o tom.

Hle - všechno tvořím nové! (3. den – adorace za osvobození)

Jsmo zde v přítomnosti našeho Pána Ježíše Krista. Duchu svatý, potřebujeme víru, abychom věřili v reálnou přítomnost Ježíše v Eucharistii. Ten, který je tady přítomen v Eucharistii, nás uzdravuje. Může činit divy a zázraky, které přesahují naše chápání, naši představivost. Odevzdejme se do rukou Nejsvětější Trojice se všemi svými zlozvyky. Některé zlozvyky nás tak spoutávají, že se jich nedokážeme zbavit. Pán Ježíš nás osvobodí. On je velice blízko těm, kdo Ho vzývají. On nám ukáže veliké věci, i ty, jež jsou nám skryty. Potřebujeme Ducha svatého, abychom strávili tuto hodinu s Pánem. Duchu svatý, přetvoř nás, osvoboď nás od všech spoutaností. My Tě opravdu potřebujeme. Sestup na nás, setři nám slzy, vyřeš naše záležitosti a vysvoboď nás ze zlých spoutaností. Přiveď nás domů z nepřátelské země.

Pán Ježíš viděl u rybníka Betsaida ochrnutého a věděl, že je tam dlouhých třicet osm let. Přišel k němu a zeptal se ho: „*Chceš být uzdraven?*“ (J 5,6) Stejnou otázku dnes pokládá Pán Ježíš i vám: „Skutečně chceš být osvobozen, opravdu se chceš zbavit těch zlých spoutaností?“ To je zajímavé. Pán Ježíš mu prostě mohl říci: „Vstaň a chod“, vždyť ten muž strávil u rybníka třicet osm let a opravdu potřeboval uzdravení. Ale Pán Ježíš neřekl: „Vstaň a chod.“ Nejprve se ho zeptal: „Chceš být uzdraven?“ Proč se ho takhle zeptal? Proč se teď takhle ptá nás? Pán Ježíš, který stál před tím ochrnutým, stojí teď před vámi a ptá se vás: „Děti moje, chcete být vysvobozeni z moci zla?“ Proč se Pán Ježíš takto ptá? Protože my si někdy na své spoutanosti zvykneme a přijmeme je. Přestane nám vadit, že masturbujeme, že sledujeme pornografii. Uvědomujeme si, že máme zlozvyky, ale zvykli jsme si na ně. Pokud jste si na ně zvykli, nemáte v sobě tu potřebnou touhu po osvobození. Zvykli jste si na to, co se děje ve vašem životě? Položte si tu otázku. Jestli už jste si na to zvykli, musí jít Pán Ježíš do jiného města.

V Božím slovu se píše, že díky jejich malé víře a jejich malé touze po Kristu tam Pán Ježíš nemohl udělat žádný zázrak a odešel do jiného města. Dnes jsme na řadě my, abychom Pánu Ježíši odpověděli. Máme v sobě opravdovou touhu po osvobození z té spoutanosti? Během exercicií vám Duch svatý odhalil, čím jste spoutáni. Jak jsem řekl, může to být pornografie, masturbace, nemorální život, žárlivost, pýcha, zlostnatělost, ale jestli už jste si na to zvykli a už to nepovažujete za problém, nejspíš se osvobození opozdí. Neposkytujte čas ďáblu. Čas ďábla je strašný. Čím víc se přibližujeme ďáblu, tím víc dostává pod kontrolu náš život.

Při této adoraci potřebujeme ochranu Božího slova, potřebujeme poslušnost Božímu slovu a musíme se svěřit do Boží ochrany. My jsme vystaveni útokům na svou duši, ducha a tělo. Na Pána Ježíše taky útočili. Přichází pokušení. K Pánu Ježíši přišlo pokušení skrze smysly. Všechna ta tři pokušení byla zaměřena na uspokojení Jeho tělesných potřeb. A jak je Pán Ježíš překonal? Tím, že citoval Boží slovo. Všechna pokušení Pána Ježíše na poušti se týkala Jeho těla. Udělej chléb a pojez. Skoč dolů, aby Ti tleskali. Poklekni a klaněj se mi, abys mohl využívat všech pozemských statků. Ale Pán Ježíš ta pokušení mocí Božího slova překonal. Proto ani my nemůžeme při dnešní adoraci vynechat Boží slovo.

Jsmo zde před Pánem Ježíšem. Kdo je Pán Ježíš? On je vtělené Slovo. A co je Slovo? Slovo je inspirované Duchem svatým. Eucharistie je vtělené Slovo, Slovo se stalo tělem. Eucharistie a Boží slovo mají stejnou sílu. Pán Ježíš nám o svém Těle a Krvi řekl: „Vezměte a jezte.“ „Vezměte a pijte.“ Pokušitel od Ježíše na určitou dobu odešel, což znamená, že se může znovu vrátit. Vrátil se a způsobil, že Pána Ježíše chtěli lidé při Jeho veřejném působení prohlásit za krále. On však od nich odešel. Později když se o samotě modlil v Getsemanské zahradě, ukázal mu satan, co všechno bude muset vytrpět na duchu, jaké veliké utrpení na Něj dolehne. Nato

Pán Ježíš řekl: „Otče, odejmi ode mě tento kalich, ale ne má, nýbrž Tvá vůle ať se stane.“ Vidíte, jak je Pán Ježíš v plnosti Bohem i v plnosti člověkem. V Getsemanské zahradě útočil nepřítel na Jeho ducha a Ježíš ten útok odrazil svou poslušností. Poslušností Božím slovu. „Staň se Tvá vůle!“ „Ne má, nýbrž Tvá vůle ať se stane!“ A pokušitel od Něj odešel.

Ďábel přišel znovu, když Pán Ježíš visel na kříži, a útočil na Jeho duši. Ďábel útočí na naše tělo, ducha a duši, aby nás úplně zničil. Na kříži prožívá Pán Ježíš naprosté mlčení Boha Otce. Jeho učedníci Ho opustili. Ďábel si nárokuje Jeho duši. Jak to Pán Ježíš překonal? „Do Tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ To znamená: „Otče, i když Tě neslyším, i když Tě nevidím a necítím, věřím, že jsi se mnou. Do Tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Odevzdanost. Sebeodevzdání. Tak Pán Ježíš porazil nepřitele. A tento Ježíš nám řekl: „Já jsem přemohl svět. Přemohl jsem každé pokušení, každý útok na své tělo, ducha i duši svou láskou k Božím slovu, poslušným plněním vůle mého Otce a svou odevzdaností do Boží vůle.“ To potřebujeme i my, milí přátelé, abychom mohli být osvobozeni. Na nás všechny do jednoho je veden útok. Možná zažíváme útoky na své tělo, pořád chceme své tělo různým způsobem uspokojovat, třeba zbytečnými nákupy. Jdeme do obchodu, koupíme věci, které nikdy neupotřebíme, a doma jimi zaplníme všechny místnosti. Mohli jsme ty vyhozené peníze věnovat chudým. Je to jakési sebeuspokojení. Některé věci, které máme doma, jsme použili třeba jen jednou. Nevíme, co je nezbytné. Ďábel je velmi úskočný. Já nemluvím o běžných nákupech, ale o těch nadbytečných. Možná vás to nikdy nenapadlo.

Rozjímejte ve svém volném čase, jak prožíváte útoky zlého na své tělo. Nejde jen o sexuální touhy. Patří sem i vyžadování pozornosti, obtěžování svých přátel telefonáty vhod či nevhod, když myslíte jenom na sebe, na to, že nechcete být sami. Vidíte? Moje tělo, moje pohodlí, moje uspokojení. Prosím, rozjímejte o tom. Potřebujeme Boží pomoc. Bůh sám stačí. On nás může naplnit. Vraťme se k Božím slovu. Ve svém volném čase se naučte využívat Boží slovo. Možná mu nebudete rozumět, až ho budete číst, ale nemusíte číst, abyste mu rozuměli. Čtěte proto, abyste milovali Ježíše. Čtěte proto, abyste milovali. Já patnáct let kážu a stejně všemu nerozumím, ale stále ho čtu, protože tak vyjadřuji lásku svému Ježíši, a není to nuda. Kdybych Boží slovo četl s tím, že mu porozumím, nudilo by mě to. Ale já ho čtu, abych miloval. Některým věcem nerozumím, ale později mi je Bůh objasní. Pak budete osvobozeni a nebudete hřešit. Když máte moc volného času, chcete uspokojovat svoje tělo. Když poskytujete svému tělu moc pohodlí, je to taky problém. Tělo máme mít v úctě, máme normálně odpočívat, potřebujeme dovolenou, musíme jíst, máme cvičit, ale když to přeháníme, je to problém.

Útok na ducha, na duši. Satan se vás snaží odlákat z církve, snaží se vás připravit o lásku k církvi a ke svátostem. Nemáte chuť se modlit, chcete vyměnit modlitbu za jinou zábavu. Je tam mnoho útoků, nenápadných útoků. Satan vždycky přichází sladkým způsobem. Proste Pána Ježíše, aby vás osvobodil. Pane Ježíši, potřebuji Tě: Trpím na těle, trpím na duchu a trpím na duši. Osvobod' mě, Pane Ježíši. Skutečně se chci změnit. Už nechci žít s vepří, už nechci žít v otroctví, nechci být se špatným mistrem. Chci být s Tebou, Pane Ježíši. Buď králem mého života, utěšuj mě. Přicházím za Tebou, Pane Ježíši. Cítíte Ježíšův dotyk? Jako vánek se vás dotýká a osvobozuje vás. Zlo už nad vámi nebude mít žádnou moc. Kdo je v Ježíši, je nové stvoření. Pán Ježíš už nebude pamatovat na to, co se stalo v minulosti. „*Hle - všechno tvořím nové,*“ vám říká váš dobrý Pán. (Zj 21,5) Všechno je nové – všechno ve vašem těle, všechno ve vaší mysli, všechno ve vaší duši.

V evangeliu podle Marka kapitole pět čteme o zázračném uzdravení člověka posedlého ďáblem. Bible o něm říká, že žije mezi hroby. To je strašný život! Ďábel úplně ovládl jeho ducha. Ten člověk byl nepřičetný, nahý a běhal z místa na místo. Nikdo ho nedokázal zastavit. Když ho svázali řetězy, on je rozlámal. Ublížoval sobě a byl nebezpečný pro druhé. Nikdo se k němu neodvážil přijít, ale Pán Ježíš za ním přišel. On vstupuje tam, kam se žádný člověk neodváží přijít. Stejně je to s vašim životem. Někdy máte pocit, že vás nemůže nikdo zachránit, že už jste tomu zlovyku příliš propadli, že už jste jím příliš spoutáni. Říkáte mi: „Otče, už čtyřicet pět let bojuji s tím zlovykem, jak mě může Bůh osvobodit? Myslím, že je to můj osud.“ Nepodceňujte moc Pána Ježíše. On dokáže vstoupit i tam, kam by vás to ani nenapadlo. I do života vašich blízkých. Někteří z nich jsou nedostupní, nevyzpytatelní, ale Pán Ježíš k nim může přijít. Důvěřujte v Jeho moc. On vstupuje i tam, kam se nikdo z lidí neodváží vstoupit. Děkuji Ti, Ježíši, za tuto Tvou velikou lásku! Děkuji Ti za Tvou velikou lásku ke mně! Mám naději na nový život.

Podívejte se na toho posedlého. Je spoutaný řetězy a ubližuje si. Být spoutaný řetězy znamená myslet si, že mě nemůže zachránit ani Bůh. Že jsem tak velký hříšník, že mě ani Bůh nemůže milovat. Že jsem úplně k ničemu, že se v mém životě nemůže stát nic dobrého. Takhle nás ďábel spoutává. Svátý Pavel nám řekl, že Pán Ježíš přišel, aby nás vytrhl z moci satanovy. Děkuji Ti, Pane Ježíši. Děkuji Ti, že přicházíš, abys mě vysvobodil z moci ďábla. Já už nechci být nástrojem ďábla. Jsem Tvým chrámem, Pane Ježíši. Můj život není ďáblovým příbytkem, můj duch není ďáblovou dílnou. Můj duch je místem, kde uchovávám Tvé slovo. Tvé slovo uchovávám ve svém životě. Osvobod' mě, Pane Ježíši, svou přítomností a svým slovem. Já velmi toužím po osvobození.

Zraňovat se – ten posedlý se zraňoval kameny – znamená nevyužívat příležitosti, které nám Bůh nabízí ke zlepšení života. Možná jsou tyto exercie příležitostí k tomu, abyste zlepšili svůj život. Můžete to zažívat doma jako otec, matka – jak moc jste pomohli svým dětem penězi, radou, sehnali jste jim práci, koupili jste jim auto, ale často to zneužily a ještě se obrátily proti vám. Pán Ježíš byl k tomu posedlému milosrdný, vyhnal z něj demony a poslal je do vepřů. Víte, co se s těmi vepři stalo. Vrhli se do moře a utopili se. Aby byl zachráněn jeden člověk, zahynuly dva tisíce vepřů. Jaká ztráta pro jejich majitele! Když se na to podíváme z materiálního hlediska, je to velká ztráta. Ale z duchovního hlediska je osvobození jednoho člověka cennější než život dvou tisíc vepřů. Osvobození jednoho člověka je pro Pána Ježíše nesmírně důležité.

Jak se choval ten člověk, když z něj vyšli démoni? Seděl, byl oblečen a měl zdravou mysl. Pane Ježíši, i my potřebujeme zdravou mysl. Modleme se za to pro sebe i pro své blízké. Naše děti jsou dobré, ale mají nezdravé myšlení, vedou je nesprávné duchové, proto jsou tvrdohlavé, neposlušné, žijí život bez Krista a zabývají se zlými věcmi, protože nemají zdravou mysl. Proste Pána Ježíše, aby se dotkl srdcí vašich dětí. U Pána Ježíše je všechno možné. Přečteme si to – Mk 5,15: *Když přišli k Ježíšovi a viděli toho posedlého zlými duchy, který jich mival v sobě celý pluk, jak tam sedí oblečený a při zdravé mysli, padla na ně bázeň.* Když viděli vesničané, že se ten člověk chová rozumně, dostali strach. Umíte si to představit? Když se z vás stanou dobří lidé, druzí dostanou strach. Když byl ten člověk posedlý, lidé se ho báli. Teď je osvobozen, ale lidé se ho bojí i nadále. Zlí lidé nechtějí, abyste byli dobří. Nelíbí se jim, když jste dobří, a nelíbí se jim ani, když jste zlí. Ďábla nikdy nemůžeme uspokojit. Oni se báli, a přitom měli děkovat Bohu.

Ten člověk, který byl dříve posedlý, tam teď pokojně seděl, už neběhal sem a tam. Předtím byl nahý a teď byl oblečen. Teď má zdravou mysl. To je osvobození. Když vesničané viděli, že je posedlý uzdraven, šli to říct majitelům vepřů. Ti přišli a viděli, že chybějí vepři a ten člověk že tam sedí se zdravou myslí, a prosili Pána Ježíše, aby odešel z jejich kraje. Říkali: „Pane Ježíši, odejdi odsud, my Tě tady nechceme.“ Proč? Zatím přišli o vepře, o vnější materiální statky, ale kdyby s nimi Pán Ježíš zůstal, přišli by i o to, co skrývají ve svém srdci. Přišli by o svou chamtivost, o svou pýchu. Přišli by o mnoho věcí a to si nepřáli, proto řekli Pánu, aby odešel. On tedy z jejich kraje odešel. Jaká to prosba! A jak zareagoval Pán Ježíš? Chtěli, aby od nich odešel, a On to učinil. Ti majitelé vepřů si mysleli, že největší ztrátou v jejich životě je přijít o vepře, přijít o peníze. Ale my víme, že tou největší ztrátou v životě není ztratit peníze, ale Ježíše. Ztratit Ho ze své rodiny, ze svého prostředí, ze svého kraje. To je ta největší ztráta.

Zavolejme Pána Ježíše, aby se vrátil. Pane Ježíši, vrať se do naší rodiny, vrať se a zůstaň s námi, vrať se a zůstaň v mém srdci. O tom jsme rozjímali u té Východní brány. Sláva, která odešla, se vrací. Naše děti možná nepotřebují Boha a říkají Pánu Ježíši: „Odejdi ode mě, odejdi z naší rodiny,“ jako to říkali ti vesničané. Neuvědomují si, jaká je to veliká ztráta. Duch svatý otevřel oči aspoň vám. Milí přátelé, je to zázrak. Vaše mysl dostává světlo, u vás začíná uzdravení a osvobození a rozšíří se do vašich rodin. Jednoho dne uslyšíte: Do této rodiny přišla spása. Nejen k vám, ale do celé vaší rodiny, jako do rodiny Zachea. Všechno začalo u Zachea, u jednoho člověka, a rozšířilo se to do celé rodiny.

Věřme v Pána Ježíše. On má moc nás osvobodit. Neztrácejme Ježíše ze svého života. On nás uzdravuje a zachraňuje. V Jeremiášovi je mocné Boží slovo (Jer 17,14): *Uzdrav mě, Hospodine, a budu uzdraven, zachraň mě a budu zachráněn*. Modleme se ho s velikou touhou po osvobození od útoků ďábla, po osvobození od zlých spoutaností. Prosme tímto veršem Pána Ježíše, prosme Abba Otce, Ducha svatého. Tento verš má velikou moc uzdravovat, když se ho budeme modlit, budeme osvobozováni. Věřte v Pána Ježíše. On je vám nablízku a šeptá vám do ucha: Chceš být osvobozen? Chceš být zachráněn? Ano, Pane! Chci být zachráněn, chci být uzdraven. Buďte Pánu ve svém srdci vděční. Kdykoli máte pocit, že se zase dostáváte do starých kolejí, vezměte si tuto pilulku – Jer 17,14 – a s velikou vírou se modlete a dostane se vám pomoci. Chtěl bych, abyste byli pod Boží ochranou jako Josef – pod ochranou šůry i zdola.

Jsem druhým lidem dobrým bližním? (3. den – mše svatá)

Lk 10,30-37: *Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a ocitl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravit do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva donedary a dal je hostinskému se slovy: 'Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.' Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se ocitl mezi lupiči?‘ Znalec Zákona odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“*

Milí otcové, milý jáhne, milí bratři, milé sestry,

dnes jsme v evangeliu slyšeli jedno velmi známé podobenství Pána Ježíše – podobenství o Dobrém Samaritánovi. Víím, že ho dobře znáte. Kdybych se na něj zeptal dětí, určitě by mi ho uměly převyprávět. Ale chci vám teď položit otázku: Co je tématem tohoto podobenství? Láska k nepříteli. Teď jste v šoku. Žádného nepřítele tady nevidíme. Je tu zraněný člověk a milosrdný Samaritán. Podívejme se však na ten text s Duchem svatým. Kdo cestuje z Jeruzaléma do Jericha? To nevíme. Jeruzalém je městem židů, ale Jericho je pohanské území. Jelikož ten muž cestuje z Jeruzaléma, jedná se o Žida. Ten, který mu pomohl, je Samaritán. Samaritán pomáhá Židovi. Mezi Samařany a židy panuje nepřátelství. Intenzitu toho nepřátelství vidíme na rozhovoru Pána Ježíše se Samařankou. Pán Ježíš jako Žid jí žádá o pohár vody a ona odpovídá: „Ty jsi Žid a bavíš se se mnou?“ Mezi židy a Samařany panuje letitá nenávisť. Teď se můžete ptát, co je důvodem jejich nepřátelství. Samařan má židovské kořeny, ale když byli židé v exilu, zapomněli někteří na zákon, oženili se s pohankami a byli vyloučeni ze židovských rodin. Když se pak po exilu vraceli zpátky, nedovolili jim židé vrátit se do Jeruzaléma, proto se shromáždili v Samařsku a usadili se tam a říká se jim Samařané. Na hoře Gerizim si postavili svůj chrám. Židé a Samařané spolu nemají nic společného, nenávidí se. Proto podobenství o lásce k nepříteli.

Znalec Zákona chtěl přivést Ježíše do úzkých a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ Nechtěl se vlastně nic dozvědět, jen ukázat své znalosti a zesměšnit Pána Ježíše. On mu však neodpověděl a reagoval jinou otázkou: „Co je psáno v Zákoně?“ Odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.“ Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To dělej a budeš žít.“ Nestačí, že něco znáte, snažte se to žít. Zákoník se zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Položil Pánu Ježíši dvě otázky: Co mám dělat, abych dostal věčný život? Kdo je můj bližní? V odpověď se jal Pán Ježíš vyprávět uvedené podobenství.

Jeden muž cestoval do Jericha, což je nebezpečné místo, po cestě je mnoho zlodějů. Ani v Africe, kde působím, nemůžeme všude vycházet v noci, protože tam jsou zloději a mohou vás i zabít. Ani autem na taková místa nejezdíme, je to velmi nebezpečné. Cestou byl ten muž přepaden, okraden, zbit a pohozen u cesty polomrtvý. Polomrtvý cizinec na cizím území. To je beznadějná situace. Jak tam tak v bolestech čekal, slyšel někoho přicházet. S velikým očekáváním pozvedl hlavu a viděl kněze a říkal si: Přichází můj kněz! Kněz z mého kmene! Vezme mě do nemocnice a uzdravím se. Kněz ho viděl a vyhnul se mu. Chudák muž! Jeho člověk mu nepomohl. Tu slyšel, že přichází někdo jiný. Pozvedl hlavu a viděl levitu. S velikou nadějí k němu vzhlížel – on mě vezme do nemocnice a uzdravím se! Levita ho viděl, ale vyhnul

se mu. Muž ztratil veškerou naději. Spíš než bolest pocítoval hluboké zklamání. Báł se a cítil se podveden.

Tehdy slyšel, že přichází nějaké zvíře. Pozvedl hlavu a ulekl se. „To je Samařan, můj nepřítel! Jistě mě zabije. Pomstí se mi.“ Ze strachu zavřel oči. Věděl, co se stane. Jen trošičku je pootevřel a viděl, že k němu ten Samařan přichází. Samařan měl něco, co knězi a levitovi chybělo. Měl soucit. Nestačí, že něco vidíme, musí to v nás probudit soucit. Slezl ze svého soumara a prohlížel si zraněného Žida. Žid čekal, že ho zabije, ale Samařan otevřel láhev s olejem, vléval olej do ran svého nepřítelů a pak ho vzal do hostince a všechno za něj zaplatil.

Vnitřní smysl toho podobenství nás může proměnit, protože mluví o realitě našeho života. Často když čelíme krizi, když máme veliký problém, nám ti tak zvaní dobří lidé, nejlepší přátelé nepomohou. Pomoc přichází často z nečekaných míst a od nečekaných lidí. Pán Ježíš říká: „Nikoho nezavrhuje, nikoho nevytěšňuje, nikoho nepodceňuje.“ Nikdy nevíte, co se zítra stane. Třeba se ocitnete na místě toho zraněného Žida, nebudou tam vaši nejlepší přátelé a bude tam třeba ten, koho nenávidíte. Řeknu vám příklad ze svého života.

Když jsme byli v semináři, chodili jsme do jedné farnosti v Nairobi a jednou nás kněz vzal na jeden program ve škole. Bylo kolem osmi hodin večer. V Keni v Africe je v půl sedmé úplná tma. V osm hodin byla černočerná tma. Seděl jsem za řidičem a viděl jsem, jak se k nám zezadu blíží auto a skoro do nás narazilo. Předjelo nás a zablokovalo nás. Vyšli čtyři muži s puškami AK 47. Byli to lupiči. Podívali se dovnitř a viděli mě, urostlého muže, a namířili na mě. Řekli mi: „Sed' a nehýbej se!“ Muž, který mi držel hlavěni pušky u spánku, na mě křičel: „Zabiju tě!“ Ostatní zatím rabovali. Já jsem věděl, že mě zastřelí. Takhle to tehdy v Nairobi chodilo. Přepadli vás, obrali a zabili. Věděl jsem, že zemřu. Modlil jsem se: „Pane Ježíši, jdu k Tobě, odpusť mi všechny hříchy! Přijmi mě do své lásky!“ Ten muž mě začal tou pažbou tlouci, bolelo to. Jak říkal: „Zastřelím tě,“ vystřelil. Od té doby mám tinnitus, hučení v uchu. Nevěděl jsem, co se děje. Jsem na živu, nebo jdu do nebe? Říkali mi, že když se prostřelí spánek, na jedné straně je malá dírka a na druhé straně vyletí všechny vnitřek hlavy. Sálh jsem si na hlavu, ale všechno bylo na místě. Nevěděl jsem, kam vlastně vystřelil. Myslel jsem si, že jdu do nebe.

Zdálky jsem slyšel, že někdo křičí. Na ten výstřel a křik se seběhli lidé a rozsvítili. Zloději sebrali, co nakradli, a zmizeli. Já jsem pořád seděl v autě a nechápal jsem, co se stalo. Jsem mrtev, nebo žiji? Ostatní mě začali křísit, byl jsem celý od krve, ale nikdo nevěděl, co se vlastně stalo. Pak přivedli jednoho muže, který měl zkrvavenou tvář. Byl to hlídač sousedního domu. Každý den jsem toho muže vidal sedět u domu, sedával u brány. Viděl jsem ho, ale nevěnoval jsem mu pozornost. Pokaždé tam seděl. A víte, co se stalo? Ten muž slyšel auto a hluk a přišel se podívat, co se děje. Odešel od brány a přišel sem s loučím. A ten zloděj, který mířil na mě, vystřelil místo na mě na něj. Jelikož ten muž nesl loučím dál od těla, kulka ho netrefila, odrazila se od kamene a ty střepiny ho zasáhly do oka a do tváře. Chudák muž plakal a nevěděl, co se děje. Kdyby tu loučím nesl před sebou, byl by mrtev. Vzali jsme ho do nemocnice a uzdravil se.

Co tím chci říct? Cítil jsem se provinile. Když jsem byl v nebezpečí, ti tak zvaní dobří přátelé nebyli po ruce, aby mi pomohli. Nebyli tam mí představení. Byl tam hlídač, kterému jsem dřív nevěnoval žádnou pozornost. Ten mi zachránil život. Nikdy nikoho neposuzujte, nikdy nikoho nepodceňujte. Nikdy nevíte, odkud a od koho přijde pomoc. Možná od člověka, kterého dnes nenávidíte. Mně to otevřelo oči. Ten příběh nám může pomoci k tomu, abychom se milovali. Neměli bychom mezi sebe klást bariéry. Milujme a zahrňme do své lásky i své nepřátelů.

Kam mířil ten kněz z podoběnství? Šel do chrámu, aby přinesl oběť. Při té oběti také vyléval olej. Kněz vyléval olej na mramorový oltář, Samařan vyléval olej do ran svého nepřítele. Ten olej je olejem lásky a odpuštění. Když byl Pán Ježíš u konce svého příběhu, zákoník se zastyděl, ten příběh se mu nelíbil a chtěl utéci, ale Pán Ježíš mu to nedovolil. Zeptal se ho, kdo se zachoval jako bližní. Zákoník odsekl: „Ten, kdo prokázal milosrdenství.“ Neměl v sobě ani tolik pokory, aby řekl: „Ten Samařan, který prokázal milosrdenství.“ Jaké tvrdé srdce! Plné nenávisti. Ani Boží láska se nedostane dovnitř. Nenávist je veliká překážka v našem životě. Pán Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“ Nestačí, že ti pomůže Samaritán, i ty pomáhej potřebným Samařanům! Pán Ježíš mu nepřímo říká, že musí pozměnit svou otázku: Už se neptej, kdo je tvůj bližní. Ptej se: jsem já dobrý bližní? My jsme rádi obklopeni dobrými bližními, ale otázka zní: Jsem já dobrým bližním? Stačí, když přijímám pomoc od druhých, když mi druzí odpustí? Jsem dobrým bližním? Poskytuji stejnou pomoc? Odpouštím? Tento příběh klade posluchačům mnoho otázek. Není to jen ledajaký příběh. Je v něm skryto všechno, co potřebujeme k životu.

První otázka toho Zákoníka zněla: Co mám dělat, abych dostal věčný život? Je tu problém, jeho problém s lidmi: nenávist, nepřátelství. Když žijete ve svém srdci nenávist, nemůžete zdědit Boží království. Napravte svůj vztah k lidem. Tento příběh nám dává odpověď na to, jak se můžeme dostat do nebe: když vyřešíme své problémy s lidmi. Odpuštění je podmínkou k tomu, abychom se dostali do nebe. Když máme v srdci hořkost, říká nám tento příběh, že se nedostaneme do nebe. Můžeme myslet na nebe, můžeme si o něm něco nastudovat a něco se o něm dozvědět, ale nezakusíme ho. To je odpověď na otázku: co mám dělat, abych dostal věčný život? Odpusťte druhým lidem a získáte nebe. Přestaňte se ptát, kdo je váš bližní. Ptejte se: Jsem já dobrý bližní? Rozjímejte o tom. Je to velmi bohaté podoběnství. Prosím, rozjímejte o těchto věcech, abyste se dostali do nebe.

Bůh je milostivý a soucitný (4. den – ranní rozjímání)

Pro naše ranní rozjímání si přečteme verš 2Par 30,9: *Jestliže se navrátíte k Hospodinu, vaši bratři a vaši synové dojdou slitování před svými vězniteli a vrátí se do této země. Vždyť Hospodin, váš Bůh, je milostivý a soucitný, neodvrátí od vás svou tvář, jestliže se k němu navrátíte.*

Milí přátelé, jsme v procesu litování a navracení se k Pánu. Bůh je soucitný a milosrdný a nikdy od nás neodvrátí svou tvář. Často je pro člověka jednoduché opustit Boha, ale složité se k Němu vrátit. Je to těžké, protože máme pocit viny, bojíme se trestu a kvůli tomuto vědomí viny a strachu z trestu zůstáváme raději od Boha odloučení. Díky tomuto Božimu slovu však strach zmizí. Bůh je soucitný a milosrdný a nikdy od nás neodvrátí svou tvář. On je bohatý na milosrdenství a na lásku a stále čeká na náš návrat. V tom je velká naděje pro nás, kteří se s lítostí vracíme k Pánu.

A další dobrá zpráva. Asi máme všichni ve svém životě, ve své povaze nějaký trn, nebo máme příbuzné s těžkou povahou, velmi zatvrzelé, kteří nám způsobují hodně problémů a bolesti. Nechtějí odpustit, nechtějí se vrátit k víře, a místo aby hledali Pána Ježíše, zabývají se jinými záležitostmi. Někteří jsou úplně popletení. Působí nám to velikou bolest a modlíme se za jejich obrácení. Někteří jsou třeba závislí na alkoholu. Alkohol nebo drogy dokáží zničit pokoj v rodině. Toto Boží slovo vám říká, že se i oni navrátí k Pánu. Jak? Když vy budete činit pokání a budete se modlit. Když já lituji a vracím se k Pánu, budou mí blízcí – moje matka, můj otec, mí sourozenci – propuštěni ze zajetí a také se vrátí do této země. Boží slovo je ostřejší než dvojsečný meč. Když činím pokání a vracím se k Pánu Ježíši, přijímám od Pána milosrdenství a odpuštění. Bůh ode mě neodvrátí svou tvář. A nad mými blízkými se smilují jejich věznitelé a oni se také vrátí do této země. Také oni přijmou milosrdenství a odpuštění. Prosím, nezapomínejte na to.

Tento biblický verš nás ujišťuje a zároveň utěšuje. Ve svém životě a ve své rodině to zažil král David. Kvůli jeho hříchu trpěl on i jeho blízcí. Tolik špatného se událo v jeho rodině! A co dělal David po zbytek svého života? Činil pokání za své hříchy i za hříchy své rodiny. Nakonec se nad ním Bůh smiloval a v jeho rodu se narodil Ježíš. Naši blízcí se vrátí k Pánu. Jejich věznitelé se nad nimi smilují. Kdo drží v zajetí naše blízké? Zotročuje je mnoho věcí. Možná duch nenávisť, duch pýchy, nevědomost, nedostatek víry. Ať je to cokoli, Bůh je přivede zpátky.

Dnešní den je dnem pokání, prosíme Boha o milosrdenství, vyznáme hříchy, přijmeme fyzické a vnitřní uzdravení, budeme naplněni silou Ducha svatého. Kéž mají dnes vaši blízcí podíl na vašich modlitbách a na požehnání, které přijmete. Prosím, myslete na ně ve svých modlitbách. Přál bych si, abyste si dnes aspoň jednou vzpomněli jmenovitě na všechny své blízké. Udělejte to takhle: Když si vzpomenete na svého otce, víte, co potřebuje, víte, v jaké oblasti se ho chce Bůh dotknout. Udělejte palcem do své dlaně znamení kříže, jako byste ho dělali na čele svého tatínka. Řekněte Pánu: Pane Ježíši, požehnej mému tatínkovi. Pane Ježíši, požehnej mé mamince. Například když se modlíte za svého bratra: Pane Ježíši, přivádím k Tobě svého bratra, děkuji ti za dar jeho života. Pane Ježíši, Ty víš, co potřebuje. Trpí kvůli svému alkoholismu a kvůli tomu se doma stále hádá se svou ženou. Smiluj se nad ním, smiluj se nad jeho rodinou. Osvobod' ho od ducha alkoholismu. Takhle krátce se pomodlete.

My jsme poslušni Božimu slovu a to je velmi důležité. Když se Pán Ježíš v Getsemanské zahradě podřídil Božimu slovu, pokušitel od Něj odešel. Pokušitel Ho už nemohl držet. Všichni

vaši blízcí dnes musí mít podíl na požehnání, které přijmete. Svatý Jakub nám ve verši 4,8 říká: „*Přijďte blíže k Bohu a Bůh přijde blíže k vám.*“ On od vás nikdy neodvrátí svou tvář. On je milosrdný a milující. Vaši blízcí se také vrátí k Pánu. Tak, jak se Bůh přiblíží k vám, tak se přiblíží i k vaší rodině. Rozjímějme o tomto Božím slovu. Použijte toto Boží slovo i v budoucnu, když na vás budou doléhat nějaké rodinné problémy.

Vyléčím tě ze tvých ran (4. den – 1. promluva)

Ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého. Amen. Nebeský Otče, děkujeme Ti, že jsi nás stvořil a že nás miluješ. Děkujeme Ti, že nám dáváš svou lásku skrze svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista. Pane Ježíši, předstupujeme před Tebe a děkujeme Ti, že nás přivádíš zpět k lásce našeho Otce. V Tobě vidíme svého Otce. V Tobě vidíme, jak je náš nebeský Otec milosrdný, jak je velkorysý. Děkujeme Ti, Duchu svatý, že nás vedeš do hloubky Božího slova. Děkujeme Ti, že obnovuješ náš život. Vznášej se nad námi stejně, jako ses vznášel nad vodami na počátku stvoření. Vnes řád do našeho neuspořádaného života. Vnes světlo do nejtemnějších okamžiků našeho života. Ó Pane Ježíši, ochraňuj nás před vším zlem, nebezpečím a nemocí. Modleme se za své rodiny, zejména za své blízké s těžkou povahou. Kěž pocítí naši lásku. Panno Maria, oroduj za nás. V Abba Otcí žijeme, pohybujeme se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Milí přátelé, teď bych s vámi rád rozjímal o vnitřním uzdravení. Vnímám, že lidé potřebují vnitřní uzdravení čím dál víc, a zároveň vidím ovoce, které vnitřní uzdravení přináší. V Africe vedu kromě jiného exercicie, které jsou celé zaměřené na vnitřní uzdravení, a přináší to bohaté ovoce. Nevím, jestli si vy zde v České republice uvědomujete, jak je vnitřní uzdravení důležité. Víte, co to je? Například když nemáte hlad, nemusíte jíst, ale když jste hladoví, stane se pro vás jídlo nezbytností. Pokud potřebujeme vnitřní uzdravení, znamená to, že jsme vnitřně zraněni. Mohlo to začít už v lůně naší maminky. Před několika týdny ke mně přivedli manželé svého čtyřletého chlapce, kterého adoptovali, když mu byly dva týdny. Maminka nechala dítě v nemocnici a utekla. Ten čtyřletý chlapec byl velmi inteligentní, ale občas se choval velmi podivně, a když ho rodiče napomenuli, řekl jim: „Zabiju vás. Nemluvte na mě, nebo vás zabiju.“ Požádali mě, abych se nad ním pomodlil, nevěděli, co si s ním počít. Když otevřel pus, vyšlo z ní: „Zabiju tě.“ Když se ho chtěl táta dotknout, křikl na něj: „Říkal jsem ti, ať se mě nedotýkáš! Nebo tě zabiju!“ Kde to začalo? To dítě vyrůstalo v lůně své maminky jako nechťené.

Vnitřní zranění nám způsobuje mnoho trápení. Říkal jsem, že můžeme být zraněni už v lůně své matky, nebo v rodině, pak ve škole, ve společnosti, možná v církvi, možná na pracovišti, v manželství. Jsou různé možnosti, jak utržit vnitřní zranění. Někdo si těch zranění není vědom, ale projevují se u něj příznaky. Mění se mu nálady, v jednom dni se u někoho mohou v emocích vystřídat všechna čtyři roční období. Setkávám se s lidmi, kteří se měsíc usmívají, jsou aktivní a pak stráví tři měsíce ve sklepech, kde se ukrývají. S nikým nemluví, jsou naštvaní. Někdy se smějí, někdy pláčí. Nejsou stabilní. S velikým nasazením naváží vztah a po pár měsících se unaví. Chtějí postupovat vpřed, ale něco je stahuje zpátky. Rány ovlivňují naši povahu, naše chování, způsob myšlení. Některé věci, některé zvyky nám předali naši rodiče a ani si to třeba neuvědomujeme.

Řeknu vám, jak jsem v sobě objevil jeden negativní povahový rys svého tatínka. Když mě někdo o něco požádal, má první reakce byla: „Ne.“ Například kdyby mě otec Jaroslav požádal, abych v jeho farnosti slavil následující den mši svatou, řekl bych mu, že ne. Ale později bych přislíbil, že přijdu a budu slavit mši svatou. Kdyby mě Martin poprosil, abych mu půjčil dva tisíce korun, řekl bych mu: „Ne.“ Při rozloučení bych mu však ty peníze dal. Nebyl jsem si toho svého problému vědom, až mě na to jednou upozornil můj spolubratr z komunity. Vzal jsem si to k srdci, šel jsem rovnou do kaple a řekl jsem Pánu Ježíši: „Pane Ježíši, slyšel jsi, co mi řekl ten kněz. Je to pravda, že takhle jednám?“ Promluvil jsem si s Pánem Ježíšem tak, jako mluvím s vámi. Já s Ním takhle mluvím. Všechno Mu řeknu a hledím na Něj s otevřeným srdcem. Sděлил

jsem Mu svou bolest a poprosil jsem Ho, aby mi v té věci pomohl, že už se z toho u mě asi stal zvyk a ubližuji tím druhým. Jak jsem takto rozmlouval s Pánem Ježíšem, mé myšlenky zaletěly k tátovi a viděl jsem ho před sebou. Modlil jsem se v Nairobi a před sebou jsem viděl tátu a vzpomněl jsem si na jednu epizodu.

Když jsem chodil do školy, museli jsme platit školné. Šel jsem za tátou: „Tati, dnes máme zaplatit školné.“ On řekl: „Ne, nemám peníze.“ Jak jsem odcházel do školy, zavolal si mě zpátky a dal mi ty peníze. Můj tatínek byl přesně takový. Když jste ho o něco prosili, nejdřív řekl: „Ne.“ A pak to udělal. Když jsme ho volali na oběd: „Nejdu, začněte beze mě.“ A hned nato: „Už jdu!“ Vidíte, já jsem ten zlozvyk svého tatínka zdědil. Nevím proč. Když známe důvod, je to snazší, ale u mnoha věcí důvod neznáme. Modlil jsem se a prosil jsem Pána Ježíše: „Prosím, osvobod' mě od toho zlozvyku, já ho nechci. Tatínek mě tím zlozvykem rozčiloval a já jím teď rozčiluji druhé.“ Prosil jsem Pána, aby se mě dotkl, modlil jsem se za svého tátu, modlil jsem se za sebe, modlil jsem se za všechny lidi, kterým jsem ublížil, a každý den jsem prosil Pána, aby se dotkl mé mysli: „Pane Ježíši, obmyj mou mysl svou předrahou krví a vládní mému myšlení.“ Pán Ježíš mě skutečně uzdravil, už ten zlozvyk nemám. Když mě o něco prosíte a je to v mých silách, řeknu: „Ano.“ Moje ANO je teď skutečným ANO a moje NE je skutečným NE.

Když jsem byl loni u rodičů, zašli jsme s tatínkem a s bratrem do kavárny. Při té příležitosti jsem se o tom zlozvyku zmínil a táta řekl: „Já v tom nevidím problém.“ Nechtěl se změnit. Mně ten zlozvyk zjevil Duch svatý a já jsem ho přijal. Když jsem o něm řekl tatínkovi, ten ho nechtěl přijmout. Modlím se za něj a vím, že letos se změní. Koupím mu další kapučino a uvidíme. Nebo jiný příběh. Jeden spolubratr kněz má rád smažené ryby, a když jedeme kolem stánku, kde je prodávají, začne slintat a básnit o nich, i kdyby jich předtím snědl několik. Když jedeme sami dva, nevádí to, ale když nás jede víc, ostatní se nad tím pohoršují. Rozhodl jsem se, že mu o tom řeknu: „Příteli, nehněvej se na mě. Jestli chceš, změň se, nebo s tím nic nedělej. Jedná se o smažené ryby.“ Chtěl to vysvětlit. „Kamaráde, kdybys viděl, jaký máš výraz, když vidíš někde prodávat smažené ryby!“ Reagoval: „Já se nechci změnit. Kdybych se změnil, už bych to nebyl já. Je to součást mého života.“ V této oblasti nemusí rady fungovat, je potřeba osvěcení shůry. Někteří lidé pochopí a snaží se změnit, u ostatních se to stává zvykem a nechtějí se změnit, i když si z nich ostatní utahují. Jsou to drobnosti, ale v manželství se mohou stát pro druhého zátěží. Když nám druzí jisté věci v lásce vytknou, přijmeme to. Když se nad sebou zamyslíme, objevíme plno takových věcí. Když se uzdravíme, bude náš život klidnější.

Uzdravení nastává různým způsobem. Nemyslete si, že všechno spadne s nebe. Slyšeli jste, jak mi pomohl můj kněz, já jsem to přijal, modlil jsem se za to a Pán Bůh mi pomohl. Dokázal jsem změnit zlozvyk, s nímž jsem žil skoro čtyřicet tři let, o němž jsem neměl tušení a o němž mi nikdo neřekl. Je to tak. Když máme nějaké zlozvyky, druzí se nám třeba za zády smějí, ale neřeknou nám o tom přímo. Někdy vás může Bůh uzdravit skrze přítele, přijměte to a jděte s tím za Pánem. Proč s tím máme jít za Pánem? Protože ten zlozvyk nezmizí, když si vezmeme Paralen, je to defekt v povaze. Potřebujeme vnitřní uzdravení. Jsme různě zraněni a to zranění se projevuje různě. Když je naše srdce prázdné, křičí. U nás se říká, že prázdná nádoba duní. Upadáme do zlozvyků, pijeme, kouříme. Po vnitřním uzdravení byli lidé v těchto všech oblastech osvobozeni. Vnitřní uzdravení také pomohlo mnoha lidem osvobodit se od pornografie. Přestali žít nemorálně.

Přečteme si Sir 30,21-25: *Nepoddávej se zármutku a netýřej se starostmi. Radost srdce je život člověka. Veselí prodlužuje věk. Dopřávej si a potěš tak své srdce, daleko od sebe zapud' zármutek. Vždyť zármutek mnohé zahubil a žádný užitek z něho není. Závist a hněv ubírají dny a starost přivádí předčasně stáří. Rozjasněnému srdci dobře chutná, může plně vychutnat to, co jí.* Nedávno mě Stáňa vzala do restaurace a objednala mi jídlo, které mám nejraději: vepřové koleno. Vždycky když jsem v České republice, pochutnám si na něm. Tehdy jsem ho v restauraci pořádal, dostal jsem velkou porci, a viděl jsem dalšího hosta, který měl menší vepřové koleno a k němu popíjel pivo. Krájel svou porci a chtěl sníst sousto, ale nemohl. Já už jsem měl koleno v sobě, ale on měl stále celou porci na talíři. Setkávám se s takovými lidmi, kteří mají před sebou vybraná jídla, ale nechutná jim. Kousek snědí a zbytek nechají. Ale podívejte se na mě nebo na Martina, nám chutná. Mít dobré srdce, srdce, které v sobě nenese rány, je výhrou. Uzdravené srdce, abyste se už nepoddávali smutku, hněvu a žárlivosti. Hněv a žárlivost nám krátí život. Smutné srdce je příčinou předčasného stáří. To se píše v Božím slovu. Když je vaše srdce zdravé, nebude k vám mít stáří přístup, příznaky stáří vás neovlivní. Budete stále zelení, krásní, budete jako zářivé hvězdy. Když však své srdce vystavíte smutku, přijdete o svou krásu, aniž byste si to uvědomili. Ztratíte svůj lesk.

Poznávám to na vás i při exerciciích. Například jeden rok je Anežka zoufalá, ani se nečeše. Na exerciciích naslouchá Božím slovu, Pán Ježíš se jí dotýká, respektive ona dovolí Pánu, aby se jí dotýkal. Ježíš se nás dotýká stále, ale my Ho odmítáme. Anežka Mu dovolila, aby se jí dotkl. Když přijela na exercicie o rok později, ptala se mě, jestli se na ni pamatuji, ale nevěděl jsem, o koho jde. Představila se mi a já jsem se nestačil divit. Vypadala o deset let mladší. Byla krásná, plná radosti. Říkal jsem si, že jsem ji měl před rokem vyfotit, abych jí ukázal, jak se změnila. Vnitřní uzdravení nám vrací krásu a chuť k jídlu. Nevystavujte své srdce smutku. Samozřejmě se věci nemusejí dít tak, jak si přejeme, ale máme řešení: Pána Ježíše. Když nalézáme řešení v Pánu Ježíši, proč bychom měli plakat a ohlížet se zpět? Přineste svou bolest před Pána. Mluvte s Ním o samotě. Jistě máte poblíž bydliště kostel, občas tam zajděte a zůstávejte s Pánem ve svatostánku. Mluvte s Ním a řekněte Mu o své bolesti. Možná vás zranila babička, když jste byli u ní na návštěvě, a ta bolest, to její odmítnutí vás stále pronásleduje. Nebo vás odmítali ve škole, nebo v rodině, nebo na pracovišti, nebo v manželství. Začalo to u babičky a teď jste odmítání, kamkoli se hnete. Pořád myslíte na babičku a jste naplněni hněvem. Myslíte si, že to je všechno kvůli ní. Ani deset exercicií za vnitřní uzdravení vám nepomohlo.

Odmítnutí je opravdu vážné zranění. Nikdo nechce být odmítán. Toužíme po přijetí. Já vím lépe než kdokoli jiný, co znamená být odmítán. Chtěl jsem se stát knězem a na šesti místech mě odmítli. Říkali, že nemám žádné nadání, neumím zpívat, neumím kázat, neumím nic zorganizovat, neumím vést lidi, nemám dobré známky. Uváděli litanii mých chyb. Je těžké přijímat odmítnutí. Říkali mi: „Nemáš povolání. Vrat' se domů.“ Často jsem se vracel se slzami v očích, ale bojoval jsem, chtěl jsem se stát knězem. Odmítání bolí. Odmítali mě a zároveň mě zraňovali, když říkali, co všechno neumím. Stálo tam třeba dvacet čtyři zájemců a mě jediného nepřijali. Víte, co mě uzdravilo z toho odmítání? Bible, když jsem četl o životě Mojžíše. Napadlo mě, že když jsme odmítáni, budeme i přijati. Mojžíše odmítla vlastní matka ne proto, že by ho nechtěla, ale víte, jak to tam tehdy chodilo. Mojžíš byl odmítnut, ale zároveň přijat princeznou. Pokud zažíváte odmítnutí, přijde přijetí. Já jsem toho důkazem. Přijali mě na sedmém místě. Stal jsem se knězem v Kongregaci vincentinů.

Když se vracím k tomu odmítání, necítím bolest. Bůh má plán. Pamatujte na to, že za každým vaším odmítnutím se skrývá lepší plán Boží. Než jsem se uzdravil, vždycky jsem zesmutněl, když jsem pomyslel na místa, kde mě odmítli. Byl jsem odmítnut i v diecézi a před svým uzdravením jsem raději chodil na mše svaté k řeholníkům. Utržená zranění se projevují různě. Ježíšova láska všechno vyřeší. Co je zajímavé – v Nairobi, kde nyní působím, poskytuji přístřeší představeným z pěti kongregací, které mě odmítly, i kněžím z mé diecéze. Vyzvedávám je na letišti, ubytují je v našem centru a starám se o ně a oni pomáhají se zpovídáním. Třeba generální představený a tři provinční představení přiletěli do Nairobi a ti, kteří se o ně měli postarat, zmizeli. Zůstali stát na letišti a nevěděli, co si počít, byli v Nairobi poprvé. Zajel jsem pro ně, poskytl jsem jim ubytování a postaral jsem se o ně. Pak jsem se zmínil o tom, jak mě před lety odmítli. Řekl jsem to s láskou, ne se zraněním. To je krása odpuštění a uzdravení ze zranění. Jako Josef, který je plodonosným štěpem, plodným stromem. Ten, kdo je vnitřně uzdraven, se stane plodným stromem a jeho větve se pnou nad zdi. Když nejsme vnitřně uzdraveni, jsme jako ta zeď.

Říkal jsem vám, že se v uzdravení skrývá mnoho pokladů. Když se dnes díváme zpět na svůj život, nemáme důvod ke smutku. Můžeme říci spolu se svatým Josefem své minulosti nebo lidem, kteří nám ublížili, lidem, kteří nás prodali: „Bůh mě sem přivedl, abych vám zachránil život.“ To je pravda. Víte, kdo mě vysvětil na kněze? Biskup, který mi řekl, že nemám povolání, který mě poslal domů. Bůh zařídil, aby mě právě on vysvětil. Náš Bůh má smysl pro humor. Po vysvěcení jsem mu řekl: „Otče biskupe, vzpomínáte si na mě? Před lety jsem u Vás byl a řekl jste mi, že nemám povolání.“ Biskup mě objal a řekl: „Anthony, Bůh tě nechtěl mít jen na malém území jedné diecéze, ale chtěl tě mít v Africe.“ Když nás Ježíš uzdraví, všude panuje radost. Kde je odmítnutí, tam je přijetí. Věřte tomu. Samotné rozjímání o tom vás úplně uzdraví a proměníte se ze zdi v plodný strom.

Nevystavujte se smutku, žijte v radosti, aby se vaše mládí obnovovalo a ve stu letech abyste byli stále zeleným stromem. S radostným srdcem vám bude chutnat, budete dobře spát, budete se usmívat. Všimněte si, jak se Martin usmívá, když se dobře nají. Kde je odmítnutí, tam je přijetí. Pokud v sobě najdete nějakou chybu, přineste ji před Pána a přijměte ji. Přijetí skutečnosti je začátkem uzdravení. Neodmítejte své chyby. Přijměte skutečnost. Pán Ježíš uzdravuje, jen On se může dotknout srdce a změnit náš charakter, který se projevuje v našem chování. On nás uzdravuje a říká nám, že navrátí zdraví našemu tělu a uzdraví rány našeho srdce. Jer 30,17: „*Vždyť ti přivedu uzdravení a ze tvých ran tě vyléčím,*“ je Hospodinův výrok.

Klíč od nebeského království (4. den – 2. promluva)

Ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého. Amen. Pane Ježíši Kriste, náš Spasiteli, který nás uzdravuješ, děkujeme Ti a chválíme Tě. Jsme zde, abychom vyvyšovali Tvé svaté jméno. I když kráčíme temným údolím, jsi tam s námi. Ochraňuješ nás zdola i shůry stejně, jako jsi ve Starém zákoně ochraňoval Josefa. Potřebujeme vrstát do své víry a potřebujeme prohloubit svou víru v Boží slovo. Pomoz nám přijmout odpuštění našich hříchů, otevři naše srdce pro svátost smíření. Panno Maria, oroduj za nás. V Abba Otcí žijeme, pohybujeme se a jsme. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Budeme nyní rozjímat o svátosti smíření. Víím, že nemáte tuto svátost moc rádi, ale přistupujete k ní. Proč? „Protože babička mi řekla, že když se nebudu zpovídat, onemocním a zemřu.“ Lidé neznají krásu zpovědi. Rád bych s vámi o této svátosti sdílel pár věcí. Přečteme si Lk 11,52: *Běda vám, znalci Zákona! Odstranili jste klíč k poznání. Sami jste k němu nedošli, a těm, kdo k němu chtěli dojít, jste v tom bránili.* Klíč k poznání byl k dispozici už v judaismu a lidé měli ten klíč používat. Měli jím otevřít dveře a vstoupit a umožnit druhým, aby vstupovali. Ale co udělali? Zamkli tím klíčem dveře, někde ho uložili a sami nevstupovali a ani druhým neumožnili vstoupit. Nevíme, co je to za klíč, co je to za dveře a kam bychom jimi vešli. Každopádně ten klíč je k dispozici k užívání, ale oni ho nepoužívali, jak jsme slyšeli z Písma. Co se stane, když dlouho nepoužijeme klíč? Král Saul nepoužíval ten klíč správně a co se stalo? Bůh mu ho odňal a dal ho Davidovi. Když ten klíč nebudete používat, Bůh vám ho vezme a dá ho někomu, kdo ho použije. Kde je ten klíč dnes? Kde je dnes klíč, který farizeové a zákoníci nepoužívali? Mt 16,19: *Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.*

Bůh dal tento klíč židům, aby ho používali pro sebe a pro druhé. Ale co s ním udělali? Zamkli dveře a někam ho schovali. Když přišel Pán Ježíš, zjistil, že ten klíč nepoužívají. Sebral jim ho a dal ho Petrovi: „Petře, použijev ten klíč a otvírej lidem dveře, aby mohli vstoupit.“ To je zajímavé, tím klíčem se otvírají dveře do nebe. Církev ten klíč používá dodnes. Tím klíčem je zpověď. Já jako kněz ten klíč používám, vstupuji do Ježíšovy lásky a skrze ten klíč pomáhám mnoha dalším lidem vstoupit do Boží lásky. Lidé získávají svobodu. Ten klíč stále mocně působí v naší církvi a má se používat. Díky svátosti smíření se tento klíč stále používá a bude používat, dokud bude existovat církev. Tento klíč dostal Petr a skrze apoštolskou tradici působí dodnes a pomáhá mnoha lidem vstoupit do nebe. Lidem, kteří přistoupí ke knězi s lítostí, s vyznáním svých hříchů a novým rozhodnutím dál nehrěšit, je odpuštěno.

Prosím, modlete se za nás, kněže. Kdybychom ten klíč nepoužívali, stalo by se nám to, co dříve v judaismu. Židé přijali ten klíč, aby odpouštěli hříchy a pomáhali lidem vstoupit do Boží lásky, ale zapomněli na něj. Přestali se věnovat duchovním věcem a stali se zákoníky. Řídili se zákonem a zapomínali na ducha, proto jim ho Ježíš odňal a vložil ho do rukou Petrovi. Používejte ten klíč a vcházejte do Boží lásky a dovolte druhým, aby i oni vstupovali. Když jsou vám odpuštěny hříchy, jsou odpuštěny na sto procent. Bůh dá vaše hříchy do místnosti, zamkne ji a nikdo ji nemůže otevřít. Když vám Pán Ježíš otevře brány milosrdenství, nikdo je nemůže zavřít. To je síla této svátosti. Přečteme si Zj 3,7: *Andělu sboru ve Filadelfii napiš: 'Toto praví ten Svätý, ten Pravý, který má klíč Davidův; když on otevírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře.'* Když vám Pán Ježíš odpustí hříchy, jsou odpuštěny a brány milosrdenství se otevrou pro vás i vaše blízké a do vaší rodiny poplyne pozhnání jako řeka. Žádný zlý duch už vás nebude trápit pocit viny.

Nebudu mluvit o tom, co je to zpověď, protože to víte, ale o čtyřech rozměrech zpovědi. Za prvé: svátostný rozměr. Bůh všechno stvořil svým slovem z ničeho. Slova mají schopnost tvořit. Kněz používá slova, aby odpouštěl hříchy. Jestliže dokáže slovo tvořit, dokáže i odpustit. Když kněz řekne ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny,“ jsou odpuštěny. Jak může kněz odpouštět hříchy? Vždyť sám hřeší jako my. Přečteme si 2 Král 5,10-15, ale nejprve vám přiblížím, v jakém kontextu je tento úryvek psán. Námán, velitel vojska aramejského krále, byl malomocný. V jeho domě sloužila židovka. Vzpomeňte si, že lidé ze severního království byli odvedeni do exilu. Ta dívka mu řekla o proroku v Samaří, který by ho zbavil malomocenství. Když se o tom král dozvěděl, poslal po Námánovi izraelskému králi dopis a prosil v něm o uzdravení Námána. Izraelský král poslal Námána k proroku Elizeovi.

2 Král 5,10-15: *Elizeus poslal k němu posla se vzkazem: Jdi se umýt sedmkrát v Jordáně a tvé tělo se obnoví; jdi a budeš čistý!*“ Námán se rozhněval a odcházel se slovy: „Řekl jsem si: Jistě mi vyjde vstříc a osobně přede mnou bude vzývat jméno Hospodina, svého Boha, vztáhne ruku k nemocnému místu a zbaví mě malomocenství. Copak nejsou lepší Abana a Parpar, řeky damašské, než všechny vody izraelské? Nemohl bych se umýt v nich, abych byl čistý?“ Obrátil se s hněvem a odcházel. Tu přistoupili jeho služebníci a domlouvali mu: „Otče, kdyby ti prorok nařídil něco nesnadného, neudělal bys to? Tím spíše, když ti řekl: Umyj se a budeš čistý!“ Sestoupil tedy a ponořil se do Jordánu sedmkrát podle nařízení Božího muže a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý. Námán se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka.“

Námán přišel s velkým očekáváním, že mu Elizeus vyjde v ústrety a přivítá ho. A Elizeus ho zklamal. Nevyšel k němu, nevložil na něj ruce, aby byl uzdraven, ale zůstal ve svém pokoji a poslal služebníky, aby mu vyřídili jeho vzkaz. Námán si pomyslel: 'Co si o mně Elizeus myslí? Chce, abych se sedmkrát ponořil do této špinavé řeky? Copak nemáme ve své zemi čistší řeky? Jdu domů.' Služebníci mu domlouvali a Námán si to rozmyslel a učinil, jak mu nařídil prorok Elizeus, a byl uzdraven. Co to znamená? Tato řeka je jiná, tato řeka uzdravuje. Ti, kteří se v ní umyjí, jsou uzdraveni. To je krása a moc svátosti smíření. Možná toužíte po zajímavějších metodách odpuštění hříchů a uzdravení - Námán třeba mluvil o syrských řekách, které jsou lepší, čistší – ale k uzdravení dochází zde, v této špinavé řece. Když se díváte na mě ve zpovědnici, pomyslete si, že jsem hříšník, a váháte, jestli se zpovídat u mě, hříšníka, ale Bůh říká: „Umyj se v té řece a budeš uzdraven, budou ti odpuštěny hříchy.“

Svět vám možná nabídne alternativní metody řešení vašich problémů, možná vás přitahují spíš asijské spirituality, ale k uzdravení dochází v této řece. Nerozhoduje až tak ta řeka, ale víra toho, kdo se v ní omývá. Víra člověka, který přistupuje ke svátosti smíření. Nezáleží to jenom na knězi, ale na víře člověka, který se koupe. Jsou mu odpuštěny hříchy a je uzdraven. I když lidé tuto svátost haní, věřte, že je mocná a přináší uzdravení. Nechtějte odejít jako Námán. Nezkoušejte žádné alternativní metody. Já jako kněz mám jít příkladem, být příkladným člověkem, a jak jsme o tom rozzámali včera, mám se od ostatních lišit. Jako manžel se ode všech lišíte, jako manželka se ode všech lišíte. To je naše vlastní nasazení pro Boží lásku.

Ted' se podíváme na druhý rozměr zpovědi – církevní. Hřích není soukromý. Každý hřích má sociální rozměr – ovlivňuje rodinu, ovlivňuje společnost. Když se člověk vzdaluje církvi, pocítí to celá církev, nejen rodina toho člověka. Například Martin je náš farník, hraje na varhany, vede modlitby, velmi dobře zpívá, a když ho vidíme v neděli v kostele, jsme šťastní, je pro nás

velikým požeňnáním. Z jednoho člověka se raduje celá farnost. Poslední dobou však přichází do kostela zřídka. Varhany mlčí. Proslýchá se, že začal pít, chodit na diskotéky, do vináren. Všichni jsme smutní. Jeden člověk se vzdálil z farnosti a ovlivnilo to celou farnost. Všichni jsme zoufalí a z nedělní mše svaté odcházíme smutní. Později se Martin zúčastní exercicií s otcem Jiřím a uvědomí si, že pít alkohol je špatné. Činí pokání za své hříchy, otec Jiří mu požeňná a řekne mu, aby se vrátil zpátky do farnosti. Martin se zdráhá, co by si o něm farníci pomysleli, vždyť je zklamal. Otec Jiří ho přesvědčuje, aby to učinil, vždyť ho mají farníci rádi. Martin si dodal odvahy, a když přichází tuto neděli na mši svatou, slyšíte varhany. Vidíte za hracím stolem sedět Martina a jásáte. Jeden člověk se vrátil a všichni se radují. To je církevní rozměr zpovědi. Ačkoli zhřešil Martin, ovlivnilo to celou farnost, celou jeho rodinu. A když se vrátil, je to dobré pro něj i pro nás, všichni se radujeme. Proto se v nebi slaví, když se navrací hříšník. Slaví se, když je zpátky ztracená ovce, slaví se, když se vrací mamotratný syn, a slaví se, když se najde ztracená mince.

Když se podíváme na krále Davida, ten hřešil potají, ve svém pokoji. Spal s manželkou jiného muže. Ovlivnilo to však celou rodinu. Jeho syn později znásilnil vlastní sestru. David zabil Uriáše. Abšalom zabil Amnóna. Vidíte, král David hřešil potají, Abšalom hřešil veřejně, spal se ženami svého otce. Ráno nám dal Bůh k rozjímání verš 2Par 30,9: Když budete činit pokání a navrátíte se, Bůh se smiluje nad vámi i nad vaší rodinou. David také přestal hřešit, o tom jsme ráno rozjímali. Když se zpovídáte s lítostí, má to velký vliv na vás i vaši rodinu.

Třetí rozměr zpovědi – pastorační. Nikdo není pastýřem svého života, my všichni jsme ovce, učedníci. Například otec Jaroslav je náš pastýř, ale chodí ke zpovědi k otci Jiřímu a tam je ovci. Potřebujeme pastýře, potřebujeme někoho, kdo nás povede po správné cestě. I papež František se zpovídá u obyčejných kněží. Je to velký pastýř, ale před svým zpovědníkem je malou ovci. Viděl jsem, jak poklekl a zpovídal se. I velcí světci, kteří měli extáze, se zpovídali prostým kněžím. Pro vás jsem pastýřem, ale když jsem před Pánem Ježíšem, jsem jeho ovce a On je můj pastýř. Potřebuji se od Něj nechat vést a potřebuji, aby mi byly odpuštěny hříchy. Jinak si budeme všichni myslet, že jsme pastýři, a poroste v nás duchovní pýcha a budeme ještě většími hříšníky. Budeme brát Boží milost do svých rukou. Včera jsme o tom rozjímali. Oni brali Boží spravedlnost do svých rukou a vykládali ji na základě lidské spravedlnosti. Proč? Protože moc nevěřili ve věčný život. To se děje i dnes. Ti, kteří nerozumějí svátosti smíření, ji vezmou do svých rukou a budou ji vykládat podle svého. Existuje mnoho lidí, kteří druhé učí podle svého úsudku, my však potřebujeme pastýře, kteří učí na základě Bible a učení církve.

Jeden známý kazatel promlouval k manželským párům a říkal jim, ať se navzájem neinformují, kde jsou a co dělají, jinak budou jeden druhému otrokem. Jaký nesmysl! Já jsem teď v České republice a mí kněží v Nairobi to vědí, mají můj harmonogram. Vědí, kdy kážu, kdy obědvám, kdy máme adoraci, a jsou spokojeni. A já jsem šťasten, že to vědí. Oni mě také informují o svém působení. Já jsem ředitelem centra v Nairobi a všechno jsem jim světil. Ráno mi píší, co budou ten den dělat. Co k tomu řekl Pán Ježíš? „Otec o Mně ví všechno a já vím všechno o svém Otci. My jsme jedno.“ Je málo těch, kteří učí, co je v Bibli, většina učí, co si sami myslí. Potřebujeme pastorační přístup, potřebujeme pastýře.

Čtvrtý rozměr zpovědi – psychologický. Potřebujeme se otevřít, potřebujeme mluvit a potřebujeme někoho, kdo nám naslouchá. Potřebujeme jistotu, že s námi někdo nebude manipulovat, když se otevřeme. Potřebujeme slyšet, že jsou nám odpuštěny hříchy. Nejsme kameny, jsme lidé. Ženě, která byla přistižena při cizoložství, odpustil Pán Ježíš hříchy, ale ona

potřebovala slyšet: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny. Vrať se domů a už nehřeš.“ Nestačí říci: „Pane Ježíši, já jsem hříšník, odpusť mi.“ Musíme mluvit, otevřít se, mít někoho, kdo naslouchá a kdo mi řekne, že jsou mé hříchy odpuštěny. Potřebuji se na toho, komu se otvírám, spolehnout, mít v něj důvěru. Církev učí, že když jednomu knězi nedůvěřujete, máte jít k jinému. Vaše psychické rozpoložení je důležité. Do mého centra v Nairobi přichází hodně kněží vysluhovat svátost smíření, ale já sám jezdím za jedním řeholním knězem asi patnáct kilometrů. Mám k němu důvěru, vždycky mě správně nasměruje. Kdyby nebylo zbytí, vyzpovídal bych se samozřejmě u kněží, kteří k nám přicházejí. Pro církev je vaše psychická pohoda velmi důležitá.

Když po zpovědi slyším: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny,“ z radosti zapomenu, co mi uložil zpovědník za pokání. Raduji se z toho, že jsem se umyl v té řece a byly mi odpuštěny hříchy. Víra, odhodlání a oběť, kterou přinesete – čeká vás brána milosrdenství. Zpovědnice je branou milosrdenství. Vzpomeňte si na tu Hnojnou bránu a všechen odpad vyneste, aby bylo v Jeruzalémě čisto, abyste měli čisto ve svém srdci.

Chtěl bych na závěr promluvit o svatě Josefíně Bakhitě. Mluvím o ní skoro každý rok. Tato světice se narodila v Súdánu, už jako malá byla prodávána na trhu s otroky, zažila kruté zacházení a velmi trpěla. Prožila ohromné trauma a zapomněla, kde se narodila. Měla na svém těle asi sto čtyřicet ran z bičování, řezání. Na trhu s otroky ji koupil jeden italský konzul a přivezl ji do Itálie. Tam se setkala s Pánem Ježíšem. Jednou utekla z domu svého pána a pomohl jí místní farář. Skryl ji v kostele a chránil ji. Poprvé se ocitla v kostele a viděla tam kříž. Ptala se faráře, kdo to visí na kříži. Odpověděl, že je to náš Pán. Když slyšela o Pánu, ulekla se, protože dosud znala jen kruté pány, otrokáře, kteří ji tloukli a ubližovali jí. Ale pan farář jí řekl: „Náš Pán je jiný, On tě nebude bít, nebude se k tobě chovat krutě. On vzal rány, které patřily tobě, na sebe. On tě miluje a je tvým Spasitelem. Druzí ti ubližují, a On uzdravuje tvé rány.“ Bakhita se do tohoto nového Pána zamilovala. Je to Pán, který ji nebije, Pán, který ji miluje. Zatoužila stát se křesťankou, byla pokřtěna a chtěla o svém novém Pánu svědčit. Stala se ve městě Schio kanosiánskou sestrou a po zbytek svého života šířila Boží lásku po celé Itálii. Já tuto světici miluji. Byl o ní natočený dvoudílný film, podívejte se na něj. Je to profesionálně zpracovaný film, existuje i v češtině. Je to oblíbený film papeže Benedikta XVI. a já už jsem ho viděl nejméně pětkrát.

Svatá Bakhita řekla: „Já jsem na cestě a Pán Ježíš mě vede. Mám dvě zavazadla – jedno malé a druhé velké. To malé zavazadlo jsou mé hříchy, mé nedostatky, mé slabosti. To velké zavazadlo jsou zásluhy Pána Ježíše Krista získané Jeho utrpením, smrtí a vzkříšením. V cíli mé cesty, až budu stát na Posledním soudu před svým Abba, Otcem, prikryji své malé zavazadlo tím velkým a řeknu svému Otci: „Otče, suď mě podle toho, co vidíš.“ Co ve mně vidí Abba, Otec? Ne mé hříchy, ne mé slabosti, ale zásluhy Pána Ježíše. To je zázrak, který se děje v každé zpovědi. Přicházím ke zpovědi jako hříšník, ale Ježíšova láska omyje všechny mé hříchy a On mě osvobodí. To, co nám pomáhá získat věčný život, nejsou naše zásluhy, ale zásluhy Pána Ježíše. Proto Ho tolik milujeme a posloucháme Ho, chceme žít Jeho život. Ježíšova láska je pro nás vším. Odpouští naše hříchy, osvobozuje nás, pomáhá nám dostat se do nebe. Jak moc bychom měli milovat Pána Ježíše!

Přicházíme ke zpovědi jako hříšníci a odcházíme jako světci. Teď už víte, proč miluji svatou Bakhitu. Když čteme životopisy světců, je to také jistý výklad Bible. Před lety jsem se v České republice dozvěděl o Cyrilu a Metodějovi a zamiloval jsem si je. Nebo svatý Jan Nepomucký, mučedník zpovědního tajemství. Milujme světce a žádejme je o přímluvu.

Svatá Bakhito, oroduj za nás! (4. den – adorace za vnitřní uzdravení)

Jste tu v přítomnosti našeho Pána Ježíše Krista, který nám ve svém slovu řekl, že má moc nás uzdravit. On sestoupil na naši zem, aby nás zachránil a aby nám ukázal lásku našeho Otce v nebi. Když Pán Ježíš zemřel, chrámová opona v Jeruzalémě se roztrhla v půli. Co je to za oponu? Je to bariéra mezi lidmi a Bohem, bariéra strachu způsobeného hříchem, kdy se lidé bojí přijít k Bohu, protože se bojí, že je potrestá, že je nemiluje. Satan zasává do našeho srdce semínko nedůvěry k Bohu. Pán Ježíš tuto oponu svou smrtí strhnul. Říká nám: „Pojďte k Bohu, nemusíte se bát, ať jste jakkoli velcí hříšníci. Promluvíme si o tom. Pojďte ke mně, já vám dám odpočinout, navrátím zdraví vašemu tělu a uzdravím ránu ve vašem srdci. Jste pro mě velmi cenní, jste radostí mých očí! Jste jedineční, záleží mi na vás, patříte mně!“ Už žádná opona mezi vámi a Pánem Ježíšem. Žádná opona hanby, žádná opona viny. Pán Ježíš ji strhl a připravil nám cestu k Otci. S touto jistotou teď můžeme adorat a chválit Boha.

Poslechněme si Zj 21,2-5: *A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle – boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem, a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pominulo.“ A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle – všechno tvořím nové!“ Pak dodal: „Napiš: Tato slova jsou spolehlivá a pravdivá.“*

Pane Ježíši, milujeme Tě, klaníme se Ti v Eucharistii. Ty přebýváš mezi námi, odpouštíš nám hříchy, léčíš naše rány. Děkuji Ti, že jsi s námi. Chceme se Ti klanět a chválit Tě a přijímat Tvé pozhánání. Ten, který přebývá mezi vámi, vám říká, že vám setře každou slzu z očí. Příčiny vašich slz jsou různé. Někteří už ani nemůžete plakat, všechny slzy už jste prolili. Druzí pláčete ve skrytu, tiše. Ale dobrý Bůh, který mezi vámi přebývá, vám setře každou slzu z očí. Už nebude smrti, to znamená, že budete žít věčně. Hřích už vás nijak neovlivní. Už nebudete truchlit, už nebudete plakat. Už nebude bolest hříchu. Všechno staré, co nám způsobovalo bolest, pominulo. Pominuly všechny bolestné zkušenosti od doby, kdy jsme byli v lůně své maminky, zkušenost odmítnutí, chvílky bez Boha, pocity, že jsme opuštění a vydáni na pospas. Nedorozumění a utrpení. Chvilky, kdy jsme byli zneužití, kdy jsme trpěli na duši a na těle – to všechno pominulo mocí toho, který je zde před vámi.

Pán Ježíš mezi vás přišel, aby vás uzdravil, aby vám řekl, že to staré už na vás nemá žádný vliv. „Hle – všechno tvořím nové,“ říká Boží slovo (Zj 21,5). Tvořím nové srdce, nové nebe, nový Jeruzalém, novou píseň, novou vizi o novém beránku – Kniha Zjevení mluví o všem novém. I náš život bude nový. S Bohem je to možné. Někteří se stále ptáte, jak se to stane, jak se to nově uskuteční v mém životě? Platí toto Boží slovo i pro mě, nebo jen pro druhé? Anděl, který těšil Pannu Marii, těší dnes i vás. Když uslyšela Maria radostnou zvěst, ptala se: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Podobně jsme na tom dnes i my. Ten, který mezi vámi přebývá, vám říká tolik dobrého – že vám setře každou slzu z očí, že už nebude smrti, nebude už pláče, nebude už bolesti – všechno staré pominulo a On tvoří všechno nové. A my se pořád ptáme jako Panna Maria: Jak se to stane? Pán Ježíš toho tolik slibuje, ale jak se to uskuteční? Odpověď, která uklidnila Pannu Marii, uklidní dnes i vás. Anděl řekl Marii: „*Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího Tě zastíní.*“ (Lk 1,35)

Zavřete oči a v tichosti opakujte: Duch svatý na mě sestoupí a moc Nejvyššího mě zastíní. Duch svatý sestoupí na mou rodinu. Duch svatý sestoupí na mé děti. Duch svatý sestoupí na mé blízké s těžkou povahou. Moc Nejvyššího zastíní mou rodinu a všechno bude možné. Všechny přislíby

se ve vašem životě naplní. Jak? Jak se naplní všechny přísliby ve vašem životě? Jak ve vašem životě pomine všechno staré a bolestné? Jak Pán utvoří ve vašem životě všechno nové? Působením Duchu svatého. Duch svatý na vás sestoupí a moc Nejvyššího vás zastíní, takže už nebude nic nemožného, s Bohem bude všechno možné. Když hledíme na své rány, nemáme sílu je vyléčit. Když je však přenecháme Duchu svatému, můžeme se uzdravit, můžeme se osvobodit. Ó Duchu svatý, sestup na nás. Někteří naši blízcí opravdu trpí, trpí psychicky, někteří mají depresi a jsou vůči ní bezmocní. Pane Ježíši, smiluj se nad nimi. Smiluj se nad nimi, Duchu svatý, sestup na naše blízké, zastiň je, oviň je svou láskou, postarej se o jejich mysl, uzdrav je z každé nemoci, vyléči všechny jejich rány. Ať je jejich příčina jakákoli, Pane, uzdrav je. Kéž Duch svatý sestoupí na nás a naši rodinu. Hle, všechno tvořím nové.

Jer 33,6: *Hle, přivedu mu zahojení a uzdravení, uzdravím je a zjevím jim hojnost pokoje a pravdy.* Bůh mluví o městě a jeho obyvatelích, uzdravuje město a lidi, kteří v něm žijí. Když jsem se modlil za vás a vaše rodiny, dostalo se ke mně toto Boží slovo. Je to veliké poselství. Ačkoli jsme se zde shromáždili kvůli sobě a svému uzdravení, Bůh vidí vaše srdce a rozšiřuje svou milost i na vaše rodiny. Děkuji Ti, Ježíši, děkuji za Tvou velikou lásku! Miluješ nejen mě, ale i celou mou rodinu. Jsi tak dobrý! Potřebujeme, aby ses nás dotkl, potřebujeme uzdravit a posílit zvláště svého vnitřního člověka, potřebujeme ho obnovit. Posilni našeho vnitřního člověka, Pane Ježíši. Kvůli svému vnitřnímu zranění hodně trpíme a trpíme i následky svých zranění. Máme křehkou povahu, jsme jako bublina na vodě, snadno se rozhněváme, snadno se necháme znechutit. Pane Ježíši, jsme bezmocní. Potřebujeme Tě. Chceme žít zdravý život jako každý zdravý člověk na této zemi. Dej nám větší sílu vůle, posilni vnitřního člověka, abychom překonali všechny překážky, které nám stojí v cestě.

Nechceme se vracet ke starému způsobu života. Chceme přijít k Tobě, Pane. Nechceme se ohlízet zpět jako Lotova žena. Chceme jít vpřed. Jako říkala svatá Bakhita: „Jsem na cestě k nebi, už nepatřím otrokářům. Postupuji vpřed s pohledem upřeným na svého nového Pána, který mě miluje.“ Ten nový Pán Bakhitu uzdravil. Byla uzdravena vnitřně, dostala milost odpustit a začala evangelizovat. Jaké veliké uzdravení! V okamžiku, kdy se setkala s Ježíšem, pro Bakhitu všechno staré pominulo. Pán Ježíš v ní začal tvořit všechno nové. Novou mysl, novou víru, nové povolání, nové poslání, jedinečné místo v nebi. Všechno je nové. Ó, Abba Otče, prosím Tě, učiň, co jsi učinil v životě Bakhity, i v mém životě. Po svém uzdravení říkala o těch, kteří jí v minulosti ubližovali: „Kdybych se mohla znovu setkat se svými otrokáři, s těmi, kteří mi ubližovali, poklekla bych před nimi a políbila bych jim nohy, protože díky nim jsem poznala svého Ježíše.“ Díky nim poznala svého Pána, svého Mistra, svého Spasitele a toho, kdo ji uzdravuje. „Po zbytek svého života budu přebývat v domě svého Pána.“ Kéž se při této adoraci za nás Bakhita přimlouvá. Ona toho v životě hodně vytrpěla, víc, než si člověk umí představit, ale Pán Ježíš znovu vystavěl její život. Pán Ježíš může znovu vystavět i náš život, nejen hradby. Kdykoli si Bakhita vzpomněla na to, jak s ní otrokáři zacházeli, nepůsobilo jí to bolest. Když si na ně vzpomněla, modlila se za ně a byla jim vděčná, že se setkala s Ježíšem.

Povím vám dvě svědectví, která vám pomohou trávit čas s Pánem kvalitně. Když jsem byl v Indii v našem exercičním centru, přišel za mnou jeden pán a prosil mě, abych se za něj modlil. Každý den přicházel na mši svatou a chtěl žít svatě, ale bylo to těžké. Modlil jsem se za něj asi dva měsíce a nic se nezměnilo. Jednou jsem ho pozval na duchovní rozhovor. Hovořili jsme spolu a modlili jsme se. Jeho slabostí byla pornografie a masturbace. Podvedl mnoho žen. Chtěl žít svatě, ale nedařilo se mu to. Měl tu touhu, ale byl bezmocný. Jako ochrnutí lidé, kteří

nemohou povstat, ale touží po tom, aby mohli chodit. Při rozhovoru jsem mu poradil, aby opakoval: Děkuji Ti, Ježíši, chválím Tě, Ježíši. Já jsem se zatím nad ním modlil, seděli jsme proti sobě. Po dvou, třech minutách, propukl v pláč. Nevyšla z něj ani hláska, jen se mu řinuly slzy z očí. Ani tu krátkou modlitbu Děkuji Ti, Ježíši, chválím Tě, Ježíši, se nemohl modlit.

Víte, co Pán Ježíš učinil? Ukázal mu kořen toho problému. Ten muž se snažil zbavit příznaků – pornografie, masturbace, nemorálního života - ale kořen byl jinde. Tomu muži bylo asi čtyřicet pět let a Pán Ježíš ho vzal do minulosti před čtyřiceti lety. Když mu bylo pět let, posílala ho maminka do jednoho blízkého domu za dívkou, která ho doučovala. On tam vždycky strávil hodinu a vrátil se domů. Jednou se ta dívka při hodině dotýkala jeho intimních partií a chtěla po něm, aby se on dotýkal jí. Chlapec věděl, že je něco špatně, ale bál se to říct mamince. Při každé hodině se to opakovalo a trvalo to asi rok. Potom odešla někam na studia a chlapec na to zapomněl. Od té doby tu dívku neviděl a úplně na to zapomněl. V šestnácti letech se začal zajímat o pornografii a začal masturbovat a měl velikou touhu po ženách. Když za mnou přišel, řekl mi, že se nemůže oženit, protože jakmile se s nějakou ženou vyspí, ztratí o ni zájem, dokonce ji začne nenávidět. Vidíte, jak nás hřích paralyzuje.

Ten muž mi řekl: „Otče, Pán Ježíš mi ukázal, co se stalo v minulosti. Já tu ženu z duše nenávidím. Teď brečím a nevím proč.“ Nechal jsem ho tam, aby se vyplakal, a po zbytek programu jsem se za něj modlil a žehnal jsem mu. V závěru exercicií jsem mu dal závěrečné požehnání. Je tomu už šest měsíců a ten člověk se úplně změnil. Žádná pornografie, žádné zlo. Řekl, že má pokušení, ale dokáže ho překonat. Čte Boží slovo, chodí na mši svatou, přijímá Tělo Kristovo. Vidíte ten rozdíl mezi příznaky a kořenem? Často se snažíme léčit příznaky, ale všechno má svou příčinu.

Jedna žena za mnou přivedla svou holčičku, která chtěla umřít. Pořád říkala mamince: „Já chci umřít. Skočím pod auto. Skočím z mostu.“ Ta holčička se na mě usmívala, byla krásná. Objal jsem ji a ptal jsem se jí, proč chce umřít. V tu chvíli jsem v duchu uviděl její matku. Zeptal jsem se matky: „Omlouvám se za otázku, ale jste vdaná?“ „Ne, otče.“ „Zná vaše holčička svého otce?“ „Ne.“ „Byla jste šťastná, když jste byla těhotná? Těšila jste se na dítě?“ Matka vykřikla: „Nenáviděla jsem ho!“ Chodila tehdy s chlapcem, sliboval jí modré z nebe, a když otěhotněla, utekl. Matka se snažila dítěte zbavit a zkoušela různé bylinky, protože neměla peníze na potratové pilulky. Tloukla se do břicha a celých devět měsíců se snažila dítě zabít. Ale když ho porodila a spatřila jeho nevinný výraz, začala ho milovat. Holčičce teď bylo šest let a pořád říká: „Já umřu. Skočím z mostu. Skočím pod auto.“ Když ji ty sebevražedné myšlenky nemučily, byla krásná jako andílek. Když ji přemáhaly, úplně se změnila. Nevěděla o tom, co se s maminkou dělo, když byla těhotná. Řekl jsem matce: „Musíte činit pokání. Proste Boha o milosrdenství. Dělejte svému dítěti křížek na čelo. Žehnejte mu. Voďte svou holčičku na eucharistickou adoraci. I když bude neklidná, nevádí, hlavně ať je před Pánem. Společně poklekejte před Ježíšem.

Zavolal jsem kněze, který se mnou sloužil, a představil jsem mu tu maminku s holčičkou, protože já nejsem v našem centru každý den a chtěl jsem, aby se holčička uzdravila. Ona se do toho kněze zamilovala. Modlili jsme se za ni a nastala změna. Děkuji Ti, Ježíši! Přestala mluvit o smrti. Matčino pokání, kněžské požehnání, síla Eucharistie. V našem milovaném Pánu Ježíši máme řešení všeho. Neztrácejme naději, neztrácejme víru. Pán Ježíš je pro nás vším. Když se ptáte, jak se můžete uzdravit vy sami, zde je odpověď: Duch svatý na vás sestoupí, moc Nejvyššího vás zastíní a to, co se dosud zdálo nemožné, se uskuteční. Máme různé zlovyky

a ty mají svůj kořen. Pokud se něco stalo, když jste byli v lůně své matky, a nejste si toho vědomi, Bůh se o to postará.

Jeden kněz z mé komunity občas trpěl depresí. Vzal jsem ho k lékaři. Někdy byl v pořádku a jindy byl úplně mimo. Přicházel za mnou třeba v noci – ve dvě, ve tři hodiny v noci – objímal mě a plakal jako dítě. On také slouží modlitbou za uzdravení. Při společné modlitbě mu Pán Ježíš ukázal, co mu řekla maminka. Když byla těhotná, neměli s manželem moc peněz, její těhotenství bylo nečekané. Neměli peníze, aby uživili dítě, a pomýšleli na to, že ho dají pryč. Maminka to našemu knězi jednou řekla a on se od té doby cítí nechtěný. My kněží ho máme moc rádi, ale on naši lásku necítí. Museli jsme nabídnout Bohu to, co mu jeho maminka řekla, když byl malý. Myslím, že bychom některé věci dětem říkat neměli. Řekněme je Pánu Ježíši. Nevím, co říkají psychologové, ale když všechen ten odpad házíte na děti, možná se vám trochu uleví, ale děti budou trpět. My rodiče máme Ježíše. Když se něco pokazí, řekněme Pánu: „Promiň, Pane Ježíši.“ V okamžiku, kdy litujete, když činíte pokání z hloubi srdce, dochází ke dvojímu uzdravení: vám se ulehčí a ulehčí se i vašemu dítěti. Trvalo to několik let, než se ten kněz uzdravil. S Ježíšem je všechno možné.

Říkal jsem vám, jak jsem byl odmítán. Celý život. Když jsem pak začal cestovat po světě a někde mě nepřijímali, bylo mi těžko. Ať jsem se jakkoli snažil přesvědčit sám sebe, že jsem v pořádku, když přišla ta situace, všechno se ve mně bouřilo. Přišel jsem s tím problémem za Pánem Ježíšem. Otevřel jsem Bibli a padl mi zrak na Mojžíše. Pokud jste odmítnuti, budete i přijati. To mě uzdravilo. Boží slovo mě uzdravilo. Už se netrápím. I kdyby mě všichni odmítli, vím, že jsem u svého Ježíše v bezpečí. Jinak trpíme a máme nevyrovnanou povahu. Jsme jako bublina na vodě. Když se nás někdo dotkne, vylétíme. Milí přátelé, to skončilo. Vy jste toho v životě vytrpěli už dost. Čas utrpení skončil. Ten, který je zde na trůnu, vám říká: „Staré pomínulo, hle, všechno tvořím nové.“ Duch Páně na vás sestoupí a Duch Páně vás zastíní, aby to, co je podle vás nemožné, bylo možné s Bohem.

Zůstaňme pár minut v tichu v přítomnosti Pána. Dovolte Pánu Ježíši, aby prošel vašim životem. Uvědomte si, jaké se na vás projevují příznaky, a proste Pána, aby vám ukázal jejich kořen. Možná vás kamarád přivedl na špatnou duchovní cestu a vy teď zakoušíte strach, úzkost. Nedokážete vystupovat na veřejnosti. Kde a kdy to začalo? Vaše nevědomí to ví, ale na vědomé úrovni to nevíte. Odevzdejte Pánu toho kamaráda, který přivedl do vašeho života zlo, a modlete se za něj. Jenom Ježíš nás může osvobodit. On zlomí všechny řetězy. S touto vírou a nadějí zůstaňme pár minut v tichu s Pánem, je to čas uzdravení. Žalm 23,6 je slovem pro náš život: *Dobrota a milosrdenství mě budou jistě provázet po všechny dny mého života. Po dlouhé časy se budu vracet do Hospodinova domu.* Takový by měl být váš postoj po uzdravení. Říkejte to tomu, který sedí na trůnu.

On se stará o naše záležitosti u Boha (4. den – mše svatá)

Lk 24,50-53: *Vyvedl je pak směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha.*

Milí otcové, milý jáhne, milí bratři, milé sestry, v této mši svaté bych s vámi rád rozjímal o Eucharistii. Eucharistie je středem naší křesťanské víry. Potřeboval bych, abyste se dobře soustředili a používali svůj rozum. Podíváme se na Eucharistii z různých úhlů. Nebude to nic nového. Rád bych vám předal to, co stojí v Písmu. A pokud to budete schopni pochopit, zmizí vaše pochybnosti o Eucharistii a zamilujete se do ní. Možná je vám divné, že hovořím o Eucharistii, a přitom jsme četli evangelium o Nanebevstoupení. Jaký je vztah mezi Eucharistií a Nanebevstoupením? Nanebevstoupení nám pomůže poznat, co pro nás Pán Ježíš získal, a proč slavíme mši svatou každý den. Copak při každé mši svaté kněz znovu zabíjí Ježíše? Jiná pochybnost: Pán Ježíš se obětoval před dvěma tisíci lety, jaký prospěch mohou mít z Jeho oběti v jednadvacátém století?

Zaměříme se na Nanebevstoupení. Pán Ježíš je vyvedl k Betánii, vztáhl k nim ruce a požehnal jim. Pak se jim vzdálil a vstoupil do nebe. A my čteme, že se z toho učedníci radovali a vůbec nebyli smutní. Vrátili se do Jeruzaléma, zůstávali v chrámě a velebili Boha. Proč neplakali? Vzpomeňte si, jak byli všichni smutní a ustrašení, když Pána Ježíše ukřižovali. Všichni utekli. A teď, když Pán Ježíš odchází do nebe, nejsou smutní. Velebí Boha a radují se. Musí to mít nějaký důvod. Pán Ježíš je vyvedl k Betánii a požehnal jim a byl vzat do nebe. Myslete na to. Co znamená Betánie? Dům poslušnosti. A v čem mají být poslušní? V tom, že uskutečňují vše, co jim řekl Pán Ježíš, a nesou to do všech končin země.

Otázka zní: Proč Pán Ježíš zvedl ruce a požehnal jim? Zvednutí rukou a žehnání je kněžské gesto, kněžský úkon. Přečteme si Lv 9,22-23: *Áron pozvedl ruce k lidu, požehnal jim a po obětování oběti za hřích, zápalné a pokojné oběti sestoupil dolů. Mojžíš a Áron vešli do stanu setkávání. Když vyšli, požehnali lidu a Hospodinova sláva se ukázala všemu lidu. Mojžíš s Áronem přinesli oběť, sestoupili dolů a požehnali lidem. Pán Ježíš přinesl svůj život jako oběť, vrátil se, požehnal jim a odešel do nebe. Áron přinesl oběť, požehnal lidem a zůstal s nimi, ale Pán Ježíš požehnal lidem a odešel. Proč odešel? Mohl zůstat, přece chtěl, aby nesli učedníci radostnou zvěst do všech končin země, a to On umí nejlépe. Proč nezůstal a proč odešel do nebe? Uvidíme, jak je Nanebevzetí důležité.*

Kněžské požehnání je nedílnou součástí mše svaté. Kněz žehná lidem s autoritou a jeho požehnání má moc uzdravovat, odejmout strach, pozvat Ducha svatého, aby na lidi sestoupil. Proto při mši svaté žehnáme. Ve mši svaté není nic, co by se neopíralo o Bibli. Já sám jsem takovým plodem kněžského požehnání. Když mi bylo sedm let, ochromil mě jakýsi strach. Když se setmělo, viděl jsem kolem sebe zlé duchy. Neznal jsem ďábla, ale kamarádi ve škole si vyprávěli strašidelné příběhy. Já jsem si nedokázal stát za svým, a když mi tyhle věci říkali, ovlivnilo mě to a nemohl jsem v noci spát. Plakal jsem, potil jsem se, bolela mě hlava, měl jsem horečku. Maminka mě k sobě pevně tiskla, ale stejně jsem brečel. Ráno to bylo v pořádku, ale večer to na mě vždycky padlo. Rodiče nevěděli, co se mnou. Rozhodli se, že mě vezmou k panu faráři.

Večer mě odvedli na faru a řekli panu faráři, co mě sužuje. Pan farář je poslal domů a nechal si mě na faře. Vzal mě za ruku, vedl mě do kuchyně, uvařil mi čaj, dal mi k němu sušenky a já

jsem byl přešťastný, neboť jsem byl poprvé s knězem. Do té doby pro mě byl kněz někým nedostupným. Teď jsem byl nervózní, ale šťastný. Pak jsme šli do kaple a pomodlili jsme se růžencem. Vyzval mě, abych poklekl, a požehnal mi. To je první požehnání, na které se pamatuji. Kolem jedenácté hodiny se vrátili rodiče a já jsem zapomněl na strach. Dodnes nemám strach ze tmy, z přepadení. Ano, trému jsem měl, ale nebál jsem se zlých duchů nebo zlodějů. Včera jsem vám vyprávěl, jak mě chtěli zabít, ale nebál jsem se. Jsem přesvědčen, že to je díky požehnání našeho pana faráře.

Před dvěma lety jsem ho chtěl navštívit a dozvěděl jsem se, že je v hospici a umírá na rakovinu. Jela za ním celá naše rodina. Řekl jsem mu, z jaké farnosti pocházím, že jsem dnes knězem. On se na mě nepamatoval. Řekl jsem mu: „Otče, vy jste mi tehdy uvařil čaj a dal jste mi sušenky a požehnal jste mi. Já si to pamatuji. Jsem Vám za to moc vděčný, přišel jsem Vám poděkovat.“ Rozplakal se. Bylo to takové zadostiučinění. Proto já moc rád žehnám dětem. Požehnání je kněžský úkon a působí v něm Duch svatý. Přináší uzdravení, osvobození. Potřebujeme víc požehnání. Naším dětem se má žehnat. Jeden dotyk kněze stačí. Když nás čtyři sourozence vodila maminka do kostela, vždycky po mši svaté prosila kněze, aby nám požehnal. Každý den nám žehnal. Někdy byl zaneprázdňený, ale maminka se svou armádou čekala na požehnání. Vzpomínám si, že se nás kněz jenom spěšně dotkl. Tatínek se ptal maminky, proč pořád chodí s dětmi pro požehnání, a maminka řekla: „Pouhý dotyk kněze stačí. Skrze něj Bůh působí v životě našich dětí.“

Já mám sedm synovců a neteří a ti mě stále prosí: „Otče, požehnej mi. Jdu na zkoušku, požehnej mi. Otče, jdu do nemocnice, požehnej mi. Otče, jedu na prázdniny, požehnej mi.“ Mě to neunavuje, já žehnám rád. Moje nejmladší pětiletá neteř mě jednou prosila: „Otče, prosím tě, pomodli se za mě aspoň jednou. Mám chřipku a jdu do nemocnice. Tvoje požehnání mi pomůže víc než léky. Prosím tě, požehnej mi.“ Když dostaneme požehnání, posilní nás to. Někteří lidé říkají, že se jim po požehnání dobře spí. Využívejte požehnání. A přicházejte za námi, kněžími, s prosbou o požehnání. Když nás o něj nebudete prosit, zapomeneme, jaké máme schopnosti.

Teď se podíváme na to Nanebevstoupení. Proč šel Pán Ježíš do nebe? Kam šel? Žid 9,24: *Kristus nevyšel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha.* Kam šel Ježíš? Přímo do nebe, ne do svatyně zbudované lidskýma rukama, šel do samotného, pravého nebe, aby se staral o naše záležitosti u Boha. Pán Ježíš vstoupil do nebe, aby stál před Bohem za nás. Abba Otec, Ježíš a my jako společenství. Pán Ježíš za nás přinesl oběť, nyní bere své tělo do nebe a obětuje ho Otcovi a stará se u Boha o naše záležitosti.

Abychom tomu porozuměli, potřebujeme znát tři části jeruzalémského chrámu: předsíň, svatyni a velesvatyni. Ve velesvatyni byla umístěna archa úmluvy. Sem vstupoval kněz jen jednou za rok – v den smíření. V předsíni se prodávají zvířata a připravují se k oběti. Vzpomínáte si na Ověčnou bránu? Ovce je přivedena touto branou a obětována. Když je přinesena oběť, kněz shromáždí krev obětí a jde do svatyně a obětuje ji Bohu na smír za hříchy lidí. Toto je velmi důležité, abyste pochopili význam Nanebevstoupení. Jak chápeme mši svatou? Myslíme si, že začíná v horní místnosti Poslední večeří a vrcholí na Kalvárii. Máme se zastavit na Kalvárii? Ano, je to nejvyšší oběť. Při Poslední večeři nám Pán Ježíš dává své vlastní Tělo a Krev pod způsobami chleba a vína a na Kalvárii obětuje svůj život na odpuštění našich hříchů. Většinou pojmáme mši svatou v tomto kontextu. Ale tam bychom se neměli zastavit. Kalvárie není vrcholem Ježíšovy oběti. Kalvárie není posledním místem, Kalvárii to nekončí. Pokračuje to

vzkříšením z mrtvých a vstupem na nebe. Při Nanebevstoupení bere Pán Ježíš své Tělo. Na nebe nevstoupil jen duch Pána Ježíše, ale celé Jeho Tělo. Ježíš vzal do nebe své Tělo – Tělo ukřižované a vzkříšené s jizvami po ranách, lidskou přirozeností a oslavené Tělo a předkládá je v nebeské svatyni jako oběť svému Otci. Ne v čase, ale ve věčnosti, ne na zemi, ale v nebi. Každé slovo je tady důležité.

Milí přátelé, proto slavím mši svatou. Mám své rány a lékem na ně jsou Ježíšovy rány. Mám lidskou přirozenost – mohu žít v hříchu, nebo mohu žít svatě. Někdy jsem slabý, někdy jsem silný. Někdy jsem dobrý, někdy jsem špatný. Pán Ježíš rozumí mé lidské přirozenosti, protože On přinesl své Tělo s lidskou přirozeností za oběť Abba Otci. Tak Pán Ježíš naplnil na zemi slavnost přejítí, oběť beránka a v Nanebevstoupení Pán Ježíš naplnil den smíření. Poslední večeri naplňuje Pán Ježíš na zemi paschu, oběť beránka naplňuje svou smrtí na kříži a svým Nanebevstoupením naplňuje slavnost smíření. Na zemi mohl kněz vstoupit do velesvatyně jednou za rok. Po vykonání oběti shromáždil kněz obětní ovce a vstupuje s ní jednou za rok do velesvatyně. Pán Ježíš vstupuje po dokonání své oběti ne do svatyně zbudované lidskýma rukama, ale do nebe. Pán Ježíš tam vstoupil jednou pro vždy.

Milí přátelé, Nanebevstoupení je podstatnou součástí paschálního tajemství, protože historickou událost Utrpení Páně přináší na věčnost. Prosím, ještě chvílku vydržte, potřebuji, abyste se soustředili a rozjímali. Jaký můžeme mít užitek z oběti Pána Ježíše, kterou přinesl před dvěma tisíci lety? Slyšeli jsme o Nanebevstoupení, o oběti Pána Ježíše – už není spoutaná časem a prostorem. V Nanebevstoupení vzal Pán Ježíš své Tělo a obětoval ho ne v čase, ale ve věčnosti, ne na zemi, ale v nebi. Oběť Pána Ježíše už není spoutána ani časem, ani prostorem. Jedna oběť může být zpřítomněna při mši svaté na každém oltáři na celém světě. Mši svatou slavíme v čase a prostoru, ale Ježíšova oběť je mimo čas a prostor – On teď stojí před svým Otcem za nás a stará se o naše záležitosti. My žijeme v čase a prostoru, máme nemocné tělo, máme problémy doma, v práci. Potřebujeme řešení. Přinášíme sem svůj úmysl a Pán Ježíš je stejný včera, dnes i navěky, je mimo čas a prostor a On cítí naši bolest a zná naše problémy. Svátý Pavel říká, že je Ježíš naším přímělcem, že stojí mezi tebou a tvým Otcem. Pán Ježíš řekl: „O cokoli požádáte Otce ve jménu mém, to vám dá.“

Při mši svaté kněz nezabývá znovu Pána Ježíše. Kristus zemřel jednou a jednou se obětoval, není to opětovné zabíjení. Co se tedy děje ve mši svaté? Je to naše pozemská účast na jediné oběti, která je díky tajemství Nanebevstoupení věčná. Je to naše pozemská účast na věčné oběti Pána Ježíše. Proto mohu čerpat ze zásluh Pána Ježíše dodnes. On zemřel za nás za všechny a vstoupil do nebe a tam nás všechny obětuje. V této Jeho oběti hrajete svou roli, máte v ní své místo. Má tam své místo vaše nemocné tělo, vaše lidská přirozenost, vaše rány a můžete z ní získat užitek. Když obětujete své rány ve mši svaté, čerpáte z plodů věčných ran Pána Ježíše. Jeho rány léčí naše rány. Jelikož žijí v čase a prostoru, jsem zraňován, občas jsem nemocný, když se jeden problém vyřeší, přijde jiný a já potřebuji řešení. Každodenní mše svatá je naše pozemská účast na oběti Pána Ježíše, kterou přinesl jednou provždy. My kněží máme podíl na věčném kněžství Pána Ježíše. My kněží nejsme velekněží, máme jednoho velekněze a máme účast na věčném kněžství Pána Ježíše. My nenahrazujeme Krista.

Žid 10,19-25 – poslouchejte pozorně, je tam všechno, co potřebujete vědět o mši svaté: *Když máme, bratři, důvěru, že můžeme vejít do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to znamená skrze své tělo, a (když máme) tak vynikajícího kněze nad Božím domem, přistupujme s upřímným srdcem a s plnou vírou; naše srdce je očištěné od zlého*

svědomí a tělo omyté v čisté vodě. Držme se pevně naděje, kterou vyznáváme, protože věrný je ten, kdo nám ten slib dal! Starejme se jeden o druhého a pobízíme se k lásce a k dobrým skutkům. Neopouštějte naše společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale navzájem se povzbuzujte, a to tím spíše, když vidíte, jak se ten den blíží. Rozjímejte o tomto úryvku ve svém volném čase.

I když jsme hříšníci, máme jistotu, že můžeme přijít na mši svatou. Tou jistotou je Krev Pána Ježíše, která má moc očistit mě od hříchů. Potřebuji víru. Pán Ježíš otevřel skrze oponu – skrze své tělo cestu k Otcí. Vzpomeňte si, že když Pán Ježíš zemřel, chrámová opona se roztrhla v půli – opona strachu, opona strachu z trestu – On tu oponu odstranil a řekl: „Poďte ke mně, poďte slavit mši svatou, je to místo, kde jsou odpouštěny hříchy, není to místo trestu, není to místo mučení. Já už jsem snášel to mučení za vás. Já už jsem byl za vás trestán a teď vás chci osvobodit, poďme slavit! Poďte beze strachu, poďte s vírou a vstupme do radosti, přijměte odpuštění svých hříchů! Mějte víru. Pán Ježíš otevřel cestu, nemusíme se bát. Potřebujeme jen pokání, víru a čisté srdce a čisté tělo. Zpověď nám ke všem těmto věcem pomůže. Buďme věrní Ježíšovým příslibům a pomáhejme si v lásce a v dobrém díle. Milujme se navzájem a konejme dobro. Toto říkáme v závěru mše svaté – mše svatá skončila, jděme a služme Bohu. Po mši svaté vycházíme milovat a sloužit. Přejeme si, aby se Kristus zrcadlil v životě druhých lidí. Vstupujeme Rybnou branou: evangelizace. Všichni jsme povoláni k evangelizaci.

A poslední věta předchozího úryvku je důležitá: Neopouštějte naše společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku. Co je to za shromáždění? Lidé se shromažďovali k lámání chleba. Je psáno, že nemáme opouštět společná shromáždění. Neopomíjme mši svatou. Shromažďujme se k slavení mše svaté, vždyť máme účast na věčné oběti Pána Ježíše. On se za nás přimlouvá u našeho nebeského Otce. On Mu předkládá naše úmysly. My přinášíme své rány, své starosti, svou bolest, svůj smutek, svůj úspěch. Nezanedbávejte společná shromáždění a neodrazuje druhé od shromažďování, spíš je povzbuzujte ke shromažďování. Vždyť Den Kristův je blízko, můžeme kdykoli zemřít. Musíme být dobře připraveni. Mše svatá nás připravuje na dobrou smrt. Pomáhá nám dobře žít tady na zemi a připravuje nás na dobrou smrt. Beze strachu můžeme vstoupit do nového života. Nanebevstoupení nám dává jistotu, že jednou vstoupíme tam, kde je teď Pán Ježíš. Eucharistie nás ujišťuje, že vstoupíme tam, kde je Ježíš dnes.

Milí přátelé, křesťanství není nějaký mýtus nebo nějaká utopie, ale realita, kterou můžeme zažívat už dnes a která bude v budoucnu naplněna. Jak říká svatý Pavel: „Dnes vidím Boha jako v zrcadle, vidím Ho vírou a zítra uvidím přímo Jeho tvář.“ Povzbuzujte se navzájem k slavení mše svaté, a to tím spíš, čím víc se bude blížit Den Kristův. Teď víte, proč miluji mši svatou. Víím, že můj Ježíš stojí za mě před nebeským Otcem. Jsem si tím jist. Prosim, věřte ve mši svatou a slavte ji aspoň o nedělích. Když jste na mši svaté, nestůjte tam bezmyšlenkovitě. Víte, že stojíte před svým Ježíšem a On stojí za vás před svým Otcem. Vaše bolest je Jeho bolestí, váš smutek je Jeho smutkem. Svatý Petr nám řekl (1 Petr 5,7): „*Na něj hodte všechnu svou starost, vždyť jemu na vás záleží.*“ Jemu na vás záleží, Jemu na mně záleží. Buďme si tím jisti. Pak budeme požeňáni my i naše rodiny a skrze nás bude požeňán celý náš národ.

At' je Ježíš stále mezi námi (5. den – ranní rozzímání)

Milí přátelé,

při dnešním ranním rozzímání bych vám chtěl dát něco, co si můžete odnést s sebou domů. Chtěl bych mluvit o několika věcech z knihy Ezdráš. Kniha Ezdráš má deset kapitol a prvních šest kapitol mluví o pokládání základů a znovustavění jeruzalémského chrámu. Někteří se z Babylónu vrátili do Jeruzaléma a hned po návratu začali znovu stavět chrám. Mohli začít něčím úplně jiným. Mohli začít budovat ekonomiku, obnovovat pobožené budovy, navazovat diplomatické vztahy se sousedními zeměmi. Oni to však nedělali. Začali znovustavěním chrámu. Až se po exerciciích vrátíte domů, bude vás čekat plno věcí, kterým byste se měli věnovat, ale vaší prioritou musí být znovuvystavení chrámu. Znamená to znovu vystavět váš vztah s Bohem. Všechno ostatní je druhotné. Potom může následovat ekonomika, zaměstnání a všechno ostatní. Pán Ježíš nám řekl: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“ Budovu stavíme z cihel, písku, cementu a svůj vztah s Bohem stavíme na modlitbě, postu, svátostech.

Když se podíváme na třetí kapitolu, tam se staví základy chrámu a jsou tam dvě skupiny lidí: ti, kteří se narodili v Babylónu a strávili v zajetí sedmdesát let, a starší lidé, kteří byli odvedeni z Jeruzaléma, zažili původní chrám a teď se vrátili. Mladší lidé původní chrám neznali, protože se narodili už v Babylónu. Když se kladly základy nového chrámu, mladí lidé se radovali a oslavovali, ale starší lidé plakali. Proč? Protože starší lidé už byli svědky Boží slávy, zažili předchozí chrám a věděli, proč o něj přišli – kvůli svým hříchům. Teď se staví znovu. Pro ně je to velká bolest. Milí přátelé, když znovu budujeme svůj vztah s Bohem, potřebujeme radost a zároveň i slzy pokání. Ten původní chrám byl zbořen. Původní čistota je pryč. Původní svatost je pryč. Teď budujeme znovu. Znovu budujeme to, o co jsme přišli. Nestačí, že se radujeme z nového vztahu. Naše radost se musí mísit se slzami. Každá oslava, každá slavnost bez pokání je pramenem pýchy. V této knize se mluví o duchovní pýše. Modlitba bez pokání může také vést k duchovní pýše.

Tedy dvě věci: radujeme se a zároveň litujeme. Proto svatí Pavel i Petr činili pokání i po svém obrácení. Svatý Vicenc z Pauly řekl: „Já jsem ten největší hříšník.“ Takový veliký světec! A svatý Pavel říká: „Já jsem na prvním místě mezi hříšníky. Potřebuji od Pána větší milosrdenství. Byl jsem ztracen, ale můj Ježíš si mě našel.“ Jsou to takové smíšené pocity: radost a pokání. Chci znovu vybudovat pěkný vztah, už nechci svého Boha nadále klamat. Jako když se marnotratný syn vrátil domů: prožíval radost a zároveň pociťoval bolest. Už nikdy víc nechtěl svého tatínka zklamat. Když se radujeme a zároveň činíme pokání, budeme pod větší Boží ochranou. Když se jen radujeme, snadno upadáme do pýchy.

A třetí věc z knihy Ezdráš, o které chceme rozzímat: Když se izraelský lid vrátil do Jeruzaléma, byl stále na nule. Co vybudoval, to bylo zničeno. Nepodobá se to našemu duchovnímu životu? Začínáme znovu, chceme dojít k Bohu, vydáme se na cestu, ale uděláme zase obrat o sto osmdesát stupňů a zase se vrátíme do bodu nula. Uděláme něco dobrého a zároveň upadneme do zlovyků. Chodíme do kostela, ale nejsme bez hříchu. Pořád se vracíme do bodu nula. To však není smyslem života. Smyslem života je začít v bodě nula a dojít k Bohu.

A závěrečné rozzímání – chrám byl středem života izraelského lidu. Jejich život se točil kolem chrámu. V Novém zákoně je tím chrámem naše tělo. Než postavíme dům, musíme modlitbou stavět chrám ve svém vlastním srdci. Než se pustíme do faktické stavby, vystavme na modlitbě

chrám ve svém vlastním srdci. Mluvili jsme o Nehemjášovi, který se před znovubudováním hradeb modlil. Vy jste chrámem Ducha svatého a všechno budujte s vírou ve svém srdci. Pán Ježíš musí být středem vaší rodiny. V chrámu je Bůh středem a i v našich rodinách má být Pán Ježíš v centru. V Novém zákoně je to krásně řečeno v Janovi 20,19: *Pán Ježíš se zjevil svým učedníkům a stanul mezi nimi.* Neříká se tu, že by Pán Ježíš stál před nimi. Vzkříšený Pán přišel a stanul mezi nimi, v jejich středu. On přichází, aby se stal vaším centrem. O pár veršů dál je s učedníky i Tomáš a Pán Ježíš znovu přichází a stane mezi nimi. Myslíte, že to tam svatý Jan napsal jen tak mimochodem? Ne, je to pro nás varování a pokyn, jaké místo má mít Bůh v naší rodině. On by neměl být někde na okraji našeho života. Musí být mezi námi, v našem středu. Každá rodinná sešlost má mít ve svém středu Pána Ježíše. Pán má být i středem našich vztahů. Kniha Ezdráš nám říká, že každé shromáždění, každý vztah bez Ježíše je na špatné cestě. Pán Ježíš byl středem i našich exercicií a s Ním jsme se dívali na různé věci. Až budete doma, dbejte na to, aby byl Pán Ježíš v centru vaší rodiny, vašeho společenství, vašich vztahů.

Řekněte Pánu: *„Pane Ježíši, chci znovu vybudovat vztah s Tebou. Někdy při tom budu plakat, protože vím, o co jsem přišel, o něco velice cenného. Ale Ty mě miluješ, Tys mi odpustil a pomáháš mi znovu budovat. Jsem Ti tolik vděčný! Pane, nechci zůstat pořád na bodu nula. Chci jít kupředu. Chci být stále lepší. Chci vršit milost na milost. Pomoz mi, Pane Ježíši. S Tebou to dokážu. Chci, abys byl středem mé rodiny, mých vztahů, mého společenství.“* Přečtěte si doma tu knihu Ezdráš. Mluví o znovubudování chrámu, ale když ji budete číst s Duchem svatým, On vás povede ve znovubudování vašeho duchovního života.

Zvěte Pána Ježíše a Pannu Marii (5. den – 1. promluva)

Rád bych teď mluvil o blahoslavené Panně Marii. Na Marii nemůžeme nikdy myslet odděleně od Ježíše, protože ona je vždycky s Ním. Přečteme si J 2,9-10: *Jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří načerpali vodu, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapíjí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“* Mluví se tady o svatbě v Káně. Správce svatby pochválil ženicha: „Jsi úžasný. Jsi úplně jiný než druzí. Ti nám na začátku nabízejí dobré víno, a když se opijeme, víno špatné, ale Tys uchoval dobré víno až do konce.“ Zaslouží si ženich tu pochvalu? Kdo by měl být pochválen? Pán Ježíš a Panna Maria. Ale v Bibli je pochválen ženich. Zaslouží si tu pochvalu? Ano. Udělal správnou věc a ti, kdo dělají správné věci, jsou chváleni. Můžete to být i vy. Jakou správnou věc ohledně svatby udělal ženich? Přečteme si J 2,1-2: *Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci.* Byla tam Panna Maria a pozván byl i Pán Ježíš. To je správná věc. Když budete dělat správné věci, budete chváleni. Panna Maria a Pán Ježíš vám dopomohou k pochvale.

Můžete říct: ženich udělal správnou věc, a přesto mu došlo víno. Jak je to možné? Bible mluví pravdu. I když děláme dobré věci, náš život nemusí být takový, jak si ho představujeme. Někdy se přepočítáme. Někdy se na své cestě setkáme s nečekanými překážkami. To je realita života. To je život. Co tedy máme dělat? Máme dělat správné věci. Ženich udělal správnou věc, a i když přišel problém, Panna Maria s Pánem Ježíšem ho vyřešili a hosté se ani nedozvěděli, co se přihodilo. A jak ten problém vyřešili? Použili věci, které byly k dispozici v domě, nemuseli jít ven nakupovat. Prázdné džbány, voda. To je zajímavé. I my, když v životě děláme dobré věci, můžeme narazit na problémy, můžeme procházet krizemi, můžeme mít pocit, že naše manželství pozbývá chuti. Vstupovali jsme do manželství s velikou radostí a ohromným elánem a po letech společného života chutná náš život jako voda. To jsme nečekali. Já jsem začal svou kněžskou službu s velkým entusiasmem a po pár měsících jsem se ocitl v lese pod stromem. Neměl jsem kde spát, neměl jsem co jíst a mými jedinými přáteli byli komáři, krysy a hadi. Po pár měsících svého kněžského života jsem přišel o sladkost kněžství. Spal jsem prostě na zemi, neměl jsem střechu nad hlavou. Neměl jsem nikoho, kdo by mi pomohl. Kdyby mě uštkl had, zemřel bych tam. Cizinec v cizí zemi.

Život se může zkomplikovat. Naše představy se mohou zhatit, můžeme pociťovat, že život ztrácí chuť, že se sladké víno mění ve vodu. Milí přátelé, musíte dělat v životě správné věci, aby se váš život, ačkoli je teď jako voda bez chuti, proměnil ve sladké víno. S Pánem Ježíšem je to možné. Panna Maria se zeptala: „Jak se to stane?“ Anděl jí řekl: „Duch svatý na tebe sestoupí a moc Nejvyššího tě zastíní.“ Svatba a manželský život se liší. Svatba je oslava. A co manželský život? Já přirovnávám svatbu k vínu a manželský život k vodě. Úryvek o svatbě v Káně je pro manžele velmi poučný. Manželský život bez víry je jako voda bez chuti, ale když se do něj vloží víra, když se do něj vloží Kristus, začne chutnat jako víno. Zabarví se a získá chuť. Víno není jako voda, je tam duše. Manželský život potřebuje duši. Když zmizí ten duchovní aspekt, je konec.

Ráno jsem říkal Stáně o skupině lidí, kterým jsem dával exercicie. Mezi nimi byli muži ve věku padesáti pěti až šedesáti let, kteří byli pokřtěni jako děti, ale nepraktikovali. Jelikož to byl program organizovaný firmou, museli se ho zúčastnit. Mysleli si, že se jedná o nějaké sympozium. I kdyby mě zavolali na sympozium nebo workshop, vždycky budu učit, co stojí

v Bibli. Já jsem kněz a nesmím zapomínat na svou identitu. Když se jim to nelíbí, nemusejí mě zvat, navštívím jiná města, která o Bibli stojí. Nedělám kompromisy. Jednou po jídle za mnou ti muži přišli a ptali se mě, co dělám, odkud pocházím, a sprátelili jsme se. Ptal jsem se na jejich rodiny. Měli přítelkyně a děti s různými ženami. Žili podle svých přání. Když se naskytla nějaká žena, vyspali se s ní. Jaký je to život! Kde je ta sladkost, to víno? Jejich život je jako voda. Aby se mohli trochu napít vína, hledají chvilkové potěšení mimo domov. I takovým lidem kážu. Je těžké přinést jim světlo. Prosím, dbejte na to, aby měl váš vztah duši, vložte do něj duchovno, aby váš život nikdy neztratil sladkost. Já vás znám už mnoho let a váš život je pořád sladký také proto, že jezdíte jako manželé na exercicie společně a Bůh dělá ve vašem životě zázraky.

Takovou sladkost jsem zažil u svých prarodičů. Dědečkovi bylo devadesát dva a babičce osmdesát osm. Jak oni se milovali! Nedokázali být jeden bez druhého. Pořád byli spolu. I do kostela chodili společně. Dědeček nechtěl nosit hůlku, jeho hůlku byla ruka babičky. My děti jsme je pozorovali – byli vrásčítí, shrbení – ale jeden orgán nikdy nezestárne a tím je srdce. Jedině srdce nikdy neonemocní rakovinou. Srdce se každý den obnovuje. Když vkládáte do života duši, bude sladký. A i když nastane problém, Pán vám ho pomůže vyřešit. Když budete dělat dobré – správné – věci, budou vás chválit. Když onemocníte, Pán přijde a pomůže vám. Když jste bezdětný pár, On se postará, vloží do vás nový život. Já jsem toho svědkem.

O co se staráme, když chystáme svatbu? Kolik pozveme hostů, kolik lahví piva a vína koupíme. Proto končí moderní manželství svatební slavností. Po pár měsících je konec a novomanželé se rozejdou. Jedním z důvodů je, že nedělají správné věci. Jsou nadšení chybnými věcmi. Já neříkám, že by na oslavě nemělo být víno, ale vezměte si z toho poučení. Hlavně byste měli na svatbu pozvat Pána Ježíše a Pannu Marii. Za každou oslavou musí být myšlenka na Boha. Až bude Rebeka vycházet ze školky, možná zorganizujete nějakou oslavu. Nezapomeňte na ni pozvat Pána Ježíše a Pannu Marii: „Děkujeme Ti, Pane Ježíši, žeš nám dal naši úžasnou Rebečku. Děkujeme Ti za její intelekt. S Tvou pomocí je taková, jaká je.“ A můžete slavit. Pozvěte své přátele, aby se radovali s vámi. Ale dělejte správné věcmi, aby za vším, co se v životě Rebecky děje, stáli Pán Ježíš a Panna Maria.

Na našich exerciciích začínáme své promluvy s Pánem Ježíšem. I když jsem dobře připraven, někdy mám výpadek a prostě si nevzpomenu, ale Pán Ježíš a Panna Maria mi pomáhají skrze vás. To jsou zázraky. V Bibli máme ještě rodinu Zachariáše a Alžběty. Když se narodil Jan Křtitel, také uspořádali oslavu. A co o ní řekla Alžběta? Udala její téma: „Bůh nám prokázal veliké milosrdenství, proto slavíme. Tím milosrdenstvím v našem pokročilém věku je Jan.“ Jaká nádherná oslava! Pojdme slavit.

Pán Ježíš a Panna Maria vyřeší vaše záležitosti s tím, co máte k dispozici. Jak například Bůh uzdravil narušený vztah? Za pomoci materiálu, který máte v srdci: „Odpusť jí, vždyť je to tvoje žena, je to matka tvého dítěte a miluje tě. Odpusť jí.“ Vidíte, a vztah se obnoví. Stačí to, co máme k dispozici: trochu odpuštění, trochu víc lásky, trochu víc pokory, trochu touhy po tom, abychom zemřeli pýše. Voda bez chuti se promění ve sladké víno. Mluvil jsem o svých rodičích. Ten drobný neduh mého tatínka způsobil, že jejich manželství přestalo být sladké. Tatínek nikdy mamince za nic nepoděkoval. Čtyřicet let takové služby tatínkovi bylo pro maminku příliš. Tatínek se později změnil a začal mamince děkovat a čtyřicet let bez chuti začalo sládnout. Tatínek nemusel mamince kupovat diamant, aby ji potěšil. Rozjímejte o tom a prožijete zázraky.

Když jste nemocní, Pán Ježíš a Panna Maria vám pomohou. Před pár lety se moje babička zranila a umírala. Byla diabetička a na zádech měla velikou ránu, která se jí nehojila. Propustili ji z nemocnice s tím, že brzy zemře, ale ona nebyla smutná. Usmívala se a každého ve svém utrpení těšila. Za pár dní se ta rána bez podávání léků zahojila. Kdo se staral o mou babičku, když očekávala smrt? Pán Ježíš a Panna Maria, protože mí prarodiče dělali celý život správné věci. Když pak onemocněla, Pán Ježíš s Pannou Marií jí pomohli. My, děti, jsme si ani nevšimly, že tak trpí. Když měl můj tatínek před svým obrácením chřipku nebo ho bolela hlava, maminka si hodně vytrpěla. Celá vesnice věděla, že je tatínek nemocný. Ale když trpěla babička, ani její blízcí nevěděli, jak moc trpí. Babička letos druhého ledna ve tři hodiny odpoledne zemřela. Já jsem s ní byl v nemocnici. Spala a probudila se až na druhém břehu. Byla to požehnaná smrt, sešly se u ní čtyři generace. Tři její vnuci jsou kněžími, její syn je řeholním bratrem a všichni byli u ní. Panna Maria a Pán Ježíš jí pomáhali i ve smrti. Dělejte správné věci, abyste byli pod ochranou. Když se vám něco začne vymykat z rukou, oni vám pomohou. Později vám pomohou na smrtelném lůžku a připraví vás na velmi pokojnou smrt. Ani si neuvědomíte, že umíráte.

Vracíte se teď domů, abyste dělali správné věci. Dělejte správné věci i v životě svých dětí a vnuků.

Co máme dělat? (5. den – mše svatá)

Lk 17,11-19: *Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“*

Milí otcové, milý jáhne, milí bratři, milé sestry, milé děti,

v dnešním evangeliu jsme slyšeli o uzdravení deseti malomocných. I když ten úryvek známe, když se na něj podíváme s Duchem svatým, objevíme nové věci. Boží slovo je nové, Boží láska se obnovuje každý den. Máme právo radovat se z krásy Božího slova. Čím víc rozumíme Božimu slovu, tím máme víc světla. Na exerciciích prožíváte, jak vás Boží slovo zbavuje strachu, úzkosti, stresu. Boží slovo nás opravdu osvěžuje. A svátosti nás posilují.

Pán Ježíš je na cestě za konáním velikých věcí – přinést oběť vlastního života. Cestou na Něj lidé volají: „Ježíši, Mistře, smiluj se na námi!“ Pro ně je Pán Ježíš zatím Mistrem, ještě se pro ně nestal Spasitelem. Když přicházíte za Pánem Ježíšem jako za Mistrem, je to v pořádku. On vám dá postupně poznat, že je víc než Mistr, že je Spasitel. Takový růst víry jsme viděli u Samařanky. Kým byl pro ni Pán Ježíš zpočátku? Židem. Jak řeč plynula, trochu se uvolnila a oslovovala ho: „Pane.“ Pak se ptala: „Jsi prorok?“ A také: „Jsi Mesiáš?“ A nakonec: „Ty jsi můj Spasitel.“ Kým je dnes Pán Ježíš pro vás? Je jenom Židem? Nebo jako pro mnoho lidí jedním ze spasitelů? Nebo je Pánem? Nebo je pro vás prorokem? Nebo Mesiášem? Stal se vašim Spasitelem? To je vrchol křesťanského života. Ježíš, Žid, se stává Spasitelem mého života.

Těch deset malomocných je na druhém stupni. Pán Ježíš už pro ně není Židem, je pro ně Mistrem. Může se stát, že každý člen vaší rodiny oslovuje Pána Ježíše jinak. Pro maminku je například Spasitelem, pro tatínka Židem, pro dceru Mesiášem, pro syna prorokem. Vyzýváme Pána Ježíše a On nám rozumí, protože nám vidí do srdce. I když se chystá konat veliké věci, neignoruje naši touhu, naše volání o pomoc. Pán Ježíš se kvůli nám zastaví. Je na cestě, ale když Ho vyzýváme, zastaví se u nás, splní naše přání a pokračuje v cestě. Věřte v tohoto Pána Ježíše. S takovým Ježíšem se setkáváme v Bibli. On je nám blízko, na dosah ruky. Slyší naše volání. Věřte v Něj, důvěřujte Mu.

Pán Ježíš splnil přání těch lidí. Jednalo se o smíšenou skupinu malomocných. Byli mezi nimi Židé a pohané. Když byli zdraví, žili odděleně, nenavštěvovali se, nenáviděli se, ale nemoc je spojila. Už jim nevadilo, že jsou pospolu. Bolest Žida je bolestí pohana. A neprosí Pána Ježíše jen za sebe, ale za všechny: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ To je zkušenost údolí, o níž jsme mluvili. Často nám ta zkušenost, kdy se ocitneme v údolí, pomůže překonat všechna rozdělení. Bolest druhého člověka se stává bolestí všech. Myslím, že takový přístup potřebujeme i v naší rodině. Nevyzýváme Boha jen kvůli sobě, ale kvůli všem našim blízkým. Jako otec se nemáte modlit jen za sebe, ale za celou rodinu: „Pane, pomoz mé rodině!“ Když jako prababička řeknete: „Pane Ježíši, smiluj se nad mou rodinou,“ mají z vaší modlitby užitek čtyři generace.

Vy jste sem přišli se svými potřebami, s potřebami své rodiny. Pán Ježíš může naplnit vaše potřeby. Když vzýváte jméno Ježíš, vzývejte ho za celou rodinu: „Pane Ježíši, smiluj se nad námi!“ Kéž se snese Boží požehnání i na neposlušného syna, neposlušnou dceru, na nemocného blízkého, nově narozené dítě. Já se vždýcky modlím takto: „Pane Ježíši, smiluj se nad námi!“ Moje modlitba zahrnuje celý svět, protože lidé z celého světa mě prosí o modlitbu. Já se nemodlím za sebe. A pokud ano, pak za růst ve svatosti a za pokoru. Já vím, že Pán Ježíš splní vaše přání. Potřebujeme lidi, kteří se za nás budou modlit. Jako prarodiče se máte modlit za své vnoučata, která jsou ve škole, v práci. Věřte, že Pán Ježíš naplní vaše potřeby, On se u vás zastaví, On vás vyslyší, On vám odpoví, On vás osvobodí od vašich problémů. *Pane Ježíši, rozmnož naši víru! My se na Tebe často díváme jako na Žida a necítíme, že jsi naším Spasitelem, že můžeš vstoupit do našeho života. Rozmnož naši víru!*

Pán Ježíš řekl těm lidem: „Jděte a ukažte se kněžím.“ To je zvláštní způsob uzdravení. Ježíš se jich nedotýká, neříká jim: „Jste uzdraveni.“ Řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A oni ho poslechli. Nekomentovali to jako Náman, který se rozhněval, když mu Elizeus řekl, aby se umyl v řece Jordánu. Ale těchto deset malomocných jednalo jinak. Poslechli a udělali, co jim řekl Ježíš. Poslušnost Božím slovu přináší uzdravení. Ještě dříve, než došli ke kněžím, zjistili, že jsou uzdraveni. Jeden z nich se vrátil k Pánu Ježíši a nahlas Mu děkoval, padl Mu k nohám tváří k zemi a mocným hlasem velebil Boha.

Tento muž má v sobě něco, co nám často chybí. Za prvé - mocně velebil Boha. Někdy se mě lidé ptají: „Otče Anthony, proč mluvíte tak nahlas? Kázáte skoro pořád, měl byste se šetřit. Můžete mluvit potichu.“ Já vím, že je můj hlas Božím darem a že ho mám používat v kostele a ne v baru. Byl mi dán k tomu, abych chválil Boha. Celé mé tělo je darem Božím k Jeho chvále a oslavě, jinak by ho satan použil jinde. Váš hlas, vaše energie, vaše nadšení jsou Božím darem, který máte užívat k větší slávě Boží.

Za druhé - padl Pánu Ježíši k nohám. To je výraz jeho pokory. Čím většího požehnání se nám dostává, tím budme pokornější. Panna Maria si toho byla vědoma. Modlila se: „Bůh rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně, a povýšil ponížené.“ Buďte pokorní, buďte vděční Pánu. Za třetí – děkujte Mu. Během exercicií jsem mluvil o tom, jak důležité je pro rodinný život slůvko „Děkuji.“ Vzpomínáte si, jak jsme mluvíli o tom hříchu opomenutí? *Děkuji Ti, Ježíši. Děkuji Ti za všechno! Děkuji Ti za své tělo, děkuji Ti za svou manželku, děkuji Ti za své děti, děkuji Ti za svou práci.* Když Bohu děkujete za to, co máte, oslavujete Ho a sestoupí na vás Boží sláva. Budete obklopeni Boží slávou a jeho ochranou. Váš sladký život se nikdy nepromění ve vodu bez chuti, jak jsme o tom rozjímali ráno. Váš život bude stále sladký jako víno.

Co tedy máme dělat? Máme chválit a velebit Boha, máme být pokorní a vděční. Když tak činíme, zvítězíme. Pokud ne, prohrájeme. Například Michal se oženil se ženou, která se nezajímá o Boha, nechodí na adoraci, nemodlí se, žije světsky. Pořád jen plánuje dovolenou, nákupy, surfuje po internetu, luxuje jeho kreditní kartu a je velmi pyšná, dokonce ho dokáže uhodit. Není vděčná, a ať pro ni Michal udělá cokoli, považuje to za samozřejmost. Byl by s takovou ženou šťastný? Za pár dní by se život proměnil ve vodu bez chuti. Naopak Luce by dal Bůh manžela, který Ho chválí, je pokorný, je Bohu za všechno vděčný, je dostatečně pokorný na to, aby se omluvil, aby ji pochválil. Když mu Lucka uvaří, on po jídle uznale praví: „Výborné!“ Bude Lucka s takovým manželem šťastná? Velmi.

Najdete zde základní poučení pro šťastný rodinný život. Jak by se vám asi žilo s mužem, který by byl bohatý, ale takto by nejednal? Vážně se nad tím zamysleme, vraťme se k Božím slovu

a napravme se. Vynasnažme se zlepšit to, v čem zaostáváme, abychom žili krásně. Když žiji rodiče šťastně, je šťastná i Dorka, dobře se učí, nebojí se. Kdyby se však pořád hádali, myslíte si, že by se mohla ve škole soustředit? Ne. Pořád by myslela na maminku, jestli ji tatínek nebjíje. Rostl by v ní pocit nejistoty. Měla by panické záchvaty, byla by nervózní. Milí přátelé, uplatňujeme biblické učení ve svém životě, abychom byli zdraví, aby měly naše děti zdravou mysl. Boží slovo je léčivé.

Samaritán z dnešního úryvku nás učí tři věci: za prvé – velebte Boha. To znamená začněte se modlit. Za druhé – buďte pokorní, nedávejte prostor pýše. Za třetí – buďte za všechno vděční. Bible je skutečně zázračná kniha. Neříká nám nic, co bychom nedokázali. A na co nestačíme, to učiní Bůh. Vy také neřeknete Dorce, aby vám přinesla tisíc euro, ale požádáte ji, aby po snídani odnesla do kuchyně talíř, protože to je v jejích silách. Ale když potřebuje tisíc euro, vy jí je dáte. Takto jedná Pán Ježíš. On chce po nás jen to, co zvládneme.

Podívejme se na svatbu v Káně. Došlo víno a Pán Ježíš chce tu záležitost vyřešit. Co jim řekl, aby mohl učinit zázrak? Řekl jim, aby ty džbány naplnili vínem? Ne, ale aby je naplnili vodou. Proč jim neřekl, aby je naplnili vínem? Protože ví, že by toho nebyli schopni. On po nás nikdy nechce to, čeho nejsme schopni. Chtěl, aby naplnili džbány vodou, a proměna vody ve víno je Jeho úlohou. On nám říká, abychom udělali to, co je v našich silách. To, čeho nejsme schopni, učiní On za nás. Naplňte džbány vodou. Buďte vděční své manželce. Buďte pokorní. Modlete se. A budete svědky zázraků. Tím zázrakem bude sladkost v rodině. *Děkuji Ti, Ježíši, za tuto lásku. Ty po nás nikdy nechceš, co nezvládneme. Chceš po nás jen to, co zvládneme. My však často neděláme ani to, co máme dělat. Jsme tak nevděční, tak pyšní! Smiluj se nad námi, Pane Ježíši. Smiluj se nad naší rodinou.*

Povím vám svědectví z jedné z exercicií v Santa Barbara v Americe v Kalifornii. Byla na nich paní, která přišla o obě ledviny a každý den musela podstupovat dialýzu. Každé ráno odjela a pak se vrátila. Měla opuchlý obličej, opuchlé nohy, ale byla přítomna na všech promluvách. Bylo jí kolem šedesáti let. Bylo mi jí líto a modlil jsem se za ni. Exercicio skončily a ona se vracela letadlem domů do jiného státu. Během letu cítila krutou bolest v místech ledvin. Začala se potit a nevěděla, co dělat. Potom ta bolest odezněla. Následující den šla na dialýzu a lékaři zjistili, že má obě zdravé ledviny. Prožila ještě deset let ve zdraví. Ta žena byla Pánu velmi vděčná a jako výraz díkůvzdání koupila Bible za padesát tisíc dolarů a poslala mi je do Afriky. Když poslechnete Pána Ježíše, když žijete život v poslušnosti, přijde uzdravení. Buď hned, nebo po nějaké době.

Jak máme být Pánu vděční? My máme nespočet důvodů, proč děkovat Pánu. Před několika lety jsem vedl exercicie pro mládež ve Švýcarsku a bylo tam několik mladých kněží. Oblékali jsme se na mši svatou v sakristii a jeden z nich mi řekl: „Otče Anthony, Vy už máte pár šedivých vlasů.“ Já jsem si toho předtím nevšiml a byl to pro mě šok. Najednou jsem si uvědomil, že stárnu. Bylo mi třicet dva let. Jiný kněz viděl, že s tím bojuji, přišel ke mně a řekl mi: „Otče, proč se lekáte. I když máte nějaké šediny, aspoň máte vlasy, děkujte za to Bohu. Podívejte se na mě, já mám pleš.“ Při mši svaté jsem pořád myslel na toho kněze. Neměl žádné vlasy, ale byl spokojený. Po mši svaté jsem za ním zašel a zeptal jsem se, jak je možné, že je tak šťastný bez vlasů. Odpověděl: „Na hlavě nic nemám, ale uvnitř to mám v pořádku a děkuji za to Bohu.“ Pak už jsem si nikdy na své šediny nestěžoval. Když jsem byl loni doma, napočítali mi mí synovci a neteře dvě stě šedivých vlasů. Mně to nevadí. I když mám šediny, mám vlasy. Jinak

by mě i jeden šedivý vlas rozhodil. Začal bych se barvit, jedno zavazadlo bych měl plné barev na vlasy a nevešla by se mi tam Bible.

Já neříkám, že si nemáte barvit vlasy. Vy, ženy, musíte být krásné, klidně se barvěte. Já mluvím o sobě. Vezměte si z toho jen to poučení a aplikujte ho na všechny oblasti života. Děkuvzdání vám pomůže čelit životním realitám. To, co mi řekl ten kněz, mám stále na paměti. Když děkujete Bohu, nic vás nemůže ohrozit. Buďte těmi, kdo vítězí. Jak čteme v knize Izaiáš, kapitole čtyřicet, verších 29 - 31: *Ti, kdo doufají v Hospodina, nabývají sil, jak orli dostávají křídla, běží a neumdlí, jdou bez únavy.* Ty, kteří doufají v Hospodina, nemůže nic zastavit. Vznosou se nad nemoc, vzosou se nad své šediny, vzosou se nad svou chudobu, nad své bohatství. Ale ten, kdo nemá víru, je jako orel bez křídel. My potřebujeme silná křídla.

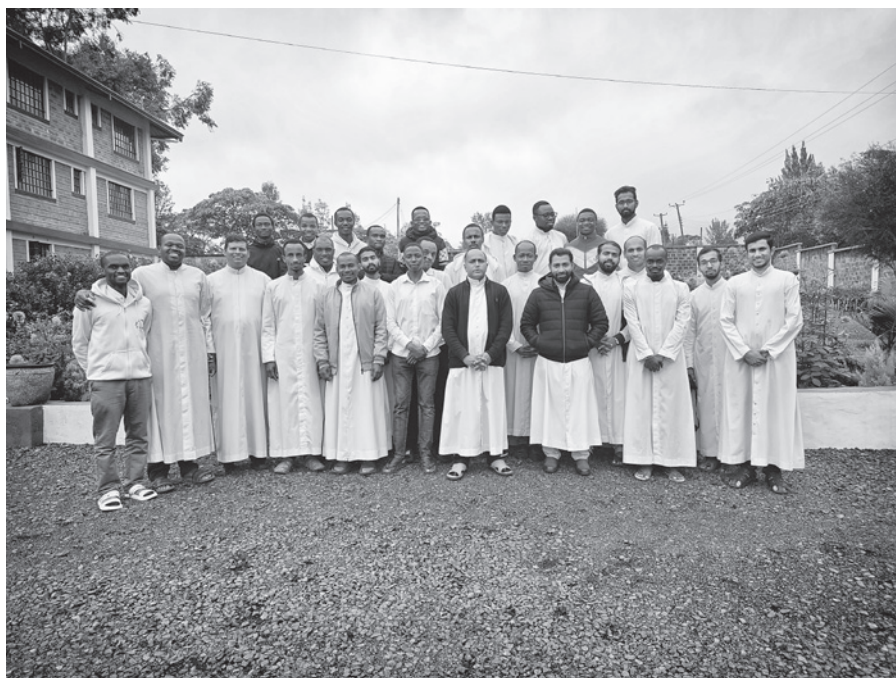
Taková silná křídla měl svatý Pavel, který nám řekl v Řím 8,31: *„Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“* A Řím 8,35: *„Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití?“* Nic nás nemůže odloučit od lásky Kristovy. Silná křídla. Prosme Pána v této mši svaté o milost poslušnosti vůči Božímú slovu, o lásku k němu a prohloubení modlitebního života, růst v pokoře a prostotě, o růst v postojí vděčnosti. Pán Ježíš vás miluje. On stojí před vámi, aby mohl naplnit vaše potřeby. Věřte v Něj a modlete se v srdci: *„Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“* Pokud máte větší víru, můžete říci: *„Ježíši, náš Spasiteli, smiluj se nad námi! Pane Ježíši, můj Spasiteli, smiluj se nade mnou, smiluj se nad mými dětmi, vnoučaty!“* Pán Ježíš vyslyší vaše prosby. Věřte v Něj, věřte v moc Jeho slova.

Kongregace vincentinů s řeholí svatého Vincence z Pauly byla založena diecézními kněžími v Indii v roce 1904. Jejím mottem je hlásat radostnou zvěst chudým (Lk 4,18), což se děje kázáním Božího slova, misijní a vzdělávací činností a sociálním a charitativním dílem po celém světě.

P. Anthony Saji působí v Regionu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova ve východní Africe (Tanzánie, Keňa, Uganda, Rwanda). Vincentinští kněží tohoto Regionu slouží v pastorači ve farnostech, vedou lidové misie a exercicie, spravují a provozují exerciční centra, stavějí kostely a adorační kaple, spravují a provozují základní školu a školku, vedou sirotčinec a formují místní řeholní povolání (na fotografii). Aktuálním a vůbec největším projektem Kongregace vincentinů je výstavba Komunitního centra v Nairobi v Keni, které pojme až pět tisíc lidí (na fotografii).

Více o Kongregaci vincentinů, východoafrické misii i dílu evangelizace otce Anthonyho najdete na webových stránkách cz.frbill.net. Kontakt v České republice: tel. 606 627 636, e-mail anthony2010@seznam.cz. Pán Bůh zaplať za Vaše modlitby i všestrannou podporu! Dílo otců vincentinů můžete podpořit na účet zapsaného spolku BABA YETU č. 2100280037/2010.

Nabízíme též knihu Milé chvílky s Bohem – přepis exercicií P. Anthonyho z roku 2013 a knihu Ať se mi stane podle Tvého slova – přepis mariánských exercicií P. George Biju VC z roku 2017. K dispozici na uvedených kontaktech.

Seminaristé

Komunitní centrum

Tvoje budoucnost je plná naděje

© P. Anthony Saji VC

Z anglického originálu *There is hope for your future* přeložila a redakčně upravila © Stanislava Vitoňová. Pán Bůh zaplat' všem, kteří ke vzniku této knihy přispěli modlitbou a obětí, radou a korekturou. Pro biblické texty byl použit Český liturgický překlad a Český studijní překlad.

cz.frbill.net

tel. 606 627 636

anthony2010@seznam.cz

Praha 2023

P. ANTHONY SAJI VC

Pater Anthony Saji je římskokatolický kněz z Kongregace vincentinů (VC). Od roku 2002 působí ve vincentinské misii ve východní Africe. V roce 2006 byl vysvěcen na kněze a po smrti otce Billa, zakladatele díla celosvětové evangelizace, v roce 2008 byl ustanoven jeho nástupcem. Kromě stávajících povinností v exercičním centru v Nairobi v Keni, kde je ředitelem a kde se nyní staví komunitní centrum s kapacitou až pět tisíc lidí, je spirituálem ve vyšším semináři v Ngongu v Keni a vede v Africe, v Evropě a v Asii exercicie pro biskupy, kněze, řeholníky a řeholnice i všechn Boží lid, lidové misie pro farnosti a speciální programy pro mládež.

Svědectví z exercicií za osvobození a uzdravení v České republice

Ježíš dělá zázraky!!! Byl to opravdu Boží týden. Přiznám se, že jsem na exercicie jela s velkým očekáváním a chtěla jsem změnit svůj život. A koukám, on se opravdu změnil vztahově. Velké věci se udály. Pavla, 45 let

Při exerciciích otce Anthonyho jsem zažila velkou sílu, klid a načerpání všeho potřebného pro svůj osobní život, hlavně pro své vztahy v rodině. Celkově jsem si hodně uvědomila sílu Božího slova a modlitby. Exercicie mi především pomohly pocítit upřímnou touhu po Ježíši, abych se mu úplně odevzdala. Dana, 64 let

Moje uzdravení začalo, když jsem přestala bojovat z vlastních sil a dovolila Ježíši, aby konal on sám. Trvalo dlouho, než jsem uvěřila, že Ježíš miluje někoho, jako jsem já, a od té doby jsem začala žít, předtím jsem jen přežívala. Miluji Ježíše a toužím ho milovat víc a prosím o tuto milost pro všechny. Anežka, 34 let

V úterý ráno mě Bůh uzdravil, vím, že jsem v Jeho rukou, pochopil jsem, že se mohu radovat z toho, co přichází, mít naději do budoucna, neboť Bůh má se mnou své plány, buď velebeno Jeho jméno!!! Všechn strach odešel... Pavel, 59 let

Druhý den po návratu z exercicií jsem se ráno probudila zcela svěží na duši a plná radosti a naděje. Ukruťná tíže a strach ze synovy nemoci byly pryč, mé srdce bylo lehké a plné důvěry, že bude lépe... nechápala jsem a dodnes Bohu nepřestávám děkovat. Děkuji za otce Anthonyho a za každého člověka, který žije zcela autentický život s Bohem, to je to nejkrásnější svědectví. Bernadeta, 56 let

Dostal jsem jeden fyzický dar, kdy jsem si po návratu všiml, že se můj rozsah hlasu rozšířil o jeden tón, což se mi jako varhaníkovi velmi hodí, protože velká část žalmů byla pro mě na hranici zpívatelnosti. Jaroslav, 48 let